

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 12 - Οκτώβρης 2009

Η πάλη της ελληνικής μαρξιστικής αριστεράς για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο (Ιστορικά Ντοκουμέντα)

"Οι εργάτες καταλάβανε πώς, αν οι δυνάμεις τους μένουν διασκορπισμένες, αυτοί θα είναι χωρίς όπλα μπρος στο Κεφάλαιο. Θέλουν το ενιαίο μέτωπο. Όποιος τους μιλάει για σχίσμα των συνδικάτων είναι στα μάτια τους εχθρός. Όσο πιο πολύ επιμένουν οι επαναστάτες στο ενιαίο μέτωπο, τόσο πιο καλά εξυπηρετούνε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης: Δεν πρέπει να κάνουμε καμιά υποχώρηση στους ανυπόμονους εκείνους συντρόφους που η εργασία για την κατάκτηση των οργανώσεων τους φαίνεται πάρα πολύ μακρόχρονη και βρίσκουνε καλό να δημιουργήσουμε καινούργιες οργανώσεις συνδικαλιστικές. Εξίσου αποφασιστικά πρέπει να καταπολεμήσουμε την τάση να εγκαταλείψουμε τα μεταρρυθμιστικά συνδικάτα. Η τακτική που καθορίστηκε από το πρώτο Συνέδριο της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς (ΚΣΔ) και που επιδιώκει την κατάκτηση των συνδικάτων, βρήκε την επιδοκιμασία όλου του συνειδητού τμήματος του προλεταριάτου. Όσες φορές η τακτική αυτή εφαρμόσθηκε σωστά πάντοτε κατέληξε σε επιτυχίες".

[Θέσεις του 2ου Συνεδρίου της Κόκκινης Συνδικτικής Διεθνούς]

Περιεχόμενα Ειδικής Έκδοσης Νο 12

1. Εργατικό Κίνημα, Θέσεις 1930.....Σελίδα 5
2. Επαγγελματικό Κίνημα, 1931.....Σελίδα 8
3. Η πρωτομαγιά του 1931 στην Ελλάδα.....Σελίδα 11
4. Το σιδηροδρομικό ζήτημα, Ιούνης 1931...Σελίδα 13
5. Διακήρυξη, Οκτώβρης 1931.....Σελίδα 15
6. Συνδικαλιστικό Κίνημα, Ιούλης 1932.....Σελίδα 20
7. “Χτυπάμε μαζί, προχωράμε χωριστά” και
Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.....Σελίδα 28
8. Με ποια τακτική θα κερδίσει τους φτωχούς
συμμάχους η εργατική τάξη, Ιούλης 1932.....Σελίδα 30
9. Ενιαίο Μέτωπο εργατών μεταφοράς,
Οκτώβρης 1943.....Σελίδα 31

Π. Πουλιόπουλος

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις
της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Ειδική Έκδοση Νο 12 - Οκτώβρης 2009

**Διαβάστε, Ενισχύστε,
Διαδώστε την
Εργατική Δημοκρατία**
**Παλεύει για την πολιτική
ανεξαρτησία της εργατικής
τάξης και την ενιαιομετωπική
της δράση, για την οικοδόμηση
της επαναστατικής της ηγεσίας
στις βάσεις των ιδεών του
επαναστατικού μαρξισμού**

Η ελληνική μαρξιστική αριστερά και η πάλη της για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Τα ιστορικά ντοκουμέντα που συγκεντρώσαμε σ' αυτήν εδώ την ειδική έκδοση, πιστοποιούν με τον πιο καθαρό τρόπο τις λενινικές θέσεις, αλλά και την επίμονη πάλη της ελληνικής μαρξιστικής αριστεράς (αριστερή Αντιπολίτευση του σταλινικού ΚΚΕ πρώτα, τμήμα της 4ης Διεθνούς αργότερα) για την πραγματοποίηση του **Ενιαίου Εργατικού Μετώπου** ταξικής πάλης ενάντια στην επίθεση του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Ο κάθε αγωνιστής που θα μελετήσει με προσοχή τα ντοκουμέντα αυτά θα διαπιστώσει σίγουρα ότι μέσα σε ολόκληρο το κίνημα των εκμεταλλευόμενων προλεταριακών μαζών και μέσα σε ολόκληρη την αριστερά, μόνο μια χούφτα άνθρωποι μάχονταν πάντα με συνέπεια για τα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και του λαού, υπερασπίζοντας ανυποχώρητα την ανάγκη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, την ανάγκη της ταξικής ενότητας και της οργάνωσης όλων των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων τάξεων σε ισχυρά, ανεξάρτητα και δημοκρατικά συνδικάτα. Και ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν άλλοι από τους ασυμβίβαστους μαρξιστές επαναστάτες και τους πιο συνειδητοποιημένους αγωνιστές της εργατικής τάξης.

Ταυτόχρονα από τα ντοκουμέντα αυτά κι από την ενενηντάχρονη πορεία (1918-2009) του εργατικού και κομμουνιστικού μας κινήματος, προκύπτει με αδιαμφισβήτητο και τραγικό τρόπο ότι οι θέσεις, οι πολιτικές και οι τακτικές που υποστήριζαν οι κατασυκοφαντημένοι και καταδικασμένοι μαρξιστές επαναστάτες, είχαν ο μοναδικός δρόμος που οδηγούσε στη νίκη της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού, ήταν το πρόγραμμα με το οποίο το εργατικό κίνημα (το ελληνικό και το παγκόσμιο) θα είχε αποφύγει όλες τις ολέθριες ήττες που γνώρισε ως τώρα, εξαιτίας της εκφυλισμένης καιροσκοπικής ηγεσίας του, σταλινικής και "σοσιαλδημοκρατικής".

Αυτής ακριβώς της πολυπρόσωπης "αριστεράς" ηγεσίας, που είναι υπεύθυνη όχι μόνο για τις α-

μέτρητες ήττες και καταστροφές, αλλά και για το συνεχιζόμενο κομμουνιστικό, την αποδιοργάνωση και την αναποτελεσματικότητα του εργατικού και του λαϊκού, γενικότερα, κινήματος.

Ακόμα και σήμερα, στις συνθήκες της πιο βαθιάς αποσύνθεσης του παγκόσμιου συστήματος της μισθοδουλείας και της βαρβαρότητας, στις συνθήκες της πιο άγριας καπιταλιστικής επίθεσης στις εργατικές κατακτήσεις, οι ηγέτες των δήθεν κομμουνιστικών και αριστερών κομμάτων και οργανώσεων, εξακολουθούν την ίδια καταστροφική πολιτική τους, απορρίπτοντας την λενινική πολιτική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης, την τακτική της ενιαίας, οργανωμένης και προγραμματισμένης εργατικής αντιέπιθεσης, με βάση τα προβλήματα ζωής των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Οστόσο, το ακατάσχετο βάθεμα της κρίσης του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού και η αναπτυσσόμενη κοινωνική και πολιτική ένταση, βάζουν διαρκώς μπροστά στην εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, την επιτακτική ανάγκη της ταξικής ενότητας και οργάνωσης των διασπασμένων εργατικών δυνάμεων, της μαζικοποίησης και εργατοδημοκρατικής ανασύνταξης των εργατικών συνδικάτων. Και κάνουν συνεχώς και πιο φανερή κι επείγουσα την ζωτική ανάγκη της πάλης για την πραγματοποίηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής, σχεδιασμένης και δημοκρατικά αποφασισμένης, δράσης, όλων των τάξεων και των οργανώσεων του κινήματος της εργατικής τάξης κι όλων των εκμεταλλευόμενων.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες κοινωνικής αστάθειας, αδιεξόδου και όξυνσης των ταξικών αγώνων, όπου τα κόμματα του κεφαλαίου και τα "αριστερά" υποστυλώματά τους, δεν έχουν καμιά βιώσιμη λύση να προτείνουν, η πολιτική του επαναστατικού μαρξιστικού, η στρατηγική και η τακτική της λενινικής μαρξιστικής αριστεράς (σε πλήρη αντίθεση με τον τυχοδιωκτισμό της μι-

κροαστικής "άκρας αριστεράς") καθημερινά αποδεικνύεται πως είναι η μόνη προοπτική, η μοναδική αληθινή διέξοδος, για να βγει η κοινωνία απ' το καπιταλιστικό τέλμα και να βαδίσει σ' ένα φωτεινό ανθρώπινο σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό μέλλον.

Σ' αυτή την ιστορική ανάγκη πιστεύουμε ότι ανταποκρίνεται η δημοσίευση αυτών των σπουδαίων επεξεργασιών που έγιναν από τους θεμελιωτές της μαρξιστικής - λενινικής αριστεράς της χώρας μας. Επεξεργασίες που συνδέουν διαλεκτικά και φωτίζουν το χτες και το σήμερα του εργατικού κινήματος. Και οι οποίες αποτελούν έναν ανεκτίμητο οδηγό στον επαναστατικό πολιτικό προσανατολισμό της σημερινής διασκορπισμένης ελληνικής προλεταριακής πρωτοπορίας, μέσα στο ιδεολογικο-πολιτικό χάος και τη σύγχυση που έχουν προκαλέσει οι ως τώρα ήττες και προδοσίες.

* * *

Ιδιαίτερη αξία έχει να επισημανθεί και να τονιστεί, ότι στη χώρα μας ο πρακτικός αγώνας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης (σύμφωνα με τις θέσεις και αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της 3ης Διεθνούς) ξεκίνησε το 1927 από την οργάνωση Πειραιά του ΚΚΕ, η οποία καθοδηγούνταν από στελέχη της μαρξιστικής επαναστατικής αριστεράς, με επικεφαλής τους τον Γιάννη Ξυπόλητο.

Όπως μας πληροφορεί το τελευταίο από τα κείμενα αυτής εδώ της έκδοσής μας ("προς την οργάνωση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου - ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΡΓΑΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ") η κομματική οργάνωση του ΚΚΕ, στον προλεταριακό Πειραιά, ήταν η οργάνωση που πρώτη και μόνη της, αποφάσισε να κάνει πράξη τις αποφάσεις του Γ' Συνεδρίου του κόμματος (στο συνδικαλιστικό) κόντρα στις καιροσκοπικές παλινωδίες της σταλινικής Κεντρικής Επιτροπής.

Με άλλα λόγια, **οι μπολσεβίκοι - λενινιστές, οι πρωτεργάτες του κομμουνιστικού μας κινήματος (ανεξάρτητα από την αριθμητική δύναμή τους) πάλευαν πάντα και κάτω απ' όλες τις συνθήκες, ενάντια σε όλους τους διασπαστές της εργατικής τάξης, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης όλων των εργαζομένων, με αφετηρία τα προβλήματά τους.**

Και τούτο επειδή ορθά πίστευαν ότι αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος για την απόσπαση της

προλεταριακής πρωτοπορίας από την επιρροή των σοσιαλπροδοτών ηγετών και για την επαναστατική οργάνωσή της, για την οικοδόμηση του απαραίτητου κόμματος της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Το κόμμα του νικηφόρου μπολσεβικισμού. Που καμιά απολύτως σχέση δεν θάχει με τις κατασκευές της μικροαστικής "αντικαπιταλιστικής" ανεμοδούρας.

Οι μαρξιστές επαναστάτες, στελέχη της τότε οργάνωσης του ΚΚΕ στον Πειραιά, δεν περίμεναν παθητικά και άπραγα την καιροσκοπική σταλινική ηγεσία του κόμματος πότε θα έκανε πράξη τις αποφάσεις που είχε πάρει το τρίτο κομματικό συνέδριο για το συνδικαλιστικό κίνημα και για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Αντίθετα, κάλεσαν και έπεισαν την Κομματική Οργάνωση για την ανάγκη να προχωρήσει η ίδια στην υλοποίηση των αποφάσεων αυτών του συνεδρίου σε συγκεκριμένους εργατικούς κλάδους. Γεγονός που μας δείχνει, με τρόπο αναμφισβήτητο **ότι οι μαρξιστές επαναστάτες, όσο λιγостоί κι αν μπορεί να είναι, πρωτοστατούν πάντα στην πάλη για την πραγμάτωση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου των εργαζομένων, ενάντια στην επίθεση και το ενιαίο μέτωπο των κεφαλαιοκρατών εκμεταλλευτών και των κυβερνήσεών τους.**

Η Συντακτική Επιτροπή
της Εργατικής Δημοκρατίας
Οκτώβρης 2009

Θέσεις της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης (Ομάδα "Σπάρτακος")

Δεκέμβρης 1930

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η νέα κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, που διαδέχθηκε τη σταθεροποίηση, έχει για την εργατική τάξη συνέπειες πολύ φοβερότερες από την κρίση του 1923. Ο αριθμός των ανέργων είναι κατά δεκάδες χιλιάδες ανώτερος και κάθε μέρα μεγαλώνει. Ακριβής στατιστική δεν υπάρχει, υπολογίζονται οι άνεργοι κατά προσέγγιση σε 80.000. Καμιά ασφάλιση για τους ανέργους, τους γέροντες και τους παθόντες στην εργασία, απάνθρωπη εκμετάλλευση της γυναικείας και παιδικής εργατικής δύναμης, ελάττωση του μισθού στους εργαζομένους, με ποικίλες μεθόδους και τρομοκρατική πειθαρχία των εργοδοτών με την απειλή και την πραγματοποίηση απολύσεων και χρησιμοποίηση του μόνιμου εφεδρικού στρατού των ανέργων για την επιβολή χειρότερων όρων εργασίας και μισθοδοσίας.

Το ελληνικό προλεταριάτο βρίσκεται κατά τη σημερινή περίοδο στις χειρότερες συνθήκες εξαθλίωσης και καταπίεσης πού γνώρισε μέχρι σήμερα.

Οι αντιδράσεις που δημιουργεί η οικονομική κρίση και οι πιο πάνω συνέπειες της μέσα στο εργατικό κίνημα, χαρακτηρίζονται από μία σταθερή ανιούσα εξέγερση των εργατικών μαζών, η οποία σήμερα (με την διάλυση των βενιζελικών αυταπατών και την όξυνση της οικονομικής και πολιτικής κρίσεως) αρχίζει **να αναζωογονεί το ταξικό ενδιαφέρον των εργατών**, να τους βγάζει από την παθητικότητα και να σπρώχνει αυτόματα ένα τμήμα **της εργατικής τάξης προς μία ριζοσπαστικοποίηση (radicalization)** δηλαδή προς άμεσες, μαχητικές ενάντια στη μπουρζουαζία αναζητήσεις λύσεων, για τα ζωτικά ζητήματα που απασχολούν την εργατική τάξη (έκδηλος καθημερινός αναβρασμός, ιδιαίτερη οξύτητα των σποραδικών απεργιακών κινήσεων και συγκρούσεων, σύγχνασμα των τελευταίων συγκεντρώσεων του Κ.Κ.Ε. και των επαναστατικών συνδικάτων παρ' όλη την τρομοκρατία, εκλογές δημοκρατικές Θεσ/νίκης, κίνηση των ανέργων και ασυνήθιστα "αριστερή" φρασεολογία των κίτρινων συνδικαλιστών ηγετών, εμφάνιση του "Αρχειομαρξισμού" με δημόσια "μπολσεβίκικη" μάσκα, ριζοσπαστικός επηρεασμός ενός τμήματος των δημοσίων υπαλλήλων, τελευταία κίνηση σιδηροδρομικών και τροχιοδρομικών Θεσσαλονίκης κ.λ.π.

Ο αυθόρμητος αυτός ριζοσπαστισμός δεν εκδηλώνεται προς το παρόν με φαρδιές απεργιακές κινήσεις, ούτε συνοδεύεται από αριθμητική ανάπτυξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Τώρα βρίσκεται στην αρχή του ακόμη και από την οξυμένη κατάσταση τείνει να μεγαλώσει σε έκταση. Μια σωστή εκτίμηση και παρακολούθηση της έκτασής του κάθε φορά, σε συνάφεια με την εξέλιξη της γενικής κατάστασης και αντίστοιχη προσαρμογή της τακτικής της ε-

παναστατικής πρωτοπορίας με συνθήματα κάθε φορά ανάλογα με την εξέλιξη της κατάστασης και την πορεία της πάλης και κατανοητά από τις μάζες, μπορούν να επιφέρουν μια αληθινή αριστεροποίηση και επαναστατικοποίηση σε ολόένα και πιο πλατειές εργατικές μάζες και να κάμουν το Κ. Κ.Ε. ένα επαναστατικό κόμμα μαζών και τα επαναστατικά συνδικάτα πραγματικές μαζικές οργανώσεις του προλεταριάτου. Η γραφειοκρατική και φρασεολόγια διακήρυξη εδώ και δυόμιση χρόνια από τη σταλινική ομάδα του Κ. Κ. Ε. για μια δήθεν "ραγδαία αριστεροποίηση" και "γοργότερη άνοδο του επαναστατικού κινήματος", διακήρυξη πού συνοδευότανε με μία μοιρολατρική παθητικότητα στην πράξη και η ανικανότητα της ομάδας αυτής να παρακολουθήσει τις βαθμιαίες μεταβολές πού γίνονται στην κατάσταση γενικά και μέσα στην εργατική τάξη και από το άλλο μέρος το ριζιμο συνθημάτων και οργάνωση "κινήσεων" με μηχανικό τρόπο, που κατ' ανάγκην έμεναν χάρτινες εις βάρος του κύρους του κόμματος (π. χ. ένοπλοι κάθοδοι, μαχητικές διαδηλώσεις και γενική πολιτική απεργία, για ορισμένη μάλιστα από πριν χρονολογία σε περίοδο γενικής χαλάρωσης του κινήματος,) αυτές είναι οι βασικές αιτίες της αντίφασης που παρατηρείται σήμερα ανάμεσα στην αρχίζουσα ριζοσπαστικοποίηση των προλεταριακών μαζών και στην οργανωτική κατάπτωση του Κ. Κ. Ε. και της Ε. Γ. Σ. (Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας) Η διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος είναι αποτέλεσμα της επικράτησης μέσα στην παλιά ενιαία πανελλαδική οργάνωση (Γ. Σ. Ε.) των κίτρινων, φασιστικών και ψευτοσοσιαλιστικών στοιχείων και της τακτικής που εγκαινιάσανε τα στοιχεία αυτά να ερημώσουνε τα σωματεία από κάθε ταξικά συνειδητό στοιχείο με την καταπάτηση και αυτής της στοιχειώδους ελευθερίας της γνώμης μέσα στα συνδικάτα. Το έργο της διάσπασης το υποβοήθησε κατά πολύ η εσφαλμένη τακτική της σταλινικής γραφειοκρατίας του κόμματος που, αντίθετα με τις υποδείξεις της Αντιπολίτευσης, εγκατέλειψε ευθύς εξ αρχής, ήδη και προ του 4ου Πανελλαδικού Συνεδρίου, κάθε αγώνα ενάντια στους αντιδραστικούς ηγέτες πάνω στο πεδίο της συνδικαλιστικής ενότητας κι ούτε επεδίωξε να τους απογυμνώσει από τους οργανωμένους εργάτες που τους ακολουθούσαν (φορτοεκφορτωτές, σιδηροδρομικούς, ναυτικούς).

Η ίδια τακτική που οδήγησε στην βεβιασμένη, γραφειοκρατική και χωρίς κανένα συστηματικό σχέδιο δημιουργία της Ε. Γ. Σ., είχε μέχρι σήμερα κρατήσει τη νέα συνομοσπονδία, μολοντί αυτή συγκεντρώνει σήμερα τις επαναστατικές παραδόσεις του προλεταριάτου, μακριά από τις μάζες και της έχει δώσει ένα στενά κομματικό χαρακτήρα

με την επικράτηση μέσα σ' αυτή των ίδιων γραφειοκρατικών μεθόδων που χρησιμοποιεί στο Κόμμα η σταλινική ομάδα.

Κι αυτή η ηρωική και ένδοξη για την παλιά της οργανωτική δύναμη Κ.Ο.Ε. (Καπνεργατική Ομοσπονδία Ελλάδας), μοναδικό σοβαρό ομοσπονδιακό τμήμα της ΕΓΣ βρίσκεται σήμερα σε μια χαλάρωση και ανικανότητα στενής οργανωτικής επαφής της με τις καπνεργατικές μάζες και κινητοποιήσής τους.

Μαζί με τη διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας, οριστική πια είναι και η κρατικοποίηση και εξάρθρωση της Γ.Σ.Ε. ως πανελλαδικής οργανώσεως μαζών, ώστε ν' αποκλείεται πια απολύτως η συγχώνευση των δύο συνομοσπονδιών. Κάτω από αυτούς τους όρους και την σημερινή περίοδο, το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας, μπορεί και πρέπει να αναδημιουργηθεί και να ενοποιηθεί με την ανασυγκρότηση της Ε.Γ.Σ. σαν μοναδικής ταξικής συνδικαλιστικής οργανώσεως και με την μετατροπή της σε αληθινή οργάνωση μαζών πανελλαδική.

Ο ανταγωνισμός που άρχισε τελευταίως μέσα στη Γ.Σ.Ε. ανάμεσα στις δυο ηγετικές της ομάδες που επρωτοστάτησαν στη διάσπαση και οι δυο τους, την ανοιχτά αντιδραστική (Καλομοίρης - Δημητράτος) και την ψευτοσοσιαλιστική (Στρατής), είναι κι αυτός αποτέλεσμα πίεσης των εργατών της Γ.Σ.Ε. που κάτω από τα χτυπήματα της πιο έντονης εργοδοτικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, σπρώχνονται ενστικτωδώς ενάντια στους κίτρινους ηγέτες. Αυτή την τάση προσπαθούν να εκμεταλλευθούν τα ψευτοσοσιαλιστικά στοιχεία με βάση τους σιδηροδρομικούς και ναυτικούς που βρίσκονται στη Γ.Σ.Ε. Την τάση αυτή των εργατών της Γ.Σ.Ε., τα επαναστατικά συνδικάτα μπορούν και πρέπει να προσέξουν και να την επωφεληθούν για το σκοπό της ενοποίησης του εργατικού κινήματος μέσα στις γραμμές της Ε.Γ.Σ. με μια αμείλικτη κριτική και των δύο παρατάξεων της Γ.Σ.Ε. και τακτική ενιαίου μετώπου, με τους εκτός της Ε.Γ.Σ. εργάτες που από τόνα μέρος θα εβάθυναν και θα συνειδητοποιούσαν την απόσταση των εργατών από τους αντιδραστικούς ηγέτες και από τ' άλλο θα εματαιώναν τα σχέδια της ψευτοσοσιαλιστικής ομάδος ξεσκεπάζοντας στην πράξη τον απατηλό χαρακτήρα των "σοσιαλιστικών" και άντικαλομοιρικών συνθημάτων της.

Η ίδια τακτική επιβάλλεται κι απέναντι στον μικρό αριθμό εργατών, που ακολουθούν την αντικομματική τάση του αρχαιομαρξισμού, παραπλανημένοι από την "μπολσεβικική" του φρασεολογία.

Φανερό είναι ότι ή ιστορική πρωτοβουλία για την δημιουργία μαζικού ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος, πέφτει και πάλι σήμερα στο Κ.Κ.Ε., όπως και πριν από 12 χρόνια. Επομένως το έργο αυτό είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με την εσωτερική μεταρρύθμιση του Κ.Κ.Ε. επάνω στο πνεύμα των αρχικών αντιπολιτευτικών

προτάσεων. Το Κ.Κ.Ε., εν όσο έχει το σημερινό του οργανωτικό καθεστώς και την τυχοδιωκτική πολιτική της σταλινικής ομάδος, θα βρίσκεται σε προφανή αδυναμία να εκτελέσει αποτελεσματικά ένα τέτοιο καθήκον. Ο ψευτοεπαναστατικός δογματισμός της φράσης και τα φαινόμενα της οργανωτικής αποσύνθεσης των τοπικών τμημάτων του Κόμματος και της γραφειοκρατικής κατάπνιξης κάθε αντιπολιτευτικής γενικά γνώμης μέσα σ' αυτό, βρίσκονται σήμερα σε εντονότερη από κάθε άλλη φορά μορφή. Οι αλληπάλληλες αποτυχίες του Κόμματος, συνέπεια των εκτός τόπου και χρόνου συνθημάτων, από τόνα μέρος και από το άλλο η επίδραση της κριτικής της Αντιπολίτευσης (Σπάρτακος) προκάλεσαν τελευταίως μέσα σ' όλα σχεδόν τα μέλη του Κόμματος μια εξέγερση και τάση εκκαθάρισης των σφαλμάτων που εκδηλώνεται σήμερα με τη νέα κομματική αντιπολίτευση (Χαϊτάς, ΟΚΝΕ, Οργάνωση Θεσσαλονίκης).

Η νέα αντιπολίτευση χαρακτηρίζεται: 1) από μια γενική πολιτική σύγχυση και έναν εμπειρισμό των οπαδών της που μόλις τώρα προσπαθούν να ανεύρουν τα αίτια της κρίσης του Κόμματος εμπειρικά βγάζοντας συμπεράσματα από τις αποτυχίες του παρελθόντος. 2) Μια σωστή στις γενικές γραμμές κριτική ορισμένων εκδηλώσεων της ψευτοεπαναστατικής τακτικής των Σταλινικών ("γενική πολιτική απεργία"- εκτίμηση της "ορμητικής επαναστατικής ανόδου"). 3) Τον κίνδυνο να τραβήξει πάνω στην απότομη στροφή της συμπεράσματα δεξιά, τυπικό γνώρισμα των οπαδών του σταλινικού κεντρισμού, από τον κύκλο των οποίων προέρχονται οι ηγέτες της νέας κομματικής Αντιπολίτευσης, (χαρακτηριστική θέση του Χαϊτά τελευταίως, απέναντι στους Ευαγγέλου, Τσατσάκο, και Αποστολίδη) και 4) Χρησιμοποιεί διαπιστώσεις της Αντιπολίτευσης (Σπάρτακος) ενώ ταυτόχρονα αποκηρύσσει την Αντιπολίτευση πράγμα που φανερώνει την ασυνέπεια και τον καιροσκοπικό της χαρακτήρα.

Η Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. (Σπάρτακος) οφείλει να υποβοηθήσει και επιταχύνει την πορεία της ιδεολογικής εξέλιξης των μελών και οπαδών του Κόμματος που στρέφονται σήμερα προς μίαν εκκαθάριση των σφαλμάτων του Κόμματος και να τους προφυλάξει από τους κινδύνους δεξιών ζιγζάγ που κλείνει η σημερινή ρευστή ιδεολογική κατάσταση και η νέα κομματική αντιπολίτευση.

Η διάσπαση των επαγγελματικών και πολιτικών δυνάμεων του προλεταριάτου γενικά και του επαναστατικού κόμματος, ιδιαίτερα η κρατικοποίηση της Γενικής Συνομοσπονδίας και η λόγω της εσφαλμένης κομματικής γραμμής, αδυναμία της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας να γίνει μια επαναστατική μαζική οργάνωση, αποτελούν τις υποκειμενικές αιτίες της αναπτύξεως των συντηρητικών και φασιστικών τάσεων που οδηγούν τη χώρα σε μια φασιστική δικτατορία.

Η καταπολέμηση των τάσεων αυτών, η ανασύνταξη των επαναστατικών επαγγελματικών και πολιτικών δυνάμεων του προλεταριάτου, η εξασφάλιση της ανεξαρτησίας και της ηγεμονίας του πάνω στα άλλα καταπιεζόμενα στρώματα, η ανάπτυξη του ρόλου του ως καθοδηγητού των μαζών στον αγώνα τους εναντίον της σημερινής κυβερνήσεως της

μπουρζουαζίας και όλων των αντιπολιτευτικών αστικών και μικροαστικών κομμάτων, είναι βασική προϋπόθεση για την εξουδετέρωση των κινδύνων και για την επαναστατική λύση της κρίσεως.

Πάνω σ' αυτή τη βασική κατεύθυνση μπαίνουν στην επαναστατική πρωτοπορία τα ακόλουθα άμεσα καθήκοντα πού πάνω σ' αυτά η Αντιπολίτευση (Σπάρτακος) θα επεξεργαστεί λεπτομερέστερα προγράμματα δράσης, σε πανελλήνια και τοπική κλίμακα.

1. Κεντρικά καθήκοντα του Κόμματος: α) Καταπολέμηση των φασιστικοστρατιωτικών τάσεων και κινήματων. Δημιουργία αντιφασιστικών ενώσεων, β) Η κατάκτηση της καθυστερημένης εργατικής πλειοψηφίας και των φτωχών χωρικών μαζών στέκει και πάλι το κεντρικό καθήκον της περιόδου.

2. Απάντηση στη φασιστική άνοδο με τη σαφή θέση και υπεράσπιση του προγράμματος των ακολούθων διεκδικήσεων σαν μια άμεση λύση των βασικών προβλημάτων πού θέτει στις εργαζόμενες μάζες η σημερινή κατάσταση:

- α) Οχτώωρο, επαρκής ασφάλιση στους άνεργους, γέροντες, παθόντες στην εργασία. Κατώτατο όριο ημερομισθίου τιμαριθμικό. Έλεγχος της βιομηχανικής παραγωγής από εργατικά συμβούλια επιχειρήσεων με συμμετοχή των συνδικάτων στη διεύθυνση της βιομηχανίας
- β) Ακύρωση ολοκληρωτική του δημοσίου χρέους και των ιδιωτικών οφειλών των χωρικών και μικροαστών στους τοκογλύφους, στις τράπεζες και των προσφύγων στην Ε. Α.Π.
- γ) Εθνικοποίηση της μεγάλης βιομηχανίας, μεταφοράς και πιστώσεως (τράπεζες).
- δ) Βαριά προοδευτική φορολογία των μεγάλων περιουσιών και δήμευση και της περιουσίας των αισχροκερδών, κερδοσκόπων των πολέμων, των προμηθευτών του κράτους και των τοκογλύφων.
- ε) Κατάργηση κάθε φόρου και δασμού στους φτωχούς, στους μισθούς και στα είδη πρώτης ανάγκης.
- στ) Υποχρεωτική εργασία για όλους τους ικανούς προς εργασία.
- ζ) Απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση υπέρ των καλλιεργητών των εθνικών, μοναστηριακών και μεγάλων ιδιωτικών αγροκτημάτων.
- η) Λαϊκοί αιρετοί δικαστές σε όλους τους βαθμούς.
- θ) Αυτοδιάθεση των εθνοτήτων μέχρι του δικαιώματος αποχωρισμού. Βαλκανική Ομοσπονδία και συμμαχία πολιτική και οικονομική με τη Σοβιετική Ένωση, (εισαγωγή φτηνού σοβιετικού σιταριού, γεωργικών εργαλείων σοβιετικών, κλπ)

Οι διεκδικήσεις αυτές είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες με το ενιαίο μέτωπο επαναστατικής πάλης όλων των εργαζομένων (εργατών, φτωχών χωρικών, υπαλλήλων και στρατιωτών) **για μια Εργατοαγροτική Κυβέρνηση.**

3. Ενωτικό Κομματικό Συνέδριο με βάση το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και με παραδοχή της Αντιπολίτευσης στο Κόμμα.

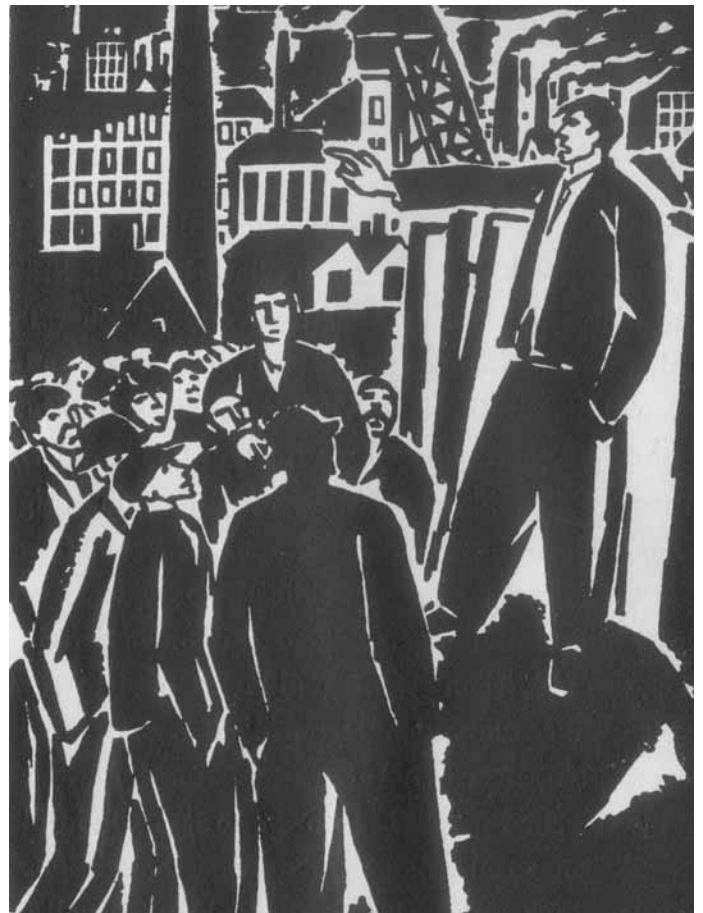
4. Καταπολέμηση του φρασεολόγου υπεραριστερισμού και του κινδύνου των δεξιών τάσεων. Διάλυση

της αρχειομαρξιστικής οργάνωσης με τη διαφώτιση των παραπλανημένων εργατών. Ανασυγκρότηση Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας και εσωτερική μεταρρύθμιση της με την εγκατάλειψη κάθε γραφειοκρατικής μεθόδου, με την προλεταριακή δημοκρατία μέσα της και με την κινητοποίηση των εργατικών μαζών πάνω στη βάση του ενιαίου μετώπου πάλης κατά του καπιταλισμού για τις καθημερινές διεκδικήσεις. (Υπογραμ από Ε.Δ.)

5. Οργάνωση των ανοργάνωτων και σύγκληση **εργατικών συνεδρίων για την ανεργία και για τους ανοργάνωτους.**

6. Αγώνας για την κατάργηση του ιδιωνύμου **και για τις συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες της εργατικής τάξης γενικά.**

(Οικονομική και πολιτική κατάσταση,
Εργατικό Κίνημα - Καθήκοντα)
Σπάρτακος, Νο 6 - Δεκέμβρης 1930

Θέσεις της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης (Ομάδα "Σπάρτακος")

Γενάρης 1931

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

- I. Η θεωρία της "τρίτης περιόδου" είχε για το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας τις πιο οδυνηρές συνέπειες. Η ίδρυση ξεχωριστής Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας, η διάσπαση των επαγγελματικών οργανώσεων τοπικά και εθνικά, συνοδεύτηκε με μια γενική εξασθένηση του ίδιου του επαναστατικού επαγγελματικού κινήματος, απώλεια δυνάμεων, ελαττωματική αλλού δε μηδανική λειτουργία των επαναστατικών σωματείων, των Ομοσπονδιών και της Ενωτικής, χαλάρωση κάθε έννοιας σωματειακής οργάνωσης, και σωματειακής ευθύνης, έλλειψη στρατηγικής και τακτικής γραμμής.
- II. Την οργανωμένη επαγγελματική κίνηση την αντικατέστησε η συστηματική και εκ των υστέρων υιοθέτηση των αυτομάτων απεργιακών συγκρούσεων, την δύσκολη εργασία της κατακτήσεως των ανοργάνων ή οργανωμένων συντηρητικών μαζών, η εύκολη "εργασία" των ανακοινωθέντων, και των προκηρύξεων, τα επαναστατικά μαζικά συνδικάτα, οργανώσεις συμπαθούντων ή μελών χωρίς κύρος και επιρροή, τις γενικές συνελεύσεις των σωματείων, πρόχειρες συσκέψεις "παραγόντων", τα τακτικά Συνέδρια των Ομοσπονδιών, έκτακτες "Συνδιασκέψεις". Τέλος ούτε συνέρχεται ούτε προετοιμάζεται Συνέδριο της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας, ούτε και δίνεται καμία εξήγηση και δεν καλείται ούτε η Ολομέλεια (Ευρεία) της Ενωτικής για να εξετάσει την κατάσταση του κινήματος και να υποβάλλει σε μία εξέταση και κριτική την ως τα σήμερα δράση.
- III. Η αποτυχία της "απεργίας του Αυγούστου", των "μαχητικών διαδηλώσεων" και "των καθόδων", τα απεργιακά κινήματα του Λαυρίου και της Ελευσίνας, η αποτυχία της απεργίας για την άμυνα της Κ. Ο. Ε. (Καπνεργατική Ομοσπονδία Ελλάδας) και της Ενωτικής, των διαδηλώσεων της 1ης Μαΐου, η "διάλυση" της Ενωτικής, του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης των καπνεργατικών οργανώσεων Θεσσαλονίκης, Δράμας και Καβάλας, αποτελέσανε τα αντικειμενικά κριτήρια της επαγγελματικής τακτικής που εφήρμοσε ή ελληνική σταλινική γραφειοκρατία, αποδείξανε τη χρεοκοπία της τακτικής αυτής, είναι δε στο σύνολο τους αρκετά για να εκτιμηθεί όπως πρέπει ο ελληνικός οπορτουνισμός με τον καθαρά τυχοδιωκτικό χαρακτήρα του.

- IV. Βασική αιτία των σφαλμάτων και των ηττών του Κόμματος στο επαγγελματικό επίπεδο είναι οι εσφαλμένες διαπιστώσεις και, η πέρα για πέρα λανθασμένη εκτίμηση της κατάστασης της χώρας και του κινήματος. Ο ελληνικός οπορτουνισμός πιστός προς τον εαυτό του και αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τον διεθνή οπορτουνισμό, χάραξε μια δήθεν αριστερή πορεία στο επαγγελματικό κίνημα μέσα σε συνθήκες και όρους που ούτε εξηγούσανε ούτε δικαιολογούσανε μια τέτοια γραμμή, εγκατέλειψε ολότελα την τακτική του Ενιαίου Μετώπου τη στιγμή που ήτανε υπέρ ποτέ αναγκαία για να βρεθεί αυτός και να ρίξει και την Ενωτική γρήγορα σ' ένα αδιέξοδο, τη στιγμή ακριβώς που επιβάλλεται μια νέα πραγματική προς τα αριστερά στροφή της όλης γραμμής του Κόμματος και ιδιαίτερα των επαναστατικών επαγγελματικών του δυνάμεων.

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

- V. Μία νέα τακτική γραμμή του Κ.Κ.Ε. στο επαγγελματικό κίνημα επιβάλλεται από την προϊούσα όξυνση των ταξικών ανταγωνισμών, τα σταθερά και πολλαπλασιαζόμενα στοιχεία που φανερώνουν μια απαρχή αριστεροποίησης των μαζών, μία εγκατάλειψη της παθητικότητας και από τα συντηρητικά ακόμα στρώματα των εργατών. Όλα αυτά τα φαινόμενα αντανακλούν την υπάρχουσα οικονομική κρίση στην ορθή εκτίμηση της οποίας η Αντιπολίτευση στηρίζει πάντοτε την προοπτική της.
- VI. Μα για να γίνει η στροφή αυτή στην πράξη και όχι στα λόγια, για να εφαρμοστεί μια νέα ορθή επαναστατική γραμμή πρέπει το Κόμμα να αναγνωρίσει τα λάθη του, να υιοθετήσει και να εφαρμόσει πιστά το σύνθημα του τρίτου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς "**προς τις μάζες**" και την τακτική του "Ενιαίου μετώπου" που χάραξε το Συνέδριο εκείνο με τη καθοδήγηση του Λένιν και Τρότσκι. Η τακτική του "**Ενιαίου μετώπου**" με τα νεώτερα δεδομένα που μας δίνει η σύγχρονη πείρα και η σημερινή κατάσταση στην εξέλιξη της, η ορθή εφαρμογή της τακτικής αυτής μέσα στις νέες συνθήκες, είναι η μόνη ικανή να αποσπάσει τις κινούμενες κάτω από την κρατική Συνομοσπονδία μάζες των εργατών, να αποκαλύψει ολότελα τον προδοτικό και δημαγωγικό ρόλο της Συνομοσπονδίας αυτής, να τραβήξει τις εργαζόμενες μάζες στον επαναστατικό δρόμο.

VII. Μα η εφαρμογή της τακτικής του "Ενιαίου μετώπου" προϋποθέτει, στηρίζεται, στην ανασυγκρότηση των επαναστατικών δυνάμεων του επαγγελματικού κινήματος, **στην ανασυγκρότηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας.** Ο ελληνικός σταλινισμός καταργώντας κάθε δημιουργία μέσα στο Κ.Κ.Ε. κατήργησε μαζί μ' αυτό και κάθε δημοκρατική λειτουργία των επαναστατικών συνδικάτων. Περιορίσε τον αριθμό των μελών των επαναστατικών σωματείων στους απόλυτα αφοσιωμένους προς την διοικητική κομματική φράξη εργάτες, μετέβαλλε κατ' αυτό τον τρόπο τα περισσότερα των συνδικάτων σε οργανωμένες φράξεις, κατήργησε κάθε επαναστατική συνδικαλιστική ζωή και κάθε δυνατότητα μαζικοποίησης της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας.

VIII. Οι νέες οργανωτικές και γενικά συνδικαλιστικές αντιλήψεις των τελευταίων διοικήσεων του ΚΚΕ, δεν επιτρέπουν την ανασυγκρότηση, και μαζικοποίηση της Ενωτικής και των οργανώσεών της, γιατί έρχονται σε αντίθεση με τις ίδιες τις βασικές αρχές του κομμουνισμού για ότι άφορα την γέννηση, λειτουργία και εξέλιξη των εργατικών οργανώσεων, το σημερινό και μελλοντικό ρόλο τους. Κόμμα και συνδικάτα, συνδικάτα και διοικητική φράξη έχουνε συναντηθεί κατά τέτοιο τρόπο που να αποκλείεται κάθε εκκαθάριση της κατάστασης μέσα στην Ενωτική χωρίς μία γενική αλλαγή της κομματικής γραμμής. Οι σχέσεις κόμματος και συνδικάτων όπως είναι σήμερα καταργούνε κάθε αυτοτελή υπόσταση των σωματείων ως μοναδικών οργανώσεων του προλεταριάτου.

*"Το ζήτημα των σχέσεων μεταξύ κόμματος, πού αντιπροσωπεύει το προλεταριάτο **όπως πρέπει να είναι** και των συνδικάτων, πού αντιπροσωπεύουν το προλεταριάτο **όπως είναι**, εμφανίζεται σαν ένα από τα βασικότερα ζητήματα του επαναστατικού μαρξισμού. Θα είναι πραγματική αυτοκτονία να αρνηθούμε να δώσουμε την μοναδική απάντηση στο ζήτημα αυτό αποκλειστικά και μόνο επειδή το Κόμμα από λόγους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς ακολουθεί σήμερα μια εσφαλμένη πολιτική απέναντι των συνδικάτων καθώς και στα άλλα μέτωπα". (Λ. Τρότσκι)*

Και όπως η θεωρία της ανεξαρτησίας και της "εκτός πολιτικής" των συνδικάτων, χρησιμοποιείται παντού και χρησιμοποιήθηκε και στη χώρα μας εναντίον του ίδιου του επαναστατικού προλεταριακού κινήματος, έτσι και η κατάργηση κάθε δημοκρατικής λειτουργίας των σωματείων της Ενωτικής, η σύγχυση κόμματος **και σωματείων, η περιφρόνηση του ρόλου των σωματείων στό επαναστατικό κίνημα και η προσπάθεια αναλήψεως του ρόλου αυτού απευθείας από το Κόμμα,** αποτελούνε ένα μεγάλο κίνδυνο για το ίδιο το προλεταριακό επαναστατικό κίνημα.

Ο ρόλος των κομμουνιστών μέσα στα σωματεία δεν μπορεί να είναι διαλυτικός. Καθορίζεται βασικά από την ιστορική θέση της επαναστατικής πρωτοπορίας προς την υπόλοιπο εργατική τάξη, αποβλέπει στην κατάκτηση των μεγάλων προλεταριακών μαζών, στο μπά-

σιμό τους μέσα στα επαναστατικά εργατικά σωματεία **χωρίς όρους, χωρίς κανένα όρο.**

Και όπως ή ανεξάρτητη δημοκρατική λειτουργία των σωματείων δεν αποκλείει την ιδεολογική και πολιτική κατάκτηση τους από το επαναστατικό προλεταριακό κόμμα, έτσι και η κατάκτηση αυτή δεν αποκλείει την ανεξάρτητη δημοκρατική λειτουργία των σωματείων.

"Η πραγματική, πρακτική και όχι μεταφυσική, αυτονομία της συνδικαλιστικής οργάνωσης δεν διαταράσσεται καθόλου και δεν ελαττώνεται από την πάλη του Κόμματος για την κατάκτηση επιρροής. Κάθε μέλος του σωματείου έχει το δικαίωμα να ψηφίζει όπως νομίζει αναγκαίο και να εκλέξει τον πιο άξιο. Οι κομμουνιστές (σ.σ. μέλη του σωματείου) κατέχουν το δικαίωμα αυτό όπως και τα άλλα μέλη. Η κατάκτηση της πλειοψηφίας των διευθυντικών οργανισμών του συνδικαλιστικού κινήματος από τους κομμουνιστές, πραγματοποιείται επί της αρχής της αυτονομίας, της αυτοδιοίκησης π.χ. των συνδικάτων. Από την άλλη μεριά κανένα καταστατικό σωματείου δεν μπορεί να παρεμποδίσει ή να απαγορεύσει το Κόμμα από του να καλέσει τον γενικό γραμματέα της Συνομοσπονδίας στην Κεντρική επιτροπή του Κόμματος, γιατί τούτο πηγάζει από την αυτονομία του Κ. Κόμματος". (Λ. Τρότσκι).

IX. Η ανασυγκρότηση της Ενωτικής Συνομοσπονδίας είναι βασική προϋπόθεση για το οργανωτικό πλαίσιο των ανοργάνωτων καθυστερημένων εργατικών μαζών, για την κατάκτηση των συντηρητικών εργατών της Συνομοσπονδίας των .Καλομοιροστρατήδων, για την εξόντωση των αστικών και ψευτοσοσιαλιστικών, σοσιαλπατριωτικών επιρροών μέσα στο εργατικό κίνημα. Η ανασυγκρότηση αυτή πρέπει να επέλθει ως συνειδητό αποτέλεσμα όλων των επαναστατικών προλεταριακών στοιχείων, του πολιτικού και επαγγελματικού κινήματος, συνασπισμένων υπό τη σημαία και την συνδικαλιστική πειθαρχία της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας.

Η οργανωτική ανασύνταξη των δυνάμεων της Ενωτικής με την παραδοχή ενιαίου καταστατικού βάσης προσαρμοσμένου προς τις ιδιαίτερες συνθήκες (αντικειμενικές και υποκειμενικές) κάθε κλάδου(1) ή βαθμιαία και σταθερή εφαρμογή ενός συγκεντρωτισμού(2) πού να επιτρέπουν την ενιαία εμφάνιση των επαγγελματικών δυνάμεων (χωρίς να καταργεί τα δικαιώματα των μελών πού απορρέουν από τις βασικές περί συν-

(1) Στην Αθήνα π.χ. το μεν σωματείο τροχιοδρομικών πού είναι κατ' ουσίαν μια βιομηχανική Ένωση λειτουργεί σε παλιές βάσεις, ενώ τα σχεδόν συντεχνιακά σωματεία των υποδηματεργατών απαρτίζουν μια ανύπαρκτη Βιομηχανική Ένωση.

(2) Ο συγκεντρωτισμός αυτός όχι μονάχα δεν αποκλείει αλλά και επιβάλλει μια διοικητική αποκέντρωση σ' όλες εκείνες τις περιπτώσεις πού ιδρυθήκανε Βιομηχανικές Ενώσεις χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν οι όροι της εργασίας (πολλοί εργάτες των Β. Ενώσεων εργάζονται με το κομμάτι!!) και οι σωματειακές παραδόσεις. Έτσι π.χ. στις Β. Ενώσεις, Οικοδόμων, Δέρματος, Επισιτισμού, κτλ. η αποκέντρωση (ίδρυση κλαδικών συμβουλίων με ευρεία δικαιοδοσία, κλαδικές συνελεύσεις) είναι ο μοναδικός τρόπος να γίνουν οι οργανώσεις αυτές ενιαίες Ενώσεις των κλάδων τους.

δικάτων αντιλήψεις του Μαρξ και του Λένιν) ο σεβασμός των δικαιωμάτων αυτών με την υποταγή της μειοψηφίας στη πλειοψηφία, με την αναλογική εκπροσώπηση των τάσεων, την ελευθερία της γνώμης και της κριτικής θα επιτρέψει την στερέωση της Ενωτικής και την γρήγορη μαζικοποίησή της.

Η διοίκηση της Ενωτικής έχει κατ' ουσίαν παραιτηθεί από κάθε αγώνα για την κατάκτηση των μαζών της κρατικοποιημένης Γενικής Συνομοσπονδίας, καθώς και των ανοργάνωτων, αποβλέπουσα περισσότερο στις αυθόρμητες εξωσωματειακές ταξικές συγκρούσεις, παρά στην οργανωτική στερέωση των αποτελεσμάτων των ταξικών αυτών συγκρούσεων.

Πρέπει να διακηρυχτεί μια για πάντα πως ο ρόλος των σωματείων δεν είναι να τάσσονται "επί κεφαλής" (διάβαζε στην ουρά) των αυθόρμητων μαζικών συγκρούσεων, να εκδίδουν ανακοινωθέντα συμπαθείας και προκηρύξεις, **αλλά να οργανώνουν τον αγώνα του προλεταριάτου συστηματικά και με συνέχεια.** Η τακτική της προσκολλησεως δεν προσέθεσε ποτέ τίποτε στην επαναστατική πάλη του προλεταριάτου, δεν έφερε ούτε έναν εργάτη, ούτε μια οργάνωση, στην Ενωτική Γενική Συνομοσπονδία, ενώ κατέρριψε το κύρος της και μέσα σ' αυτήν ακόμα την επαναστατική μειοψηφία.

- X.** Η τακτική της αποσπάσεως των επαναστατικών μειοψηφιών από τις Ομοσπονδίες και τις οργανώσεις που κατά πλειοψηφία ακολουθούν τη Συνομοσπονδία των Καλομοιροστρατήδων (σιδηροδρομική - φορτοεκφορτωτές) είναι καταστρεπτική. Ο ρόλος των μειοψηφιών αυτών καθορίζεται ξεκάθαρα από τις αποφάσεις των δύο πρώτων Συνεδρίων της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς. Η οργάνωση τους σε μια κοινή πλατφόρμα αντιπολιτευτικής συνδικαλιστικής επαναστατικής εργασίας, η οργάνωση μιας **αντιπολίτευσης μέσα στην Συν/δία των Καλομοιροστρατήδων** είναι ένα σπουδαίο καθήκον της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας. Την εκτέλεση του πρέπει να την αναλάβουν οι οπαδοί της Ενωτικής Συνομοσπονδίας μέλη των συντηρητικών εργατικών οργανώσεων.

Η τοπική κατάκτηση ενός συντηρητικού σωματίου από τους οπαδούς της Ενωτικής δεν συνεπάγεται προσχώρηση του στην Ενωτική Συνομοσπονδία παρά μόνον όταν το σωματείο αυτό δεν ανήκει σε μια εθνική Ομοσπονδιακή οργάνωση.

Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις η θέση του κατακτηθέντος σωματίου καθορίζεται από τα αποτελέσματα της εργασίας για την κατάκτηση και των υπολοίπων τμημάτων της συντηρητικής Ομοσπονδίας στην οποία ανήκει, καθώς και από το βαθμό της λειτουργίας των στοιχειωδών δημοκρατικών συνδικαλιστικών αρχών.⁽³⁾

- XI.** Η προσχώρηση των σωματείων της Ενωτικής στα κατά τόπους Εργατικά Κέντρα της Ενωτικής Συνομοσπονδίας ή στις Ενώσεις Συμβουλίων ή σε άλλους παραπλήσιους τοπικούς οργανισμούς και η ανασυγκρότηση των οργανισμών αυτών σε φαρδιές προλεταριακές βάσεις είναι καθήκον των επαναστατών εργατών τόσο της συμπολίτευσης όσο και της αντιπολίτευσης.

Παραμονή επαναστατών αντιπροσώπων στα Εργατικά Κέντρα της Κρατικής Γενικής Συνομοσπονδίας είναι νοητή μονάχα σε περίπτωση που η πλειοψηφία των εργατών του τοπικού σωματίου ή της Ομοσπονδίας είναι συντηρητική ή η σχέση των δυνάμεων μέσα στο σωματείο αυτό είναι τέτοια ώστε η συμμετοχή της επαναστατικής παράταξης με δικό της ανεξάρτητο ψηφοδέλτιο στις αρχαιρεσίες για την ανάδειξη αντιπροσώπων στο Έργ. Κέντρο να έχει ως αποτέλεσμα την εκλογή και επαναστατών αντιπροσώπων.

Στην περίπτωση αυτή οι αντιπρόσωποι οπαδοί της Ενωτικής πρέπει να υποστηρίξουν το επαναστατικό πρόγραμμα και να οργανωθούν σε ιδιαίτερη αντιπολίτευση.

- XII.** Η πρακτική εφαρμογή του νέου αυτού προσανατολισμού, η ανασυγκρότηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας, η εφαρμογή του Ενιαίου μετώπου πάλης δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν παρά με βάση ένα πρόγραμμα αμέσων διεκδικήσεων και την πάλη για την εφαρμογή του. Τα βασικότερα σημεία του προγράμματος αυτού καθορίζονται από την αντιπολίτευση ως εξής:

1. Έκτακτο Συνέδριο για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων της Ενωτικής.
2. **Ενιαίο μέτωπο πάλης εκ των κάτω (με την έννοια ότι αποκλείεται η μόνον εκ των άνω ενιαιομετωπική κίνηση και όχι η εκ των κάτω και άνω) με όλες τις εργατικές οργανώσεις που συγκεντρώνουν προλεταριακές μάζες.** (υπογράμ. Εργ. Δημοκρατίας)
3. Για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες.
4. Για την συστηματική καταπολέμηση της ανεργίας.
5. Για έναν εργατικό έλεγχο στα εργοστάσια προς τον σκοπό της εφαρμογής του θωρου.
6. Αγώνας για το 7ωρο.
7. Μίνιμουμ εργατικό ημερομίσθιο ανδρών και γυναικών.
8. Κοινωνικές ασφαλίσσεις εις βάρος του κεφαλαίου. (Υποβολή από την Ενωτική Συνομοσπονδία σχεδίου νόμου για κοινωνικές ασφαλίσσεις και ζύμωση γύρω σ' αυτό).

Θα επακολουθήσει απόφαση για την ανεργία.

Γενάρης 1931

“Σπάρτακος”, Νο 7, Γενάρης 1931

⁽³⁾ Οι σιδηροδρομικοί π.χ. Μακεδονίας που αποτελούν την "Ένωση" είναι παράδειγμα σωματίου που βρίσκεται έξω από την Π.Ο.Σ. από τον λόγο ότι η Π.Ο.Σ. έχει καταργήσει κάθε δημοκρατική συνδικαλιστική λειτουργία. Το σωματείο αυτό είναι φανερό πώς πρέπει να

κατακτηθεί υπέρ της Ενωτικής και από κοινού με τις υπόλοιπες εντός και εκτός της Π. Ο. Σ. αντιπολιτευτικές επαναστατικές δυνάμεις να οργανώσει την παράταξη των οπαδών της Ενωτικής Συνομοσπονδίας μέσα στους σιδηροδρομικούς.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΤΟΥ 1931 ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ("Σπάρτακος" Απρίλης Μάης 1931)

Όταν η διοικούσα ομάδα το ΚΚΕ φώναζε από το 1928 για αριστεροποίηση και υπεραριστεροποίηση των μαζών, για "τρίτη και τελευταία περίοδο", ρίχνοντας συνθήματα εκτός τόπου και χρόνου, σαν εκείνα της πολιτικής απεργίας και των μαχητικών διαδηλώσεων, η Αντιπολίτευση διακήρυσσε πως πρέπει να παρακολουθούμε βήμα προς βήμα την εξέλιξη της οικονομικής κρίσης με τις συνέπειές της, για να καθορίζουμε ανάλογα τα συνθήματά μας και να μη γελοιοποιούμαστε ρίχνοντας συνθήματα που μόνο στις παραμονές ένοπλης εξέγερσης δικαιολογούνται, να μην τα ρίχνουμε, λέμε, αυτά στην περίοδο που άρχιζε η κρίση. Τόνισε ακόμη το καθήκον του ΚΚΕ να επιδοθεί με πείσμα στην οργάνωση των αγώνων της εργατικής τάξης, που θα καθιστούσε αναπόφευκτους, η όξυνση της κρίσης και η αριστεροποίηση των μαζών.

Το απόλυτο δίκιο των απόψεων της Αντιπολίτευσης, φάνηκε καθαρά και ξάστερα στη φετινή Πρωτομαγιά, ιδιαίτερα δε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα. Η Διεθνής αυτή μέρα διαμαρτυρίας των εργατών πήρε στη χώρα μας φέτος ιδιαίτερο χαρακτήρα. Και πρώτα πρώτα η μαχητικότητα των διαδηλωτών ήταν καταφανής. Τα μέλη του Κόμματος, της Αντιπολίτευσης, οι παραπλανημένοι εργάτες του Αρχείου και οι συμπαθούντες, αντιμετώπισαν ενεργητικά τις ένοπλες δυνάμεις της κρατικής βίας. Δεύτερο χαρακτηριστικό της φετινής Πρωτομαγιάς ήταν η σημαντική αύξηση του αριθμού εκείνων που πήραν μέρος στις διαδηλώσεις. Τα στοιχεία αυτά προσέδωσαν μια αναμφισβήτητη επιτυχία στη φετινή Πρωτομαγιά. Η επιτυχία όμως είναι έννοια σχετική. Και γι' αυτό πρέπει να την καθορίσουμε ακριβέστερα. Επιτυχία λέγοντας εννοούμε σε σχέση με την κατάσταση του επαναστατικού κινήματος, γιατί σχετικά με τις απαιτήσεις της αντικειμενικής κατάστασης, οι εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς πολύ, πάρα πολύ, απέχουν από του να τις ικανοποιούν έστω και κατά τα τρία τέταρτα.

Πού όμως οφείλεται η έτσι καθορισμένη επιτυχία; Ποιες αιτίες έφεραν το αποτέλεσμα αυτό; Να το ερώτημα στο οποίο πρέπει να δώσουμε σύντομα απάντηση έστω κι αν απ' αυτή βγουν στοιχεία επιβαρυντικά εναντίον μας, εναντίον της αδράνειάς μας και της εσφαλμένης γραμμής μας. Η μέχρι τα σήμερα σιωπή του ΚΚΕ, η έλλειψη κριτικής σαφούς και συγκεκριμένης απέναντι των γεγονότων αυτών, είναι αποτέλεσμα του φόβου που αισθάνονται οι ένοχοι της σημερινής κατάντιας του επαναστατικού κινήματος ν' αντιμε-

τωπίσουν την πραγματικότητα. Και προτιμούν να κλείνουν τα μάτια μπροστά σ' αυτή και να σιωπούν. Δεν έχουμε όμως εμείς καμιά σχέση με τους δειλούς μικροαστούς και γι' αυτό θέτουμε το ερώτημα και δίνουμε την απάντηση.

Η σχετικά πληθωρική συμμετοχή εργατών στη φετινή Πρωτομαγιά, δεν υπάρχει αμφιβολία πως αντανακλά αμέσως την αριστεροποίηση των μαζών, που διακηρύξαμε ότι μόλις πριν λίγο χρόνο άρχισε και όχι από τα 1928 που την ήθελαν οι αγράμματοι μαρξιστές. Είναι συνέπεια της αριστεροποίησης αυτής. Πρώτη απόδειξη γι' αυτό, αποτελεί το γεγονός πως βρισκόμαστε ήδη στο δεύτερο χρόνο της κυκλικής κρίσης που εξελίσσεται πάνω στη βάση της γενικής κρίσης του καπιταλισμού.

Ύστερα, αν εξετάσουμε την υποκειμενική συμβολή του Κόμματος στις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, θα βεβαιωθούμε ακόμη περισσότερο. Είναι γεγονός, δηλαδή, μη αμφισβητούμενο ούτε απ' αυτά τα μέλη του Κόμματος, πως εξόν από ό,τι έγραφεν ο "Ριζοσπάστης", δε δόθηκε καμιά άλλη φροντίδα στην οργάνωση της Πρωτομαγιάς. Η ανοργανωσιά ήταν πασίδηλη. Κατά συνέπεια, δεν μένει άλλος παράγοντας που να έσπρωξε στην επιτυχία της φετινής Πρωτομαγιάς εξόν την αριστεροποίηση των μαζών. Ο ρόλος του κόμματος ήταν μηδαμινός. Έτσι, εξετάζοντας την υποκειμενική συμβολή του Κόμματος, διδασκόμαστε δυο πράγματα: α) ότι ήταν μηδαμινή, β) επιβεβαιώνεται η άποψη της αντιπολίτευσης για την αριστεροποίηση των μαζών, κατά την οποία αυτή δεν χρονολογείται από τα 1928.

Είναι αναμφισβήτητο, πως μ' ένα πραγματικό Κομμουνιστικό Κόμμα, με μια πραγματική επαναστατική γραμμή, η Πρωτομαγιά ήταν δυνατό και επιβεβλημένο ν' αποδώσει πολύ μεγαλύτερα αποτελέσματα, μέσα στις σημερινές συνθήκες. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, η Πρωτομαγιά όχι μόνο έπεσε μέσα σε μια όξυνση της οικονομικής κρίσης, μα και συνέπεσε μ' ένα γενικό ερεθισμό εξ αφορμής των τελευταίων νομοσχεδίων της Κυβέρνησης και των σαφών διχτατορικών εκδηλώσεων του Βενιζέλου. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, το ειδικό βάρος της Πρωτομαγιάς, είναι αυτονόητο πως ήταν πολύ μικρό, όπως είναι επίσης αυτονόητο πως την ευθύνη την φέρνει η περίφημη διοίκηση του μοναδικού επαναστατικού κόμματός μας, με την τριτοπεριοδική "κοκαλοραχιά" της και τις σπασμωδικές ενέργειές της, στις οποίες εξαναγκάζοντας τα μέλη του Κόμματος να προβαίνουν όταν δεν έπρεπε, τα εξάντλησε και σήμερα υστερούν ως έ-

να σημείο και εξ αφορμής του γεγονότος αυτού.

* * *

Όσον αφορά τους Αρχείους, η στάση τους στην Πρωτομαγιά, βρωμάει σοσιαλδημοκρατικό οππορτουניσμό της χειρότερης μορφής. Επρότειναν στο Κόμμα ενιαίο μέτωπο για να γιορταστεί η Πρωτομαγιά στην εξοχή κατά τα πατροπαράδοτα! Βρωμερότερος οππορτουניσμός και μεγαλύτερη προδοσία για την εργατική τάξη δεν μπορούσε να γίνει. Το να προτείνει κανείς, μέσα στις σημερινές συνθήκες, εξοχικές εκδρομές την ημέρα μιας επετείου τόσο βαθιά ριζωμένης στην καρδιά των μαζών, αποτελεί ευνουχισμό του επαναστατικού κινήματος, προδοσία, οππορτουניσμό, σοσιαλδημοκρατία και όλα τα καλά. Οι ηγέτες του Αρχείου, με την πράξη τους αυτή έδωσαν εξετάσεις σε μια κρίσιμη στιγμή και αποδείχτηκαν όχι μονάχα οππορτουνιστές μα καθарοί προδότες.

Εκ των υστέρων, ύστερα από την κριτική που του έκαμε το Κόμμα, το Αρχείο εμφανίστηκε από τις στήλες του οργάνου του, προσπαθώντας να δικαιολογηθεί. Είπε δηλαδή πως πρότεινε εξοχικό μέρος συγκέντρωσης για να' ρθουν περισσότεροι εργάτες να μας ακούσουν, εφ' όσον δεν είναι, λέγει, ακόμη περίοδος για "τέτοιες" εκδηλώσεις μέσα στην πόλη και μια που... είμαστε λίγοι. Δηλαδή οι κύριοι αυτοί δεν βλέπουν πιο πέρα από τη μύτη τους ή βλέπουν και κάνουν πως δεν βλέπουν. Το αποτέλεσμα, εν πάσει περιπτώσει, είναι μια προδοτική ενέργεια του χειρίστου είδους, που οι σύντροφοι εργάτες μέλη του Αρχείου πρέπει ν' αναμετρήσουν καλά, να τη σκεφτούν σοβαρά. Γιατί "ηγέτες" που σκέφτονται έτσι, δεν δικαιολογούνται με κανένα τρόπο και σε καμιά περίπτωση. Αποδείχτηκαν βέροι σκουπιδοτενεκέδες, επικίνδυνοι εχθροί της εργατικής τάξης, που πρέπει να πάρουν την κλωτσιά της το συντομότερο. Τα μέλη του Αρχείου ας αναλογιστούν πως έχουν ευθύνη απέναντι της εργατικής τάξης και της ιστορίας, για να ξεκαθαρίσουν τη στάση τους το συντομότερο.

Αλλά και για το Ενιαίο Μέτωπο κόφτηκαν οι αρχαιομαρξιστές. Είναι δε γεγονός πως το Ενιαίο Μέτωπο μελών του Αρχείου με τα μέλη του Κόμματος και της Αντιπολίτευσης, πραγματοποιήθηκε την Πρωτομαγιά, παρά τη θέληση των αρχαιομαρξιστών ηγετών. Κάτω από την πίεση των εργατών μελών του Αρχείου, που πήραν μέρος στις συνοικιακές επιτροπές για την ετοιμασία της Πρωτομαγιάς, εξανάγκασαν τους ηγέτες τους να δεχτούν το Ενιαίο Μέτωπο. Η αρχική τους πρόταση προς το Κόμμα, κλείνει μέσα της ξεκάθαρη την απόδειξη πως οι ηγέτες του Αρχείου δεν είχαν καμιά όρεξη για Ενιαίο Μέτωπο. (Υπογράμ. Εργ. Δημ.)

* * *

Η ομάδα μας, εγκαίρως με προκήρυξή της προς τα μέλη της και τους εργάτες, τους κάλεσε να πάρουν μέρος στις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς πλάι στο Κόμμα. Κι η απόφασή της αυτή βρισκόταν σε πλήρη αρμονία με τη γραμμή της. Θεωρώντας τον εαυτό της σαν αναπόσπαστο τμήμα

του ΚΚΕ αγωνίζεται πλάι του, μολονότι διωγμένη από τις γραμμές του και κριτικάρει τα σφάλματά του, αγωνιζόμενη σύγχρονα για την επιβολή της ορθής γραμμής μέσα στο Κόμμα. Η Αντιπολίτευση "Σπάρτακος" έφερε όλες τις αυξημένες τελευταία δυνάμεις της στις διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς και πολλά μέλη της συνελήφθησαν γιατί στάθηκαν στις πρώτες γραμμές του αγώνα της Πρωτομαγιάς. Οι οργανωτικές αδυναμίες της εκδηλώθηκαν αναμφισβήτητα και την Πρωτομαγιά. Μα τις αδυναμίες αυτές τις αντιλήφθηκε εγκαίρως η Αντιπολίτευση και με υπερηφάνεια διαπιστώνει σήμερα σημαντική βελτίωση σ' αυτές, χάρις στην ορθή γραμμή της και στην εργασία των μελών της. Βέβαια, οι αδυναμίες αυτές δεν έχουν πλήρως κατανηκθεί ακόμα σήμερα. Όμως με μια ορθή γραμμή και επίμονη εργασία, θα εξαλειφθούν πολύ σύντομα.

Έτσι πέρασε η φετινή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα. Τα διδάγματά της πρέπει να μελετηθούν με προσοχή τόσο από τα μέλη της Αντιπολίτευσης, όσο και από τα μέλη του Κόμματος και του Αρχείου. Η εξέλιξη της αντικειμενικής κατάστασης συντελείται με τόσο γρήγορο ρυθμό, ώστε του χρόνου μπορεί να βρισκόμαστε μπροστά σε εξαιρετικά γεγονότα. Τα γεγονότα αυτά δεν πρέπει να καταλάβουν απροετοίμαστη την επαναστατική πρωτοπορία. Στην Αντιπολίτευση πέφτει το βαρύ καθήκον να προλάβει ένα τέτοιο πράγμα.

“Σπάρτακος”, Νο 10-11, Απρίλης - Μάης 1931

Θέσεις της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης (Ομάδα "Σπάρτακος")

Ιούνης 1931

ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

- I. Η απεργιακή ήττα του 1925 είχε ως αποτέλεσμα την δεξιοποίηση όλων των μεταρρυθμιστικών και μισοσοσιαλιστικών στοιχείων της Π.Ο.Σ., την εμφάνιση και ανάπτυξη καθαρά αποσυνθετικών διαλυτικών και φανερά αντεργατικών τάσεων, στο πεδίο της οργάνωσης και της δράσεως των σιδηροδρομικών μαζών. Το ψευτοσοσιαλιστικό συγκρότημα έβγαλε από την απεργία εκείνη το συμπέρασμα, πως η ήττα των σιδηροδρομικών οργάνωσης οφείλεται στις ίδιες τις οργανώσεις και Όχι στην τακτική που ακολούθησε η Π.Ο.Σ., τακτική συμβιβασμών και παρασκηνίων. Από κοινού δε με την ίδια την συντηρητική μπουρζουαζία και με το σύνθημα: "έξω από τις οργανώσεις μας οι άνθρωποι της Μόσχας"- σύνθημα γενικό όλων των διεφθαρμένων λακέδων της μπουρζουαζίας- εργάστηκε για να ματαιώσει κάθε προσπάθεια ανασυντάξεως των σιδηροδρομικών μαζών, οι οποίες στην πλειονοψηφία τους είχαν ήδη ευθύς με την λήξη της απεργίας βγάλει συμπεράσματα αντίθετα από το "συγκρότημα" και ζητούσανε την καθαίρεση του.
- II. Σιδηροδρομική γραφειοκρατία και σιδηροδρομικές μάζες ήρθαν σε μια βασική αντίθεση, τέτοια, που η επικράτηση των μεν δεν μπορούσε να νοηθεί χωρίς την αφαίρεση των δικαιωμάτων των δε. Η παραμονή του γραφειοκρατικού ψευτοσοσιαλιστικού συγκροτήματος έγινε πια ασυμβίβαστη με την ελεύθερη δημοκρατική λειτουργία των σιδηροδρομικών οργάνωσης, με τα στοιχειωδέστερα δικαιώματα των σιδηροδρομικών, τα δικαιώματα της ψήφου, του λόγου, της ελευθερίας της γνώμης και της κριτικής. Η εκστρατεία των λακέδων αυτών εναντίον των "οργάνων της Μόσχας" πήρε το πραγματικό της περιεχόμενο, έγινε δηλαδή εκστρατεία των γραφειοκρατών της Π.Ο.Σ. εναντίον κάθε σιδηροδρομικού, κάθε ομάδας σιδηροδρομικών και κάθε συνδέσμου που εννοούσε να διατηρήσει τα απαραίτητα κυριαρχικά δικαιώματα της συνελεύσεως των μελών του. Και παρουσιάστηκε τότε για πρώτη φορά στο εργατικό μας κίνημα μια κλίκα γραφειοκρατών, που επεδίωξε να καταπατήσει και καταστατικά και συνελεύσεις και δικαιώματα της μάζας, να εισηγηθεί τις πιο αντιδραστικές μεσαιωνικές συντεχνιακές οργανωτικές απόψεις, να χωρίζει και να κερδοσκοπεί στις μεταξύ των κλάδων μικροδιαφορές, να εφαρμόζει εσωτερική τρομοκρατία, να πραγματοποιεί ομαδικές διαγραφές,

να απαγορεύει με απειλή αποβολής κάθε πολιτική εργατική ζύμωση, να χωρίζει τα σωματεία από τους σιδηροδρομικούς και τους σιδηροδρομικούς από τα σωματεία. Η περίοδος αυτή θα μείνει αλησμόνητη στην ιστορία των σιδηροδρομικών και γενικά του εργατικού κινήματος. Και όταν οι σιδηροδρομικοί, στο προσεχές μέλλον, θα ανασυγκροτηθούν και θα ανακτήσουν τη δύναμη τους και τη θέση τους, θα χαρακτηρίσουν όπως πρέπει τον αισχρό ρόλο των μουστακοφόρων και εξευρωπαϊσμένων αυτών σοσιαλιστών, μάρκας Στρατή, Λάσκαρη και Σίας.

* * *

Το Κ.Κ.Ε. δεν πρόσεξε την κατάσταση των σιδηροδρομικών και δεν κατόρθωσε να αντιδράσει και να εξουδετερώσει την γραφειοκρατία, που ενεργούσε για λογαριασμό ξένων συμφερόντων εναντίον των σιδηροδρομικών. Υπερτίμησε τις δυνάμεις του, υποτίμησε τον αντίπαλο, ενήργησε με επιπολαιότητα και σταλινική μηχανικότητα. Στηρίχθηκε σ' ένα κατά βάσιν οπορτουνιστικό συμβούλιο (Μαργιόλης, Τζάθας κλπ.) του Λαρισαϊκού, για να οργανώσει δεύτερη Ομοσπονδία, και όταν η προσπάθεια αυτή απέτυχε, έμεινε στο περιθώριο χωρίς να κινηθεί, ούτε υπέρ ούτε κατά του Λαρισαϊκού, ενώ κατακεραύνωνε τους αχρωμάτιστους χωρίς και πάλι να παρατηρήσει, να εξετάσει και να αντιμετωπίσει βαθύτερα την κίνηση των αχρωμάτιστων από την άποψη του περιεχομένου της και όχι των στελεχών και της εμφανίσεως της.

* * *

Αποτέλεσμα του κομματικού οπορτουνισμού ήτανε να δημιουργηθεί μία απέραντη σύγχυση, να διαλυθούν οι κομματικές φράξεις, να εκμηδενισθεί ο κομματικός παράγοντας και να αφεθεί αχαλίνωτη η σιδηροδρομική γραφειοκρατία στο αποσυνθετικό της έργο.

Η κίνηση των αχρωμάτιστων είναι η λογική συνέπεια της οπορτουνιστικής τακτικής του Κόμματος και της συμβιβαστικής, όπως η κίνηση για την κατά κλάδους οργάνωση λογική συνέπεια των συντεχνιακών οργανωτικών μέτρων της Π.Ο.Σ. Η έλλειψη κάθε κομματικής γραμμής έφερε την κίνηση των αχρωμάτιστων γιατί η μάζα ήθελε να αντιδράσει

και να πολεμήσει την γραφειοκρατία της Π.Ο.Σ. εφ' όσον δε τα κομματικά συνθήματα ήτανε έξω από κάθε προοπτική, δόθηκαν από τους αχρωμάτιστους συνθήματα ποιο κατανοητά μεν, αλλά εντοπισμένα και χωρίς ταξικό περιεχόμενο. Όλη η κίνηση των αχρωμάτιστων χαρακτηρίζεται με την εγκατάλειψη κάθε συσχετισμού των οικονομικών αγώνων με τους πολιτικούς, κάθε συνδέσεως του σιδηροδρομικού κινήματος με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα, κάθε ιδεολογικής και πολιτικής συγκρούσεως με την μπουρζουαζία και το κράτος.

Η κίνηση αυτή, νοητή μέσα στις υπάρχουσες συνθήκες του κινήματος, είναι εκθρική προς κάθε επαναστατικό εργατικό κόμμα και προς την αντιπολίτευση, δεν δέχεται να υποτάξει την εργασία της σε μια πολιτική πειθαρχία.

Η αντιπολίτευση καταδικάζει ανεπιφύλακτα τους αχρωμάτιστους, δηλώνει όμως πως μονάχα μια ορθή επαναστατική γραμμή μπορεί να φέρει τις μάζες των αχρωμάτιστων προς την επαναστατική παράταξη και όχι η σημερινή κομματική γραμμή.

* * *

Συνέπεια της εσωτερικής καταστάσεως της Π.Ο.Σ. είναι η τελευταία κίνηση των σιδηροδρομικών Λαρισαϊκού για την κατά κλάδους οργάνωση. Τα επιχειρήματα της Π.Ο.Σ. εναντίον των κομμουνιστών στράφηκαν τώρα εναντίον της Π.Ο.Σ. από τους ίδιους τους οπαδούς της. Το χωριστικό παρτικουλαριστικό κλαδικό πνεύμα, που καλλιέργησε η Π.Ο.Σ. για να κτυπήσει το θεσμό των γενικών συνελεύσεων, κατέληγε τώρα σ' ένα ολόκληρο οργανωτικό σύστημα αντιμέτωπο της Π.Ο.Σ. Η ίδια σιδηροδρομική γραφειοκρατία μένει τώρα κατάπληκτη μπροστά στα καταστρεπτικά της έργα και βλέπει με τρόμο πώς κινδυνεύει να ταφεί και η ίδια κάτω από τα ερείπια που συνεσώρευσε. Γι' αυτό και προσπαθεί να περισώσει την κατάσταση με φαινομενικές παραχωρήσεις προς τους επαναστάτες σιδηροδρομικούς.

* * *

Η αντιπολίτευση είναι εκθρική προς κάθε οργάνωση κατά κλάδους. Θεωρεί την κίνηση για κλαδικές οργανώσεις ως το τελευταίο κατόντημα μιας αποσυνθέσεως, που άρχισε την επομένη της απεργίας του 1925 και την ευθύνη της οποίας φέρνει η ίδια η Π.Ο.Σ. Καταδικάζει τις κλαδικές οργανώσεις ως αντίθετες προς τα συμφέροντα του προλεταριάτου, δηλαδή των ίδιων των σιδηροδρομικών και τάσσεται υπέρ μιας ενιαίας Ομοσπονδίας των σιδηροδρομικών.

Από την άποψη αυτή νομίζει πώς οι αποφάσεις του τελευταίου συνεδρίου της Π.Ο.Σ., αποτέλεσμα των ενδοσυστημικών αγώνων των κίτρινων ηγετών και της πίεσεως των σιδηροδρομικών μαζών, αποτελούνε για την επαναστατική παράταξη των σιδηροδρομικών μία βάση εξορμήσεως για την εκμηδένιση του δημαγωγικού χαρακτήρος της νέας στροφής της Π.Ο.Σ. Η Αντιπολίτευση βλέπει στις πομπώδεις αυτές φράσεις των αποφάσεων του τελευταίου

συνεδρίου της Π.Ο.Σ. όχι μια συνειδητή αναγνώριση λαθών και ειλικρινή απόφαση να αποδοθούν στις μάζες της Π.Ο.Σ. τα δημοκρατικά τους δικαιώματα, αλλά μία απατηλή μανούβρα υπαγορευόμενη από την ανάγκη μιας πολεμικής κατά του Καλομοίρη και Σίας, πού υποστηρίζουν τις κλαδικές οργανώσεις.

Η Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. καλεί όλα τα συνειδητά προλεταριακά στοιχεία της Π.Ο.Σ.

- 1) Να καταδικάσουν ομόθυμα τις κατά κλάδους οργανώσεις.
- 2) Να ταχθούν υπέρ μιας ενιαίας Π.Ο.Σ. απαλλαγμένης από τις φασιστικές καταστατικές τροποποιήσεις με δικαιώματα ελευθερίας γνώμης και κριτικής των τάσεων και υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία, Δηλαδή:
 - α) Άμεση σύγκληση μικτών γενικών συνελεύσεων. Κατάθεση σ' αυτές των εντολών των διοικήσεων (όπου είναι δύο σωματεία) ή της διοικήσεως (όπου είναι ένα σωματείο). Εκλογή εφορευτικών επιτροπών μικτών (σε ισοψηφία των δύο παρατάξεων) και προκήρυξη νέων αρχαιρεσιών για την ανάδειξη διοικήσεως ενιαίας με αναλογική. Βάση τα παλαιά καταστατικά.
 - β) Προκήρυξη νέων αρχαιρεσιών για την ανάδειξη συνέδρων προς συγκρότηση ενός έκτακτου πανσιδηροδρομικού συνεδρίου των σιδηροδρομικών.

Η Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε.
Ομάδα "Σπάρτακος"
Ιούνης 1931

"Σπάρτακος", Νο 12, Ιούνιος 1931

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ. ΕΛΛΑΔΟΣ ("ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ")

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Για την ανασυγκρότηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδία των Εργατών Ελλάδος

"Οι εργάτες καταλάβανε πώς, αν οι δυνάμεις τους μένουν διασκορπισμένες, αυτοί θα είναι χωρίς όπλα μπρος στο Κεφάλαιο. Θέλουν το ενιαίο μέτωπο. Όποιος τους μιλάει για σχίσμα των συνδικάτων είναι στα μάτια τους εχθρός. Όσο πιο πολύ επιμένουν οι επαναστάτες στο ενιαίο μέτωπο, τόσο πιο καλά εξυπηρετούνε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης: Δεν πρέπει να κάνουμε καμιά υποχώρηση στους ανυπόμονους εκείνους συντρόφους που η εργασία για την κατάκτηση των οργανώσεων τους φαίνεται πάρα πολύ μακρόχρονη και βρίσκουνε καλό να δημιουργήσουμε καινούργιες οργανώσεις συνδικαλιστικές. Εξίσου αποφασιστικά πρέπει να καταπολεμήσουμε την τάση να εγκαταλείψουμε τα μεταρρυθμιστικά συνδικάτα. Η τακτική που καθορίστηκε από το πρώτο Συνέδριο της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς (ΚΣΔ) και που επιδιώκει την κατάκτηση των συνδικάτων, βρήκε την επιδοκιμασία όλου του συνειδητού τμήματος του προλεταριάτου. Όσες φορές η τακτική αυτή εφαρμόστηκε σωστά πάντοτε κατέληξε σε επιτυχίες".

[Θέσεις του 2ου Συνεδρίου της Κόκκινης Συνικής Διεθνούς]

1. Τα συνδικάτα ταξικές οργανώσεις του προλεταριάτου. -

Όλοι οι εργάτες έχουν το δικαίωμα και την υποχρέωση να ανήκουν στα σωματεία τους, ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους πεποιθήσεις. Το δικαίωμα αυτό και το καθήκον το έχουνε μαζί με τους άλλους εργάτες και οι κομμουνιστές, είτε συμπολιτευόμενοι είναι είτε αντιπολιτευόμενοι, είτε επίσημα μέλη του Κόμματος είτε σπαρτακιστές ή φραξιονιστές, είτε τέλος είναι οπαδοί του αρχαιομαρξισμού. Το έχουν όλοι οι εργάτες και το εξασκούνε χωρίς καμιά διάκριση και περιορισμό. Γιατί;

Γιατί τα συνδικάτα δεν είναι πολιτικές οργανώσεις. Είναι όπλα οικονομικών αγώνων της εργατικής μάζας στο σύνολό της ενάντια στο κεφάλαιο, είναι όργανα όλων των μισθωτών προλεταρίων ενάντια στους εργοδότες, οργανώσεις που προκύψανε σαν ιστορικό αποτέλεσμα του χωρισμού των τάξεων, σαν κοινωνική συνέπεια της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας των μέσων της παραγωγής. Εκείνο που διακρίνει τα εργατικά σωματεία από άλλες οργανώσεις, είναι ότι αυτά αποτελούνε συγκροτήματα μαζών μιας και της ίδιας κοινωνικής τάξης, της εργατικής. Δεν περιλαμβάνουν παρά μόνον εργάτες και δεν στηρίζονται παρά μόνο στην κοινότητα των συμφερόντων αυτών των εργατών, κοινότητα συμφερόντων που υπάρχει είτε το θέλουν είτε όχι οι εργάτες, είτε το γνωρίζουν είτε το αγνοούν. Είναι λοιπόν τα εργατικά σωματεία ταξικά όχι γιατί ακολουθούν επαναστατική κατεύθυνση, μα γιατί εμφανίζονται ως μοναδικές αποκρυσταλλωμένες μόνιμες προλεταριακές οργανώσεις στο πεδίο της πάλης των τάξεων. Κανένα εργατικό σωματείο σε κανένα

μέρος του κόσμου δεν προέκυψε ως ανάγκη συνεργασίας ταξικής. Όλες οι εργατικές οργανώσεις γεννήθηκαν πάνω στη σύγκρουση των τάξεων και ενσαρκώσανε ευθύς εξ αρχής το πνεύμα της άμυνας κατά του κεφαλαίου.

Η παρέκκλιση των εργατικών σωματείων από το σωστό δρόμο της πάλης των τάξεων δεν οφείλεται στα σωματεία, δηλαδή τους οργανωμένους μέσα στα σωματεία. Αν τα εργατικά σωματεία της Κίτρινης Γενικής Συνομοσπονδίας ακολουθούνε σήμερα την τακτική της συνεργασίας των τάξεων και της υποταγής στην αστική τάξη, υπεύθυνα γι' αυτό δεν είναι τα σωματεία, είναι η κίτρινη γραφειοκρατία των σωματείων, οι πράκτορες των αστικών κομμάτων, της κυβέρνησης και των επιχειρήσεων, μέσα σ' αυτά, οι λογής - λογής εργατοκάπηλοι και σοσιαλιστές τύπου Στρατή, Καλομοίρη, Δημητράτου και Σίας. Και απαράλλαχτα όπως το γεγονός ότι μεγάλες μάζες προλεταρίων στην Ευρώπη και στην Αμερική και στις άλλες χώρες του κόσμου ακολουθούνε ακόμη την προδοτική τακτική των σοσιαλδημοκρατών, δεν έχει σπρώξει τους κομμουνιστές να απαρνηθούν τα συγκεκριμένα προβλήματα των μαζών αυτών, ούτε έχει λύσει κατά του Κομμουνισμού το πρόβλημα της Επανάστασης, - έτσι κι εδώ στην Ελλάδα το γεγονός ότι εργατικά σωματεία βρίσκονται υπό την επιρροή των εργατοκαπήλων, σοσιαλιστών και άλλων, δεν σημαίνει πώς ξέκοψαν οριστικά από τον δρόμο της πάλης των τάξεων και τραβούνε οριστικά στο δρόμο της συνεργασίας. Παραμένει για τους έλληνες κομμουνιστές ανοικτό το ζήτημα των φορτοεκφορτωτικών και σιδηροδρομικών σωματείων, και θα παραμένει πάντα ανοικτό εφ' όσον επιμένουμε να αντικαταστή-

σουμε το επίπονο έργο της κατάκτησης των φορτοεκφορτωτών και σιδηροδρομικών με πολύ αμφιβόλου αξίας συνταγές που καταλήγουν στην "αναγκαιότητα των ξέχρων "ταξικών" συνδικάτων".

2. Το βασικό λάθος της Κομματικής γραφειοκρατίας.

Δεν υπάρχουν συνδικάτα ταξικά και μη. Όλα τα εργατικά σωματεία είναι ταξικά. Αρκεί να έχουν εργάτες και να λειτουργούν δημοκρατικά. Αν με το να λέμε ταξικά εννοούμε επαναστατικά, τότε το ζήτημα της ταξικότητας, δηλαδή της επαναστατικότητας των συνδικάτων είναι ζήτημα τακτικής του συνδικάτου και δεν μπορεί ποτέ να θίξει την υπόσταση του συνδικάτου, του σωματείου ως σωματείου. Είτε επαναστατική γραμμή ακολουθεί ένα εργατικό σωματείο, είτε συντηρητική, είναι πάντα ένα εργατικό σωματείο, που δεν ημπορούμε να το αγνοήσουμε και δεν ημπορούμε να το καταδικάσουμε. Στην περίπτωση αυτή το πρόβλημα της ταξικοποίησης, δηλαδή της επαναστατικής συνειδητοποίησης των συνδικαλιστικά οργανωμένων εργατών είναι πρόβλημα κατάκτησης της πλειοψηφίας των οργανωμένων εργατών από τους κομμουνιστές και όχι πρόβλημα ίδρυσης "ταξικών" οργανώσεων πλάι στις υπάρχουσες συντηρητικές οργανώσεις.

Μόνον η ανεύθυνη κομματική γραφειοκρατία, μόνον η χρεοκοπημένη κομματική ρουτίνα, υποστηρίζει πως οι κομμουνιστές δεν μπορούν να υποταχθούν στις αποφάσεις μιας πλειοψηφίας συντηρητικής, μόνον αυτή διατείνεται πως οι επαναστάτες εργάτες δεν πρέπει να παραμένουν σε συντηρητικά σωματεία και να υποτάσσονται στις αποφάσεις της πλειοψηφίας των εργατών, γιατί αυτό τάχα θα σήμαινε υποταγή στην τακτική της συνεργασίας των τάξεων.

"Εμείς σε μία τέτοια πλειοψηφία δεν θα πειθαρχήσουμε, θα την χτυπήσουμε όσο λίγοι κι αν είμαστε (!!). Θα καλέσουμε τους εργάτες ενάντια σε τέτοια απόφαση της πλειοψηφίας και θ' αγωνιστούμε να πάρουμε εμείς, κ.λ.π."

Αυτά υποστηρίζει στο "ΡΙζοσπάστη" της 17/9/31 ένας από τους συνδικαλιστικούς παράγοντες της γραφειοκρατίας του Κόμματος και αυτά υποστηρίζουν οι διάφοροι Θεοί (Θεός: επώνυμο σταλινικού συνδικαλιστή ηγέτη, ΕΔ) που από καιρό τώρα έχουν επικαθίσει στους κομματικούς οργανισμούς για να διαλύουν σωματεία, να μετατρέπουν γενικές συνελεύσεις σε συσκέψεις και ομοσπονδιακά συνέδρια σε συνδιασκέψεις, να περιφρονούν κατά βάθος κάθε επίπονη εργασία του επαναστάτη, να καλύπτουν τις αδυναμίες τους με λόγια και την ιδεολογική, πολιτική και πρακτική τους γυμνότητα με ανερευθρίαση θρασύτητα.

Ποιος δίνει το δικαίωμα στους κομμουνιστές να απομακρύνονται από τις μάζες γιατί τις διοικούν οι κίτρινοι; Από πότε έχει εγκαθιδρυθεί επίσημα μέσα στο εργατικό κίνημα η θεωρία κατά την οποία, αν οι συντηρητικοί εργάτες δεν δεχτούν την τακτική γραμμή των κομμουνιστών, "καίονται και εις πυρ βάλλονται"; δηλαδή οι κομμουνιστές τότε δεν μπορούν να αποτελούν μαζί τους ενιαία συνδικάτα; Από πότε οι διάφοροι μικροί και μεγάλοι Θεοί του εργατικού

μας κινήματος αναλάβανε να πείσουν τους κομμουνιστές της Ελλάδος πως είναι περιττό να κοπιάζουν για να κατακτήσουν τις καθυστερημένες μάζες των εργατών και πώς υπάρχει ένας δρόμος ευκολότερος: ο δρόμος των ξεχωριστών ταξικών συνδικάτων; Από πότε οι κομμουνιστές έβγαλαν στη χώρα μας το συμπέρασμα πως η συντηρητική μάζα των εργατών στερείται των νομίμων δικαιωμάτων της μέσα στα συνδικάτα, πως δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις αντίθετες από τις απόψεις μας και πως οι αποφάσεις της αυτές είναι για μας κουρελόχαρτα; Και από πότε ακόμη επικράτησε η πρωτότυπη αυτή θεωρία κατά την οποία κάθε εργάτης που δεν συμφωνεί μαζί μας είναι σοσιαλφασίστας, σοσιαλκαφιάς, προδότης;

Κατά τη λογική των Θεών και των υποθέων, κάθε απόφαση συνέλευσης εργατικού σωματείου, είτε της Ενωτικής είτε της Κίτρινης Συνομοσπονδίας, που δεν θα συμφωνεί με τις απόψεις της κομματικής γραφειοκρατίας δεν μπορεί να είναι σεβαστή. Κατά συνέπεια πρέπει να τεθούν εκτός νόμου όλα τα μέλη της Ενωτικής που βρίσκονται υπό την επιρροή της Αντιπολίτευσης, των φραξιονιστών, των άρχαιομαρξιστών, αφού σπαρτακιστές, φραξιονιστές και αρχαίοι είναι μία "φασιστική εφεδρεία"! Δηλαδή: Γενική διάλυση των σωματείων. Αυτού οδηγεί πρακτικά η σημερινή συνδικαλιστική τακτική του Κόμματος και αυτού έχει πράγματι οδηγήσει κίολας έναν αριθμό από σωματεία και ομοσπονδίες.

3. Τι θα γίνει η Ενωτική;

Η σταλινική γραφειοκρατία του Κόμματος νόμισε πως με την ίδρυση της Ενωτικής Συνομοσπονδίας έλυσε όλα τα ζητήματα του συνδικαλιστικού μας κινήματος. Άφησε να γίνει πιστευτό πως φτάνει η ίδρυση και μόνο της Ενωτικής Συνομοσπονδίας για να απαλλαγούν οι εργατικές μάζες από τις αυταπάτες, να εγκαταλείψουν τους εργατοκαπλήλους και τους σοσιαλπροδότες και να προσχωρήσουν αθρόα στις γραμμές της Ενωτικής. Πέρασαν όμως αρκετά χρόνια και έχουμε μπροστά μας ολοφάνερα την εικόνα μιας εξασθενημένης και άτακτα λειτουργούσης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που χειρίζεται εν λευκώ την επαναστατική επιρροή του Κόμματος και τήνε σπαταλά αφειδώς πότε εναντίον της Αντιπολίτευσης, πότε για "μαχητικές διαδηλώσεις" και πότε για "γενικές απεργίες" και "αγώνες δρόμων" της περιβόητης "Τρίτης Περιόδου" που δεν γίνονται, αφού η εργατική μάζα έχει διαισθανθεί πλέον πως αυτοί που διευθύνουν την Ενωτική δεν στέκονται στο ύψος τους, δεν παρακολουθούν και δεν θέτουν ποτέ τα ζητήματα των εργατών, τις άμεσές τους διεκδικήσεις, πάνω στις συγκεκριμένες συνθήκες της πάλης, αντικειμενικές και υποκειμενικές.

Αλλά, η κομματική γραφειοκρατία συσκοτίζει πάντα την κατάσταση και δεν επιτρέπει στους επαναστάτες εργάτες να εξετάσουν τα πραγματικά αίτια που συντελούν ώστε η επιρροή της Ενωτικής μέσα στην εργατική τάξη να μένει αμετάβλητη και να ελαττώνεται ακόμη. Μία απελπιστική αισιοδοξία που στην ουσία ισοδυναμεί με αδιαφορία για τα προβλήματα του επαγγελματικού κινήματος, τα πιο επιτακτικά και τα πιο επίμαχα, καλύπτει τις ευθύνες και τους υ-

πεύθυνους και δεν επιτρέπει να τεθούν ωμά μερικά αγωνιώδη ερωτήματα που ανησυχούν από καιρό τους κομμουνιστές της Ελλάδος. Το πιο επιτακτικό και πιο επίμαχο από όλα, το πιο αγωνιώδες: Η τύχη της Ενωτικής.

Θα μείνει έτσι όπως είναι σήμερα η Ενωτική Συνομοσπονδία; Θα εξακολουθεί να διατηρείται και να τροφοδοτείται από την κομματική, επίσημη και αντιπολιτευτική (σπαρτακική, φραξιονιστική) επιρροή, ή θα γίνει μια φαρδιά οργάνωση του ελληνικού προλεταριάτου, η μοναδική εθνική επαναστατική συνδικαλιστική του οργάνωση; Να το επίμαχο ζήτημα γύρω από το οποίο συγκρούονται τρεις βασικές απόψεις: της κομματικής γραφειοκρατίας, της κομματικής αντιπολίτευσης (ομάδα Σπάρτακος) και του αρχαιομαρξισμού.

4. Πώς θέλουν την Ενωτική οι σταλινικοί.

Για την κομματική γραφειοκρατία το ζήτημα είναι απλό: "Η Ενωτική Συνομοσπονδία είναι επαναστατική οργάνωση που ακολουθεί μια ορισμένη τακτική και επιδιώκει να οργανώσει τους εργάτες της αδιάλλακτης πάλης των τάξεων. Αν οι εργάτες δεν την ακολουθούνε τόσο το χειρότερο για τους εργάτες. Αν οι εργατικές μάζες δε συγκινούνται από τα συνθήματα της, αυτό δε σημαίνει πως τα συνθήματά της είναι εσφαλμένα. Σημαίνει πως οι μάζες δεν κατανοούνε, ή δεν τις αφήνουν οι σοσιαλφασίστες και οι σύμμαχοι τους οι "λικβινταριστές" και οι αρχείοι, να τα κατανοήσουν. Το πάν λοιπόν είναι να καταπολεμηθούν οι σοσιαλφασίστες, οι "λικβινταριστές" και οι αρχείοι. Πως θα καταπολεμηθούν; Με όλα τα μέσα και προ παντός με ορθά συνθήματα που δεν τα κατανοούν μεν οι μάζες, αλλά, κλπ."

Ενωτική Συνομοσπονδία και Κόμμα παρουσιάζονται εδώ σαν κάτι το ενιαίο και οι προκηρύξεις των οργανώσεων της Ενωτικής (βλέπε προκήρυξη χτεσινή του Έργ. Κέντρου Θεσσαλονίκης) μιλάνε για αρχαιομαρξισμό και "λικβινταρισμό", όπως και οι προκηρύξεις του Κόμματος. Κατ' αυτό τον τρόπο η συνδικαλιστική οργάνωση της Ενωτικής Συνομοσπονδίας, συμπύσσεται, στενεύει και συνταυτίζεται με την αποκλειστικά κομματική επιρροή, και η φαρδιά συνδικαλιστική οργάνωση μετατρέπεται σε κομματική φράξια. Προβλήματα, όπως της ανεργίας, των άμεσων διεκδικήσεων, της άμυνας κατά της επίθεσης των εργοδοτών, της αύξησης του ημερομισθίου, της οργάνωσης των ανοργάνωτων, του ενιαίου μετώπου και της συνδικαλιστικής ενότητας, χάνουν την αξία τους, γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία τα βλέπει από τη στενή φραξιονιστική πλευρά τους. Ο επαναστατισμός των εργατών εξαντλείται σε ενδοκομματικές συζητήσεις και τα κυριότερα ζητήματα των συνδικάτων υποχωρούνε.

Αλλά με το να αρνείται κανείς τα πράγματα δε σημαίνει ότι τα εξαφανίζει. Αυτά υπάρχουν, είτε το θέλουμε είτε όχι και μας τιμωρούνε άμα τα αγνοούμε. Αυτό έπαθε και η κομματική γραφειοκρατία τώρα τελευταία με το ζήτημα της ενότητας. Πανικόβλητες η κομματική και συνδικαλιστική γραφειοκρατία είδανε με τρόπο να ορθώνεται έξαφνα μπροστά τους το πρόβλημα της ενότητας που ενόμισαν ότι το είχαν λύσει με μόνη την ίδρυση της Ενωτικής. Κατα-

πτοημένοι από την υποκριτική κριτική των αρχαιομαρξιστών, ανακαλύψανε ξαφνικά πως πραγματικά υπάρχει ζήτημα ενότητας που "ενδιαφέρει ιδιαίτερα τις φαρδιές μάζες των εργατών". Και αναλάβανε να εμφανίσουν το ζήτημα από "την ορθή του άποψη" σκορπίζοντας το δέος και την αποθάρρυνση, κλωτσοπατώντας και αποφάσεις και γεγονότα.

Ένα άρθρο του Θεού στον "Εργάτη" της 15/9/31 συσκοτίσε τα πράγματα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε είναι ανάγκη να ξαναθεθούνε στην ορθή βάση τους από την Αντιπολίτευση και να αναλάβει η ίδια η Αντιπολίτευση να ξεκαθαρίσει αυτό το χάος και να υπερασπίσει το Κόμμα απέναντι του αρχαιομαρξισμού.

5. Η "ενοποιητική" μάσκα του αρχαιομαρξισμού.

Τι υποστηρίζουν οι αρχαιομαρξιστές; Αυτοί υποστηρίζουν πως το πρόβλημα της ενότητας είναι το κεντρικό πρόβλημα του συνδικαλιστικού κινήματος. Για να λυθεί το πρόβλημα αυτό δεν απαιτούνται κατά την αντίληψη τους παρά δύο μόνον όροι: "σεβασμός της αρχής της εργατικής δημοκρατίας και ελευθερία δράσης μέσα στα σωματεία των φραξιών όλων των παρατάξεων". Κατά συνέπεια επιβάλλεται η σύγκληση ενός πανελλαδικού πραγματικά Ενωτικού Συνεδρίου που θα οργανωθεί και θ' αναγνωρίσει τους δύο προηγούμενους όρους. Ενωτικό Συνέδριο λοιπόν με βάση τη δημοκρατία. Υποταγή της μειονοψηφίας στην πλειοψηφία, ελευθερία κριτικής. Αυτό υποστηρίζουν οι αρχαιομαρξιστές σήμερα, αφού πρώτα περάσανε αλληλοδιαδόχως από το στάδιο του αρνητή κάθε συνδικαλιστικής εργασίας, στο στάδιο του διαλυτή της επαναστατικής συνδικαλιστικής εργασίας, για να φτάσουνε διαμέσου της αδελφικής συνεργασίας με τους εργατοκαπήλους στην "αδιάλλακτη μπολσεβίκικη θέση της ενότητας", χωρίς εννοείται να εγκαταλείπουν και να συγχωνεύσουν μέσα στην Ενωτική τα αιρετικά επαγγελματικά συγκροτήματά τους (Πανεργατική Θεσσαλονίκης, Μπετατζήδες Υποδηματεργάτες Αθηνών κλπ). Ενωτικοί στα λόγια, διασπαστικοί στη πράξη, αριστεροί στον τύπο τους, συντεχνιακοί στις συνελεύσεις, οι αρχαιομαρξιστές αναζητούν μάταια να αντλήσουν από την ασήμαντη συνδικαλιστική πείρα τους τα δεδομένα για μία τακτική που η Αντιπολίτευση, ενσαρκώνοντας τη μεγάλη πείρα του Κόμματος, είχε εισηγηθεί στο 4ο Πανελλαδικό Συνέδριο, στη Συνδιάσκεψη των αποκλεισμένων οργανώσεων και στο 1ο Συνέδριο της Ενωτικής.

6. Η συνδικαλιστική γραμμή της Αντιπολίτευσης στα 1928.

Η Διακήρυξη της Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ για το ζήτημα της ενότητας των εργατών που δημοσιεύτηκε στο "Σπάρτακο", αριθ. 3, Μάρτης του 1928, έλεγε

"Η σημερινή ενδοταξική σχέση των δυνάμεων σε συνδυασμό και με την περίοδο του κινήματος και με τις σχέσεις των τάξεων είναι τέτοια που μια πραγματική ενδοεργατική δημοκρατία με πλήρη ανεξαρτησία και με υποταγή της μειονοψηφίας στην πλειονοψηφία, να είναι απαραίτητη για την επιστράτευση των μαζών στις οργανώσεις τους, για την ανάπτυξη

ξη του επαγγελματικού κινήματος, βάση κάθε επιθετικού ή αμυντικού αγώνος".

Αυτά έλεγε ή αντιπολίτευση στα 1928, τότε ακριβώς που οι αρχαιομαρξιστές δεν είχαν ακόμη ανακαλύψει τη "Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση", ούτε και η Διεθνής Αριστερή Αντιπολίτευση έδινε καμία σημασία σ' αυτούς. **Αυτά λέγαμε τον καιρό που δεν είχε ακόμη ιδρυθεί η Ενωτική Συνομοσπονδία, και αυτά υποστηρίζαμε προτού ακόμη η παλιά Γενική Συνομοσπονδία περιέλθει στους εργατοκαπήλους.** Πάνω σε ποια βάση έγινε η προσχώρηση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Σιδηροδρομικών στη ΓΣΕ; Η διάλυση του Συνδικάτου Θερμαστών και η ίδρυση της Ναυτικής Ομοσπονδίας; Το γεγονός ότι οι κομμουνιστές είχαν τότε στην επιρροή τους τον ανώτερο επαγγελματικό οργανισμό της εργατικής τάξης, δεν τους οδήγησε ποτέ στο να διασπάσουν τα σωματεία και να διαγράψουν τους συντηρητικούς εργάτες. Σφάλμα των κομμουνιστών δεν ήταν η ύπαρξη συντηρητικών οργανώσεων μέσα στη Γενική Συνομοσπονδία. Σφάλμα θανάσιμο ήταν ότι επιτρέψαμε στην ανύπαρκτη Διοίκηση της Γενικής Συνομοσπονδίας να δεσμεύσει την κομματική δύναμη σε δικά της καιροσκοπικά σχέδια και να την χρησιμοποιεί για ύποπτους συνδικαλιστικούς συνδυασμούς.

Όταν η διοίκηση εκείνη πέρασε στα χέρια των εργατοκαπήλων, η Αντιπολίτευση πρώτη υποστήριξε πώς η επαναστατική μειοψηφία έπρεπε να παραμείνει μέσα στη Γενική Συνομοσπονδία των εργατοκαπήλων και των προδοτών, **όπως οι ρώσοι μπολσεβίκοι παραμείνανε μέσα στα αστυνομικά συνδικάτα του τσαρικού καθεστώτος.** Η κομματική γραφειοκρατία εγκατέλειψε τον ορθό αυτό δρόμο της δύσκολης μπολσεβίκικης κατάκτησης των μαζών, και αντί να ενστερνιστεί και να εφαρμόσει την τακτική που κατοχύρωσαν τόσα και τόσα Συνέδρια της Κομμουνιστικής και Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς, παρασύρθηκε από τη μηχανική και διοικητική πλευρά του ζητήματος και πρωτοστατούντος του Ευαγγέλου ανέτρεψε την ισορροπία του κινήματος με την αντικομμουνιστική αντίληψη περί ξεχωριστών "ταξικών" συνδικάτων που απορρέει ολοκληρωτικά από τη θεωρία της "τρίτης περιόδου".

7. Μονάτ στη Γαλλία και Αρχαιομαρξισμός στην Ελλάδα.

Αλλά οι αρχαιομαρξιστές, επικριτές των άλλων εκ του ασφαλούς, τι έκαναν για την ενότητα κατά την αποφασιστική στιγμή; Τι υποστηρίξαν στα 4ο Πανελλαδικό και τι αργότερα;

Αντίθετα προς την Αντιπολίτευση, αποδώσανε τη διάσπαση στο Κόμμα, ακριβώς όπως και οι εργατοκάπηλοι και σοσιαλπροδότες. Δικαιολογήσανε έτσι την τακτική των εργατοκαπήλων και συμπληρώσανε αργότερα την "ενωτική" τακτική τους με επιθέσεις κατά των επαναστατικών συνδικάτων, με σχίσματα και "ενιαία μέτωπα" κατά των κομμουνιστών (Εργατικό Κέντρο Αθηνών, 5ο Πανελλαδικό κ.λ.π.).

Αυτή ήτανε στην πράξη η τακτική των αρχαιομαρξιστών.

Τέτοια είναι και σήμερα παρ' όλα τα απατηλά προσχήματα που σκοπό μοναδικό έχουν να συγκρατήσουν τους εργάτες που σπρώχνονται αυθόρμητα προς την ένωση με τους εργάτες της Ενωτικής.

Όλες οι σημερινές "θέσεις" των αρχαιομαρξιστών (λίθοι, ξύλα, πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμένα) διαπνέονται από ένα ολοφάνερο πνεύμα υποτίμησης των δυνάμεων της Ενωτικής, με μία αντίστοιχη υπερεκτίμηση των δυνάμεων της Συνομοσπονδίας των εργατοκαπήλων.

"Η Ενωτική είναι ένας σπουδαίος οργανισμός εάν κανείς έχει ανάγκη και δίδει σπουδαιότητα σε τίτλους και σφραγίδες. Περιλαμβάνει ένα σημαντικό αριθμό τέτοιων πομπωδών τίτλων. Ένα πολύ πενιχρό περιεχόμενο ζωντανών οργανώσεων".

Ενώ αντίθετα:

"Το γεγονός ότι η Γενική Συνομοσπονδία διοικείται από αντιδραστικούς δεν εμποδίζει τους εργάτες να συγκεντρώνονται σε όχι αξιοκαταφρόνητο βαθμό μέσα στις οργανώσεις της, κ.λ.π. ("Δαυλός" αριθ. 1).

Από την τακτική των Θέων οι αρχαιομαρξιστές βγάζουν το συμπέρασμα πως Ενωτική δεν υπάρχει. Από την τακτική των εργατοκαπήλων, πώς Γενική Συνομοσπονδία υπάρχει. Πρακτικό επακολούθημα: Διάλυση της Ενωτικής μέσα στα πλαίσια μιας Συνομοσπονδίας του Στρατή, και οργάνωση μιας επαναστατικής συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης. Απόσπαση των δυνάμεων τους από την Ενωτική και συμμετοχή των στο 5ο Πανελλαδικό της Συνομοσπονδίας των Καλομοιροστρατήδων. Ίδρυση ανεξαρτήτων αρχαιομαρξιστικών συνδικάτων με μερικές δεκάδες εργάτες ξεχωριστά από το επαναστατικό Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, και επιθυμία εκδηλωμένη εξάρτησης τους απ' το Κίτρινο Πανεργατικό. Τακτική καιροσκοπίας και ατέλειωτων αμφιταλαντεύσεων. Καιροσκοπία μεταξύ των δύο Συνομοσπονδιών και καιροσκοπία μεταξύ των δύο εργατοκαπηλικών ομάδων μιας και της αυτής Συνομοσπονδίας των Εργατοκαπήλων. Τακτική Μονάτ, - Ντυμουλέν και Σίας στη Γαλλία, οι οποίοι στο τελευταίο Συνέδριο της Μεταρρυθμιστικής Γεν. Συνομοσπονδίας του Ζουώ αντιπροσωπεύοντας κι αυτοί, όπως οι αρχείοι στην Ελλάδα, την "Αριστερή Συνδικαλιστική Αντιπολίτευση", θέσανε το ζήτημα της ενότητας ως έξης:

"Αφού η Σοβιετική κυβέρνηση βρίσκει τον τρόπο να συνεννοείται με τους γάλλους καπιταλιστές, γιατί εμείς δεν θα βρούμε έναν τρόπο να συνεννοηθούμε μεταξύ μας";

8. Η τακτική της κομματικής γραφειοκρατίας οδηγεί σε Συνδικαλιστικό χάος.

Μα η κομματική γραφειοκρατία, πανικόβλητη μπροστά στα διεστραμμένα από τους αρχαιομαρξιστές παλαιά επιχειρήματα της Αντιπολίτευσης, έσπευσε με το στόμα του Θεού να δηλώσει πως πραγματικά υφίσταται ζήτημα ενότητας (άλλη ανακάλυψη της Αμερικής!) πως το ζήτημα αυτό είναι σπουδαίο (από πότε έγινε σπουδαίο;) για την Ενωτική, η οποία είναι πρόθυμη να διαλυθεί μέσα σε μια ενιαία ταξική Γενική Συνομοσπονδία ! ! !

"Εργατική Δημοκρατία, ελευθερία προπαγάνδας, δικαίωμα κριτικής και υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία

μέσα στα πλαίσια του ταξικού αγώνα κατά της μπουρζουαζίας. Πάνω σ' αυτή τη βάση οφείλουν να εργαστούν επίμονα όλα τα επαναστατικά συνδικάτα με επικεφαλής τους την Ενωτική Γεν. Συνομοσπονδία για την ίδρυση μιας ενιαίας ταξικής Γενικής Συνομοσπονδίας των εργατών της Ελλάδος". (Άρθρο Κ. Θέου "Εργάτης", 15/9/31).

Να αναλάβει η Ενωτική Συνομοσπονδία τον αγώνα για την ίδρυση μιας ενιαίας ταξικής Γενικής Συνομοσπονδίας. Δηλαδή: Να διαλυθεί μέσα στην πολιτική μιας "νέας" τρίτης κατά σειρά "ταξικής" Γεν. Συνομοσπονδίας; Τι είδος θα είναι η νέα Συνομοσπονδία; Όπως η Συνομοσπονδία του Καλομοίρη και του Στρατή; Ή όπως η υπάρχουσα Ενωτική; Περιττός ο κόπος αν πρόκειται να γίνει μία νέα Ενωτική, και ακόμα πιο περιττός αν πρόκειται να γίνει μια Συνομοσπονδία τύπου Καλομοίρη και Σίας.

"Υποταγή της μειονοψηφίας στην πλειονοψηφία μέσα στα πλαίσια του ταξικού αγώνος". Τί σημαίνει αυτό; Ποιος μέσα στα συνδικάτα καθορίζει τα πλαίσια του αγώνος; Οι γενικές συνελεύσεις, δηλαδή η πλειονοψηφία των εργατών συγκροτημένη σε νόμιμη γενική συνέλευση. Και αυτό ακριβώς είναι εργατική δημοκρατία. Την γενική κατεύθυνση του επαγγελματικού κινήματος την αποκτά το Κόμμα μέσα στην πάλη για την κατάκτηση της πλειονοψηφίας των εργατών, στις γενικές συνελεύσεις ή και σε ορισμένες περιπτώσεις έξω απ' αυτές αν η συνδικαλιστική γραφειοκρατία παραβιάζει την εργατική δημοκρατία. Υποταγή λοιπόν της μειονοψηφίας στην πλειονοψηφία σημαίνει υποταγή στις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων, οι οποίες δεν θα είναι σύμφωνες με την τακτική γραμμή της επαναστατικής παράταξης αν αυτή είναι ακόμη μειονοψηφία και δεν έχει κατορθώσει με τη δουλειά της να πείσει τους περισσότερους εργάτες.

Ο Θέος λέει: "Μάλιστα να υποταχθούμε στην πλειονοψηφία, με τη διαφορά ότι η πλειονοψηφία πρέπει να είναι επαναστατική!! Να αναγνωρίζει προκαταβολικώς ότι η τακτική μας είναι σωστή!! Αλλιώς την γράφουμε στα παλιά μας παπούτσια". Αυτό είναι το έσχατο κατόντημα κομμουνιστών που επιζητούν μ' αυτό τον τρόπο να δικαιολογήσουν εγκληματικές ευθύνες τους και να σκεπάσουν την πλέρια ανικανότητα τους στο πεδίο της δύσκολης και συστηματικής εργασίας για την κατάκτηση βήμα προς βήμα της πλειονοψηφίας των συνδικαλισμένων εργατών υπέρ του κομμουνισμού. Είναι το ίδιο ακριβώς που θέλησε να επιβάλει ο Στρατής στη μάζα των σιδηροδρομικών. Τι λέει ο Στρατής; "Μάλιστα, κύριοι, δεχόμαστε την τροποποίηση του καταστατικού, τις γενικές συνελεύσεις, τη δημοκρατία. Με τη διαφορά όμως, ότι θα αναγνωρίσετε πως η σημερινή κατεύθυνση της ΠΟΣ, είναι ορθή και θα την δεχτείτε ως τέτοια!"

Μα το ίδιο είναι η πειθαρχία σε μία ρεφορμιστική γραμμή με την πειθαρχία στην επαναστατική πάλη; Το ίδιο είναι να πειθαρχείς στον αγώνα κατά της μπουρζουαζίας και να υποτάσσεσαι στην προδοτική γραμμή της συνεργασίας των τάξεων; Δεν είναι καθόλου το ίδιο ασφαλώς. Με μόνη τη διαφορά ότι την σπουδαία και θεμελιώδη αυτή διάκριση πρέπει να την κάμει η μάζα και όχι μόνο εσύ ο κομμουνι-

στής, ο επαναστάτης. Πρέπει η εργατική τάξη από τη δική της πείρα, κατά τους αγώνες της, όπου θα έχει κοντά της και μαζί της τους επαναστάτες, να πεισθεί ότι η επαναστατική τακτική είναι η μόνη που εξυπηρετεί τα άμεσα και τα γενικά συμφέροντα του κινήματος. Αυτό όμως είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί χωρίς να αναγνωρισθεί το δικαίωμα στην πλειοψηφία να χαράζει κατευθύνσεις, που μπορεί σήμερα να είναι ρεφορμιστικές, μα αύριο θα είναι επαναστατικές, αν η επαναστατική μειοψηφία χρησιμοποιήσει τα δικαιώματα που παρέχει η δημοκρατία για να εξασκεί τη κριτική της μέσα στα πλαίσια της συνδικαλιστικής πειθαρχίας.

Δεν εννοείται αλλιώςτικα συνδικαλιστικό κίνημα. Με την τακτική του Θέου πρέπει να διαλυθούν όλα τα επαναστατικά συνδικάτα που έχουν στα χέρια οι αντιπολιτευόμενοι, να διαλυθεί το πάν. Αλλά η κομματική γραφειοκρατία έχει προ πολλού καταδικάσει τον συνδικαλιστικό αγώνα και τον έχει αντικαταστήσει με τις εντός και εκτός των συνδικάτων αυτόματες ταξικές συγκρούσεις. Γι' αυτό και δεν διστάζει από τόνα μέρος να προτείνει τη διάλυση της Ενωτικής υπέρ μιας "νέας" ταξικής Συνομοσπονδίας, από τ' άλλο μέρος στους σιδηροδρομικούς να λέει ότι πρέπει να οργανώσουνε μια νέα Ομοσπονδία και στις μειονοψηφίες που μένουν στα συντηρητικά συνδικάτα να αγνοήσουνε την πλειονοψηφία των σοσιαλφασιστών.

Μια νέα ατέλειωτη σύγκυση σκορπίζεται παντού και κανένας εργάτης δεν ξέρει που να ανήκει και που να πειθαρχεί.

9. Η σωστή Κομμουνιστική γραμμή.

Ένα νέο ξεκαθάρισμα επιβάλλεται πάνω στις βάσεις που έχει θέσει η Αντιπολίτευση για το συνδικαλιστικό κίνημα:

Ποιες είναι αυτές οι βάσεις;

I. Ο αποχωρισμός της επαναστατικής μειονοψηφίας από τη Γενική Συνομοσπονδία πλησίασε περισσότερο την προδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία προς το αστικό κράτος και εξήρτησε περισσότερο το εργατοκαπιτηλικό συγκρότημα από το Υπουργείο της Εθνικής Οικονομίας. Η εξάρτηση αυτή πραγματοποιείται πάνω στη βάση της συνεργασίας των τάξεων και αντανακλά τις οξυνόμενες ταξικές συγκρούσεις. Όσο η μάζα στρέφεται αριστερότερα, τόσο η εργατοκαπιτηλική γραφειοκρατία επικολλάται στον κρατικό μηχανισμό, και όχι μόνο δεν επιδιώκει την οργάνωση των εργατών, παρά και αποσυνθέτει ολοένα τις υπάρχουσες οργανώσεις.

II. Η Ενωτική Γενική Συνομοσπονδία γίνεται από τα πράγματα ο μοναδικός εθνικός οργανισμός των εργατών της Ελλάδος, καθοδηγητής των άμεσων

διεκδικήσεων και της πάλης της εργατικής τάξης. Αυτό επιτυγχάνεται ταχύτερα, ασφαλέστερα και μόνιμα με την ανασυγκρότηση της Ενωτικής πάνω στη βάση μιας φαρδιάς συνδικαλιστικής δημοκρατίας και της επαγγελματικής τακτικής που έχει καθοριστεί από τα πρώτα συνέδρια της Κ.Δ. (Κομμουνιστικής Διεθνούς) και της Κ.Σ.Δ. (Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς) και έχει εγκαταλειφθεί από την κομματική γραφειοκρατία, τακτικής που υιοθετήθηκε και απ' αυτήν ακόμη την Ολομέλεια της Εκτελεστικής της Κ.Δ. (25/2/28) που η απόφαση της ρητά λέει, ότι οι κομμουνιστές πρέπει:

"...7ον) Να αγωνιστούν κατά του γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού και υπέρ μιας φαρδιάς συνδικαλιστικής δημοκρατίας, για την διεύρυνση των δικαιωμάτων των τοπικών συνδικαλιστικών οργανώσεων. Υπέρ της εκλογής των διοικήσεων με την αναλογική αντιπροσώπηση, υπέρ της κατ' έτος επανεκλογής των διοικήσεων των συνδικαλιστικών οργανώσεων".

III. Το ζήτημα της ενότητας μπαίνει ως συγκεκριμένο ζήτημα της Ενωτικής Συνομοσπονδίας, κάτω από την προϋπόθεση της ανασυγκρότησης της. Χωρίς ανασυγκρότηση της Ενωτικής δεν λύεται το ζήτημα της συνδικαλιστικής ενότητας. Οι επαναστάτες πρέπει να υπερασπιστούν την Ενωτική εναντίον των διαλυτών και των συμφιλιωτών της και να επιτύχουν την ενότητα της εργατικής τάξης εντός της Ενωτικής ανασυγκροτημένης στις πάρα πάνω βάσεις.

IV. Καμία τακτική δε μπορεί να οδηγήσει το εργατικό κίνημα στον ιστορικό δρόμο της πάλης των τάξεων, εφόσον προσπαθεί να στηριχτεί στις ενδοσυνομοσπονδιακές αντιθέσεις των δύο ομάδων Στρατή και Καλομοίρη. **Η μόνη ορθή τακτική απέναντι των εργατών της Συνομοσπονδίας των εργατοκαπλήλων, είναι η τακτική του ενιαίου μετώπου εκ των κάτω και εκ των άνω με παράλληλη οργάνωση ισχυρής επαναστατικής αντιπολίτευσης μέσα στις οργανώσεις της.** (Υπογράμ. Εργ.Δημοκρ.)

1) Λεπτομερείς θέσεις καθορίζονται στις σχετικές αποφάσεις της Αντιπολίτευσης (Γενικές επαγγελματικές θέσεις, "Σπάρτακος" αριθ. 7, Γενάρη 1931 και θέσεις για το σιδηροδρομικό, "Σπάρτ." αριθ. 12).

Οι κομμουνιστές στην Ελλάδα έχουν διαπράξει πολλά σφάλματα στο επαγγελματικό κίνημα που δεν διστάζουν να τα αναγνωρίσουν. Καιρός είναι να στραφούν με αποφασιστικότητα προς την κατάκτηση των εργατών αφήνοντας κατά μέρος κάθε μηχανικότητα αντιμαρξιστική και κάθε σοφιστεία αντεπαναστατική. Καιρός είναι να τραβήξουν τον κοπιαστικό και καρτερικό δρόμο της οργάνωσης των εργατικών μαζών μέσα στους κόλπους της Ενωτικής Συνομοσπονδίας.

Δεν φοβήθηκε ποτέ ο Κομμουνισμός τους εργατοκαπλήλους και δεν επτοήθηκε ποτέ από τον ασταθή όγκο της αστικής και σοσιαλδημοκρατικής επιρροής. Μόνον οι εργατοκαπλήλοι και οι σοσιαλδημοκράτες φοβήθηκαν ίσα-ίσα τους κομμουνιστές. Η επαναστατική τακτική μας πρέπει να μπαίνει άφοβα και χωρίς όρους μέσα στις φαρδιές μάζες,

είτε συντηρητικές είναι είτε επαναστατικές, να τις επιστρατεύει και να τις κινητοποιεί. Είτε καθυστερημένοι, είτε συνειδητοί είναι, οι εργάτες, είτε συντηρητικοί, είτε επαναστάτες, αποτελούν πάντα **μια ενιαία τάξη που δεν θα κατορθώσουν ποτέ να την αποτραβήξουν από τον ιστορικό δρόμο της οι εργατοκαπλήλοι και ο σοσιαλδημοκράτες.**

Σ' εμάς εναπόκειται να επιταχύνουμε τη συνειδητοποίησή της.

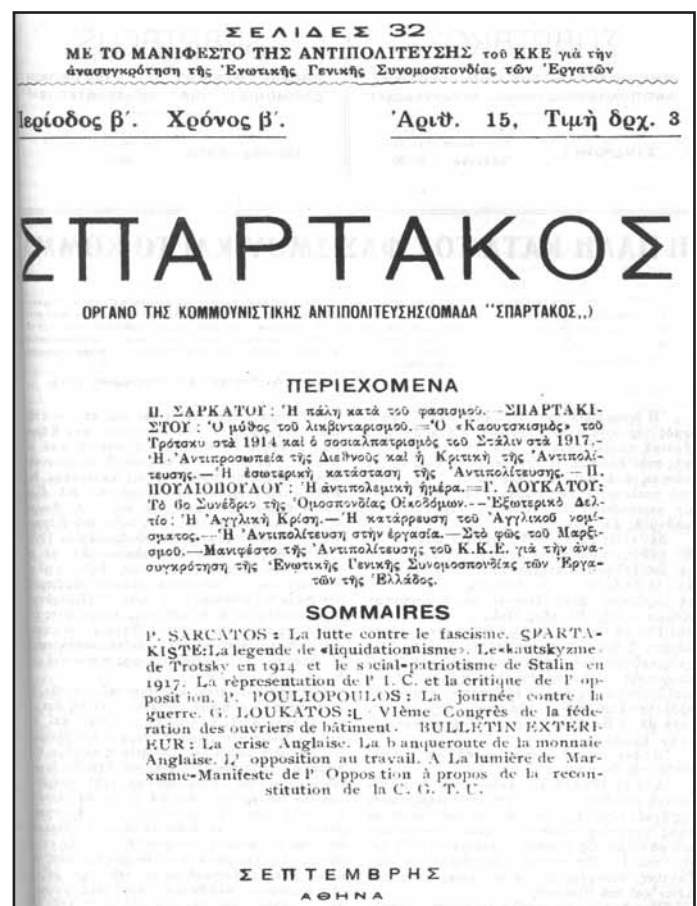
Στα Επαναστατικά Συνδικάτα πέφτει ακέραιο το καθήκον να την οργανώσουν.

Θεσσαλονίκη, 1 Οκτωβρίου 1931.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.

(Σπάρτακος)

"Σπάρτακος", Νο 15, Σεπτέμβρης 1931

Θέσεις της Α΄ Συνδιάσκεψης της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης Ομάδα "Σπάρτακος" , Ιούλης 1932

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το 1926 σημειώνει ένα σταθμό στην ιστορία του επαγγελματικού μας κινήματος. Πάνω στο έδαφος της οικονομικής και πολιτικής επίθεσης της μπουρζουαζίας κατά του προλεταριάτου και μέσα στις ειδικές συνθήκες της παγκαλικής δικτατορίας (παρανομία του κόμματος, δίωξη των επαναστατικών συνδικάτων) τα αντιδραστικά στοιχεία του επαγγελματικού κινήματος που είχαν σαρωθεί στο Β΄ Πανελλαδικό συνέδριο (εργατοκάπηλοι Πειραιώς: Μαρίνης, Καλομοίρης, Κλήμης και Σία) από κοινού με τους οπαδούς της "ανεξαρτησίας και της ουδετερότητας" των συνδικάτων" σοσιαλπροδότες, που αποτελούσαν την αντιπολίτευση της Γενικής Συνομοσπονδίας (Στρατής, Οικονόμου, Λάσκαρης, Σουανίδης και Σία) και με την φανερή υποστήριξη της παγκαλικής δικτατορίας, συμμαχούνε κατά της επαναστατικής παράταξης; και κυριαρχούν στον ανώτερο οργανισμό της εργατικής τάξης, Η Γενική Συνομοσπονδία των εργατών, περνά στα χέρια της συνασπισμένης αντίδρασης, έμμεσα δε στο Υπουργείο της Εθνικής Οικονομίας. Η επαναστατική παράταξη σχηματίζει για πρώτη φορά τη συνδικαλιστική αντιπολίτευση της Συνομοσπονδίας των εργατών και δηλώνει πειθαρχία στη νέα διοίκηση της Συνομοσπονδίας, η οποία πάλι σε επίσημη προκήρυξη αναλαμβάνει την υποχρέωση απέναντι στο προλεταριάτο να σεβασθεί την αρχή της συνδικαλιστικής δημοκρατίας. Με αυτές τις τυπικές δηλώσεις έκλεισε μία από τις πιο λαμπρές σελίδες της επαναστατικής συνδικαλιστικής δράσης του ελληνικού προλεταριάτου. Η κατοπινή πορεία των γεγονότων απέδειξε πως η συνδικαλιστική δημοκρατία ήτανε για το μπλοκ των εργατοκαπήλων - σοσιαλιστών μία απλή έκφραση ευχαριστιών στην επαναστατική παράταξη για την νόμιμη και πειθαρχική στάση της.

Η κατοπινή εξέλιξη οδήγησε στον αποκλεισμό των επαναστατικών οργανώσεων και αργότερα στη διάσπαση του μπλοκ σοσιαλιστών-εργατοκαπήλων. Η επαναστατική μειοψηφία κάτω από την τρίτο-περιοδική τακτική του Κ.Κ.Ε. κατέληξε στην ίδρυση νέας Γενικής Συνομοσπονδίας, της Ενωτικής.

Τα γεγονότα της περιόδου που αναφέραμε συμπίπτουν με την επικράτηση στο Κ.Κ.Ε. της γραφειοκρατικής τάξης με την κρίση του Κ.Κ.Ε. και της Κ.Δ. (Κομμουνιστικής Διεθνούς Αποτελέσανε μάλιστα και αιτίες της ενδοκομματικής κρίσης, εφ' όσον είναι γνωστό πως η Αντιπολίτευση ήρθε

σε ανοιχτή σύγκρουση με το Κόμμα στο συνδικαλιστικό κίνημα και πολέμησε από την πρώτη στιγμή την τακτική της δήθεν αδιαλλαξίας, την τακτική των χωριστών ταξικών συνδικάτων και της χωριστής ταξικής Συνομοσπονδίας, την τακτική που υποβοηθούσε το έργο της διάσπασης των συνδικάτων. Για να τα κατανοήσουμε καλά και να βγάλουμε τα αναγκαία συμπεράσματα, πρέπει να αναζητήσουμε όχι μόνο τις εξωτερικές (αντικειμενικές) αιτίες που οφείλονται στην κατίσχυση της μπουρζουαζίας στο πεδίο των οικονομικών και πολιτικών σχέσεων των τάξεων, αλλά και στις ιδιαίτερες εσωτερικές (υποκειμενικές) αιτίες, δηλαδή στα λάθη της συνδικαλιστικής τακτικής του Κ.Κ.Ε. και της Γενικής Συνομοσπονδίας. Πρώτο και κύριο λάθος του Κ.Κ.Ε. στο πεδίο της συνδικαλιστικής τακτικής, ήτανε η αρχική εσφαλμένη εκτίμηση των σχέσεων κόμματος και συνδικάτων. Το λάθος αυτό βάρυνε αποφασιστικά στην ανάπτυξη ενός αντιδραστικού ρεύματος μέσα στη Γενική Συνομοσπονδία όταν με το πέραςμα της μπουρζουαζίας από την άμυνα (1921-23) στην επίθεση, οι ταξικές δυναμικές σχέσεις, αλλάξαν εις βάρος του προλεταριάτου.

ΣΕ ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΑΥΤΟ;

ΣΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ. Και οι πιο δεξιές τάσεις του κόμματος (Μπεναρόγιας) υποστηρίζανε την υποταγή των συνδικάτων στο κόμμα, την άμεση αντιπροσωπεία του κόμματος στις Ομοσπονδίες και στη Γενική Συνομοσπονδία, την απ' ευθείας προσχώρηση των συνδικάτων στον πολιτικό οργανισμό της εργατικής τάξης. Η συνεργασία κόμματος και Γενικής Συνομοσπονδίας θεωρήθηκε προκαταβολικός όρος κάθε ορθής συνδικαλιστικής τακτικής, άσχετα αν η συνεργασία αυτή εξέφραζε πραγματικές σχέσεις μεταξύ συνδικαλιστικού κινήματος και Κόμματος, προέκυπτε δηλαδή από την πραγματική επιρροή του κόμματος μέσα στα συνδικάτα. Στο τέλος το κόμμα, υποχρεωμένο να αντιπαλαίσει προς τις αντίθετες επιρροές πάνω στο πεδίο των σχέσεων του προς τα συνδικάτα, υποχρεώθηκε να σταθεί στο τυπικό μέρος του ζητήματος για να αναγκασθεί αργότερα να υποχωρήσει και σ' αυτό το σημείο.

Η Αντιπολίτευση θεωρεί το ζήτημα της συνεργασίας κόμ-

ματος και Συνομοσπονδίας σαν ένα ζήτημα ουσιαστικής ανάπτυξης της επιρροής του κόμματος στις συνδικαλισμένες μάζες των εργατών και όχι τυπικής σχέσης. Μα και στην περίπτωση που η πραγματική εξέλιξη της επαναστατικής επιρροής οδήγησε την Γενική Συνομοσπονδία των εργατών προς μία στενή συνεργασία με το πολιτικό προλεταριακό κόμμα, η συνεργασία αυτή δεν μπορεί να σημαίνει πολιτικοποίηση των συνδικάτων, δηλαδή μετατροπή των σε πολιτικές φράξιες.

Εφ' όσον η Γενική Συνομοσπονδία των εργατών συνεργαζόταν άμεσα με το κόμμα, κάθε σφάλμα και κάθε παράλειψη και κάθε ομοιομορφισμός της εργατοκαπιλικής διοίκησης Ευαγγέλου, παρουσιαζότανε, χάρις και στην επιτήδεια και ύπουλη προπαγάνδα της γραμματείας της Συνομοσπονδίας, σαν σφάλμα του Κόμματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο η μονοπωλιακή διαχείριση - καθαρά γραφειοκρατική και σοσιαλ-καπιλική - των εργατικών ζητημάτων από την γραμματεία της Συνομοσπονδίας, σαν επιθυμία του κόμματος. Το Κόμμα δεν έσπευσε να εκκαθαρίσει τους λογαριασμούς του έγκαιρα με την εργατοκαπιλική διοίκηση της Γενικής Συνομοσπονδίας ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝΕ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΗΣ.

Τρίτο λάθος του Κόμματος: Η αδιαφορία του προς την οργάνωση των ανοργάνωτων βιομηχάνων εργατών και η αδυναμία του να κατακτήσει το προλεταριάτο των μεταφορών, παρά τη σχετική απόφαση των Συνεδρίων της Συνδικαλιστικής Διεθνούς (βλέπε αποφάσεις Β' Συνεδρίου) Στο 3ο Πανελλαδικό συνέδριο, το Κ.Κ.Ε. παρουσιάστηκε με τις παλιές δυνάμεις των καπνεργατών και ηλεκτρισμού, γενικά δε με αντιπροσωπείες εργατών από δευτερευούσης σημασίας κλάδους. Και αυτή ακόμα η προσπάθεια της οργάνωσης Αθηνών για μία οργανωτική ανασύνταξη των συνδικάτων, μας έδωσε μια καρικατούρα βιομηχανικών ενώσεων.

Σχετικά με το οργανωτικό ζήτημα πρέπει να παρατηρήσουμε πως έξω από την αχαλίνωτη και προσωπική εργατοκαπιλική διαχείριση των καθημερινών ζητημάτων από τη Γενική Συνομοσπονδία δια των εργατών, οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα και τα Σωματεία που βρισκότανε κάτω από την επιρροή του κόμματος, λειτουργούσανε πάνω στην αρχή της Συνδικαλιστικής Δημοκρατίας.

Αυτά τα κύρια λάθη που δεν κατόρθωσε να τα υπερνικήσει το ΚΚΕ, συντελέσανε σ' ένα μεγάλο βαθμό στη δημιουργία ισχυρού ρεύματος αντιδραστικού και αντικομματικού, το οποίο τότε με τα συνθήματα της ανεξαρτησίας και της ούδετερότητας, τότε με την ανοιχτή σημαία της πάλης κατά της Συνομοσπονδίας, κλονίσανε τη Συνδικαλιστική επιρροή του κόμματος και συντελέσανε στο πέρασμα της Γενικής Συνομοσπονδίας στα χέρια της αντίδρασης.

Η νέα θέση στην οποία βρέθηκε η επαναστατική παράταξη μετά το Γ' Πανελλαδικό Συνέδριο έδινε την ευκαιρία στο ΚΚΕ να αναμετρήσει επάνω στο νέο πεδίο των σχέσεων τις δυνάμεις του και να αναλάβει έναν έντονο αγώνα κατά των κίτρινων και προδοτικών στοιχείων της Συνομοσπονδίας στη βάση της κατάκτησης των μαζών, της οργάνωσης των ανοργάνωτων, της επέκτασης της επιρροής του στα εργα-

τικά στρώματα των μεταφορών. Δύο δρόμοι υπήρχανε μπροστά στο ΚΚΕ. ΕΝΑΣ Ο ΕΠΙΠΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ της κατάκτησης των συνδικάτων κατά της προδοτικής διοίκησης της Συνομοσπονδίας με στρατηγικό σκοπό την κατάκτηση της διοίκησης της. Ο δρόμος αυτός απέκλειε το σχίσμα και τη δημιουργία χωριστών ταξικών συνδικάτων, υποχρέωνε το κόμμα να εργασθεί μέσα στα πλαίσια της Γ. Συνομοσπονδίας και να αναγκάσει την Συνομοσπονδία Ή ΝΑ ΥΠΟΤΑΧΘΕΙ ΣΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΛΕΙΟΝΟΨΗΦΙΑΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ που θα είχε το κόμμα κατακτήσει βοηθούμενο και από τις ίδιες αντιδραστικές πράξεις των Καλομοιροστρατήδων, από την ολοφάνερη χρεοκοπία τους, Ή ΝΑ ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΠΑΣΕΙ ΤΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ κάτω από συνθήκες ευνοϊκές για την επαναστατική παράταξη.

Ο δεύτερος δρόμος ήταν ο δρόμος της εκ των άνω καταλήψεως της Γ. Συνομοσπονδίας που οδηγούσε στην ίδρυση χωριστών συνδικάτων, άσχετα αν το προλεταριάτο κατανοούσε την αναγκαιότητα των συνδικάτων αυτών από την δική του πείρα.

Η Αντιπολίτευση τάχθηκε από την πρώτη στιγμή υπέρ της τακτικής της κατάκτησης της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης, της κατάκτησης της Γ. Συνομοσπονδίας στη βάση της πραγματικής διείσδυσης της κομματικής επιρροής μέσα στη μάζα των συνδικαλισμένων και μη εργατών, στη βάση του συνθήματος "προς τις μάζες" και ενιαιομετωπικής γραμμής. Έλαβε υπ' όψει της τις νέες συνθήκες που δημιούργησε για το προλεταριάτο η καπιταλιστική σχετική σταθεροποίηση, τις γενικές συνθήκες του κινήματος και είδε ενωρίς πώς ή Συνομοσπονδία των εργατών ήτανε αδύνατο να κατανοηθεί, χωρίς να κατακτηθεί η πλειοψηφία των συνδικαλισμένων και μη εργατών, τουλάχιστον στους πιο αποφασιστικούς κλάδους. Μα η τακτική της Αντιπολίτευσης δεν έγινε δεκτή.

Το κόμμα κάτω από το νέο καθεστώς της σταλινικής γραφειοκρατίας εγκατέλειψε τα συνθήματα των πρώτων συνεδρίων της Κ.Δ. και της Συνδικαλιστικής Διεθνούς, εγκαινίασε την τακτική των μαχητικών διαδηλώσεων και περνώντας αλληλοδιαδόχως από την επιτροπή των αριστερών Ομοσπονδιών στο Πενταμελές, κατάρχησε στην ίδρυση Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας. Κοντά στην κομματική γραφειοκρατία και σαν εξάρτημα της, έδρασε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με επί κεφαλής τους Ευαγγέλου, Στύλους, Αποστολίδηδες. Θεούς, Μάλαμους, που αναλάβανε να οδηγήσουν το επαναστατικό προλεταριάτο στο δρόμο της πιο επαίσχυντης φυγομαχίας και διεκδικήσανε το γέρας των Καλομοιροστρατήδων, μέσα στο επαναστατικό στρατόπεδο.

Ο συνασπισμός των εργατοκαπιλικών της Συνομοσπονδίας από κοινού με το τμήμα εργασίας του υπουργείου Εθν. Οικονομίας, τράβηξε εν τω μεταξύ προς το Δ' Πανελλαδικό Συνέδριο και κάτω απ' τις υψηλές προσταγές του κεφαλαίου διέγραψε τους επαναστατικούς αντιπροσώπους. Κομματική γραφειοκρατία και Καλομοιροστρατήδες βρεθήκανε σύμφωνοι πως κάθε συνύπαρξη τους μέσα στα συνδικάτα είναι αδύνατη και κάθε προσπάθεια να διαφωτι-

σθούν οι μάζες για τα αίτια της διάσπασης περιττή. Η επαναστατική παράταξη απέφυγε να πολεμήσει κατά των διασπαστών με την κρυφή ελπίδα πως μια ανεξάρτητη και απαλλαγμένη από καταστατικές τυπικότητες εμφάνιση της θα συνήρπαζε το προλεταριάτο και θα το έφερνε μονομιάς κάτω από την επαναστατική συνδικαλιστική σημαία. Πόσο πραγματική και πόσο βάσιμη ήτανε αυτή η προοπτική φαίνεται από τα αποτελέσματά της. Τα συνδικάτα της Γ. Συνομοσπονδίας δεθήκανε χωρίς αντίσταση στο άρμα της μπουρζουαζίας και η επαναστατική παράταξη απογύμνωσε τα επαναστατικά σωματεία από κάθε μαζικό περιεχόμενο.

Τα σπέρματα της νέας αυτής τακτικής βρίσκονται στα παλαιότερα λάθη του κόμματος. Η επεξεργασία και η εφαρμογή της στο γεγονός της επικράτησης της γραφειοκρατίας μέσα στο ΚΚΕ και σ' ολόκληρη την Κομμουνιστική Διεθνή.

Η θέση της Αντιπολίτευσης στο Δ' Πανελλαδικό Συνέδριο καθορίστηκε από τη διακήρυξη της και από τις κατοπινές δηλώσεις των αντιπροσώπων της στην Συνδιάσκεψη των αποκλεισμένων οργανώσεων.

Η Γ.Σ. των εργατών αδέσμευτη από κάθε συνδικαλιστική επαναστατική αντιπολίτευση, ακολούθησε το δρόμο της υποταγής στο κράτος. Διέσπασε απεργίες, διέγραψε συνδικάτα, απέκλεισε τους επαναστατικούς εργάτες από κάθε συμμετοχή στις οργανώσεις της και ανέλαβε να υποστηρίξει επίσημα την εργατική πολιτική του αστικού κράτους μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Η πρώτη περίοδος 1926 - 29 έκλεισε με τον θλιβερότερο απολογισμό. Το συνδικαλιστικό κίνημα διασπάστηκε, οι εργατικές μάζες χάσανε την εμπιστοσύνη τους, τα συνδικάτα και οι οργανωμένες συνδικαλιστικές εκδηλώσεις του προλεταριάτου αντικαταστάθηκαν από ανοργάνωτες αυτόματες, προλεταριακές συγκρούσεις. Τα αποτελέσματα των γεγονότων εκείνων βαρύνουν και θα βαρύνουν για μεγάλο χρονικό διάστημα το προλεταριάτο της χώρας μας. Η ευθύνη τους βαρύνει βέβαια τους εργατοκάπηλους και σοσιαλπροδότες. Μα και η ευθύνη της γραφειοκρατίας δεν είναι μικρότερη.

1929 - 1932

Η ίδρυση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας προέκυψε σαν αποτέλεσμα μιας βαθύτερης σύγκρουσης της επαναστατικής τακτικής προς την τακτική της συνεργασίας των τάξεων, δηλαδή την τακτική της υποταγής και της προδοσίας. Με τη διαφορά ότι για την μεγάλη μάζα του προλεταριάτου τα προβλήματα που γέννησε η νέα περίοδος δεν συσχετισθήκανε προς την επαναστατική τακτική. Έτσι η ίδρυση της Ενωτικής Συνομοσπονδίας παρουσιάστηκε σαν πράξις της επαναστατικής μειοψηφίας άσχετη προς τις άμεσες και ζωτικές ανάγκες των μαζών. Οι Ομοσπονδίες που πρωτοστατήσανε στην ίδρυση της Ενωτικής παρουσίασαν πρώτες το παράδειγμα της περιφρόνησης προς την οργάνωση των εργατών, προς τις άμεσες διεκδικήσεις τους. Μεταφέρανε μηχανικά μέσα σε μία φανατισμένη μειοψηφία τα επαναστατικά συνθήματα του κόμματος, μετατρέψανε τις εργατικές συνελεύσεις σε πολιτικές συ-

σκέψεις, αποδείχνοντας στην πράξη πως αιτία της οργανωτικής τους χαλάρωσης δεν ήτανε ή πειθαρχική δέσμευση τους προς την αντιδραστική Συνομοσπονδία, μα η εσφαλμένη συνδικαλιστική τακτική του κόμματος. Πρέπει να τονίσουμε εδώ την πλήρη οργανωτική αποσύνθεση της Ομοσπονδίας Τύπου, Δέρματος, Επισιτισμού και Οικοδόμων, την γενική οργανωτική χαλάρωση της Κ.Ο.Ε και του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, το γενικό αδυνάτισμα της επαναστατικής παράταξης. Η ίδρυση της Ενωτικής μετέφερε σ' ένα γενικότερο πεδίο την τακτική των μαχητικών διαδηλώσεων, της εξωσωματειακής συγκρότησης των απεργιών, της κατάργησης κάθε συνδικαλιστικής δημοκρατίας μέσα στα συνδικάτα, της ολοκληρωτικής μετατροπής των συνδικάτων σε κομματικές φράξιες. Σιγά-σιγά και κάτω από τα αποτελέσματα των ηττών δημιουργείται μία νέα θεωρία περί ταξικών συνδικάτων που δεν πρέπει να περιέχουν παρά "λίγους και καλούς" εργάτες με ώριμη πολιτική συνείδηση, απαλλαγμένους όχι μόνο από αστικές προλήψεις, μα και από κομματικές παρεκκλίσεις. Το αρχικό λάθος της υποτίμησης του ρόλου των συνδικάτων καταλήγει στην πλήρη εκμηδένιση των συνδικάτων, σαν μαζικών οργανώσεων του προλεταριάτου. Η σύγκρουση μεταξύ αντιπολίτευσης και κομματικής γραφειοκρατίας γίνεται και βαθύτερη. Εδώ πρέπει να σταματήσουμε.

Η αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. συνεκέντρωσε στην αρχή όλες τις προσπάθειες της για τη διατήρηση της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος, με πλήρη ελευθερία κριτικής και των τάσεων και αναλογική εκπροσώπηση τους. Η θέση αυτή την οδήγησε πρώτα μεν στο να καταδικάσει την ίδρυση χωριστής Συνομοσπονδίας, αργότερα δε στο να προτείνει τη σύγκληση ενός Πανελλαδικού Συνεδρίου στις παραπάνω βάσεις. Πολλοί σύντροφοι που ανασκοπούνε τώρα το παρελθόν βρίσκουν πως η θέση εκείνη της Αντιπολίτευσης την ώθησε σε σφάλματα βασικά, αναφέρουνε δε ως παράδειγμα την Ομοσπονδία Ηλεκτρισμού και την περίπτωση Νικολινάκου. Οι σύντροφοι αυτοί παραγνωρίζουνε πως η Αντιπολίτευση ξεκινούσε από την αρχή ότι η επαναστατική μειοψηφία με τους δεδομένους όρους του κινήματος, δεν έπρεπε ν' αποδυθεί στην περιπέτεια μιας χωριστής Ενωτικής Συνομοσπονδίας και η πείρα δικαίωσε την Αντιπολίτευση στο σημείο αυτό. Και δεύτερο πως στην περίπτωση της Ομοσπονδίας Ηλεκτρισμού, η Αντιπολίτευση προσπάθησε όχι να σταθεί στο μέσον των δύο παρατάξεων, αλλά να ανακόψει το ρεύμα μιας τρίτης κατάστασης, που εθεμελιώνετο μέσα στις ειδικές εσωτερικές συνθήκες της Ομοσπονδίας εκείνης. Το λάθος της Αντιπολίτευσης στην περίπτωση της Ομοσπονδίας Ηλεκτρισμού είναι ότι δεν διέγινωε έγκαιρα τον κίνδυνο της "τρίτης κατάστασης" και έγινε παιχνίδι στα χέρια της κομματικής γραφειοκρατίας, από τη μια μεριά, που ήθελε από καθαρά εντυπωσιακούς λόγους να παρασύρει όπως - όπως τον μηχανισμό της Ομοσπονδίας (και όχι τις μάζες) προς την Ενωτική και την κίτρινη από την άλλη που επιζητούσανε εν ονόματι της ενότητας να παρασύρουν την ομοσπονδία προς τους κίτρινους. Το λάθος αυτό που δεν είναι σωστό να το ρίξουμε εξ ολοκλήρου στο σ. Παπαδόπουλο, γραμματέα της Ομοσπονδίας

ας, διορθώθηκε έγκαιρα, ο ίδιος δε ο σ. Παπαδόπουλος το αναγνώρισε επίσημα στο Συνέδριο της Ομοσπονδίας. Μα στην εκτίμηση του πρέπει, όπως και παραπάνω τονίζουμε, να λάβωμε υπ' όψει τις ιδιαίτερες συνθήκες της Ομοσπονδίας που συνεχίζονται και σήμερα (ταυτόχρονη εκλογή επαναστατικής διοίκησης της Ομοσπονδίας, και αντιδραστικών στους Συνδέσμους, ανεβοκατέβασμα των παρατάξεων, κλπ.) και την γενική σύγχυση που έφερε μέσα στο κίνημα η ψευτοεπαναστική επίδειξη της κομματικής γραφειοκρατίας. Όσο για τη περίπτωση Νικολινάκου, αυτή δεν είναι παρά μία παρέκκλιση της Αντιπολιτευτικής γραμμής που οφείλεται στη γενική χαλάρωση της αντιπολιτευτικής εργασίας. Η τακτική της Αντιπολίτευσης πρέπει να κριθεί στα κύρια σημεία της και μόνον έτσι μπορεί ν' αντιπαραταχθεί στην συνδικαλιστική τακτική της κομματικής γραφειοκρατίας. Αν υπάρχουν σύντροφοι που διαφωνούν στη θέση μας, για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος, αυτοί θα πρέπει να μη λαβαίνουν υπ' όψει τους τα ερείπια που συνεσώρευσε στο συνδικαλιστικό η κομματική γραφειοκρατία και να μην αντιλαμβάνονται το ιστορικό καθήκον που εξετέλεσε η Αντιπολίτευση απέναντι στο προλεταριάτο στις δεδομένες εκείνες κρίσιμες στιγμές.

* * *

Αν η συνδικαλιστική τακτική της Αντιπολίτευσης απέβλεπε στην εσωτερική κατάκτηση των συνδικαλισμένων εργατών και των έξω από τη Συνομοσπονδία μαζών, με άμεσο αντικειμενικό σκοπό την αποφυγή του σχίσματος, η συνδικαλιστική τακτική του Κ.Κ.Ε. παραγνωρίζοντας τις συγκεκριμένες γενικές συνθήκες της μερικής σταθεροποίησης και ανάπτυξης, έτεινε άμεσα στο συνδικαλιστικό σχίσμα δηλαδή στην ίδρυση της δεύτερης Γενικής Συνομοσπονδίας. Η σάπια συνδικαλιστική γραφειοκρατία του Κ.Κ.Ε. με επί κεφαλής τον Ευαγγέλου, έθεσε ως προϋπόθεση κάθε συνδικαλιστικής δράσης την ίδρυση της Ενωτικής. Τα ζωτικά προλεταριακά συμφέροντα, κρύφτηκαν από τις επιφανειακές και θορυβώδεις επιδείξεις της γραφειοκρατίας και μέσα στα γενικά συνθήματα των μαχητικών διαδηλώσεων, επέρασε σαν δεύτερο σημείο το ιστορικό γεγονός του σχίσματος. Η Αντιπολίτευση βρέθηκε μπροστά στην πραγματικότητα των δύο Συνομοσπονδιών και η συνδικαλιστική τακτική της, έπρεπε να αντιμετωπίσει τις νέες συνθήκες στο επαγγελματικό κίνημα, σε στενή σύνδεση της γενικής θέσης της σαν κομματικής φράξιας, προς την επαγγελματική δράση των μελών της. Ποια έπρεπε να είναι η θέση της.

1) Παραμονή στις γραμμές της Ενωτικής. Υπεράσπιση των Αντιπολιτευτικών απόψεων για την Ενότητα. **Οργάνωση μιας Αντιπολίτευσης μέσα στην Ενωτική.**

2) Παραμονή των κομμουνιστών αντιπολιτευομένων στα σωματεία της κίτρινης Συνομοσπονδίας, κατάκτησή τους και αγώνας υπέρ της Ενότητας. **Οργάνωση ισχυρής Αντιπολίτευσης μέσα στην κίτρινη Συνομοσπονδία.**

Και στη μια και στην άλλη περίπτωση οι αντιπολιτευόμενοι σύντροφοι θα παραμένουν στις συνδικαλιστικές φράξεις του Κ.Κ.Ε. σαν μέλη της επαναστατικής παράταξης.

* * *

Η νέα Αντιπολιτευτική θέση, αποτέλεσμα της ίδρυσης Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας, έβαζε τώρα τις μικρές συνδικαλιστικές δυνάμεις μας μπροστά σε διπλά καθήκοντα. Να παραμείνουμε στην Ενωτική σαν συνδικαλισμένοι επαναστατικοί εργάτες και ν' αγωνισθούμε μέσα σ' αυτήν υπέρ των απόψεων της Αντιπολίτευσης πάνω στην αρχή της δημοκρατίας και της αναλογικής εκπροσώπησης των δυνάμεων. Δεύτερον. Εκεί όπου η συντηρητική πλειοψηφία των εργατών είναι υπέρ της κίτρινης Συνομοσπονδίας, να παραμείνουμε μαζί με τους συντηρητικούς εργάτες, μέσα τους, κοντά τους και να τεθούν επί κεφαλής ενός αγώνος κατά των εργοτοκαπήλων, για την κατάκτηση των συντηρητικών μαζών, υπέρ της επαναστατικής τακτικής και της ένωσης των συνδικαλιστικών δυνάμεων και των δύο Συνομοσπονδιών μέσω μικτών ενωτικών επιτροπών. Το σύνθημα Ενωτικό Συνέδριο, εξακολουθεί να είναι το σύνθημα της Αντιπολίτευσης, με τη διαφορά ότι παίρνει σιγά-σιγά τον χαρακτήρα συνθήματος ζύμωσης υπέρ της συνδικαλιστικής ενότητας, ενώ τα προβλήματα της δράσης εξετάζονται μέσα στην πραγματικότητα της Ενωτικής. Η γενική απεργία του Αυγούστου, οι απεργίες του Λαυρίου και Ελευσίνας, διαμορφώσανε τις συνδικαλιστικές δυνάμεις της Αντιπολίτευσης, σαν δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς, μέσα στους κόλπους της Ενωτικής. Η αδυναμία της Αντιπολίτευσης να οργανώσει μία επαναστατική συνδικαλιστική δράση μέσα στην κίτρινη Γ. Συνομοσπονδία, η πίεση του κόμματος για την ίδρυση ταξικών συνδικάτων με την απόσπαση των μειοψηφιών, το πέρασμα της κίτρινης Συνομοσπονδίας σε μία στενότερη σχέση προς το κράτος, η μετατροπή του μηχανισμού σε μηχανισμό καταπίεσης των εργατών και διοχέτευσης, των απόψεων της μπουρζουαζίας και χρησιμοποίησή του για ανάδειξη γερουσιαστού, μέσα στις γραμμές του προλεταριάτου μεταφέρουνε βαθμιαία το κέντρο της συνδικαλιστικής δράσης της Αντιπολίτευσης μέσα στις γραμμές της Ενωτικής. Η μετάθεση αυτή του κέντρου του βάρους της συνδικαλιστικής μας εργασίας στην Ενωτική, αποκρυσταλλώνεται στις νέες επαγγελματικές θέσεις της Αντιπολίτευσης του 1930.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα το εργατικό κίνημα, οι μεγάλες συνδικαλισμένες και μη μάζες του προλεταριάτου, περνούν ακόμα την περίοδο της παθητικότητας, που έξω από τις γενικές της αιτίες έχει τη ρίζα της στο συγκεκριμένο γεγονός της κρατικοποίησης της Γ. Συνομοσπονδίας και της εσφαλμένης τριτοπεριόδης τακτικής του Κ.Κ.Ε. Οι δυνάμεις των συνδικάτων διαρρέουν, η αντίσταση των μαζών κατά της σταθεροποίησης έχει καμφθεί, μαζί δε μ' αυτό και η εμπιστοσύνη προς τον συνδικαλιστικό αγώνα της εργατικής τάξης. Η εμφάνιση του αρχαιομαρξισμού σαν ιδιαίτερης τάσης μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα με απόψεις διαλυτικές (γεγονότα ενωτικού, σύμπραξη με Καλύβα) και διασπαστικές (τσαγκαράδες "Αθηνών, Θεσ/νίκης, Πανεργατικής Θεσ/νίκης) αδυνατίζει ακόμα περισσότερο το κύρος των συνδικάτων γενικά ακόμα δε και των επαναστατών. Οι

γενικές σωματειακές συνελεύσεις σχεδόν καταργούνται στην περίοδο αυτή, οι πρωτοστατήσαντες στην ίδρυση της Ενωτικής γραφειοκράτες φεύγουν από το κίνημα (Στύλος και Σία) ή περνούνε στην κίτρινη Συνομοσπονδία, η διοίκηση της Ενωτικής και ολόκληρη ή Ενωτική πέφτει σε μια αφάνεια για να αντιμετωπίσει μοιρολατρικά την διάλυσή της από τα αστικά δικαστήρια. Η αυτόματιστική έξωσωματειακή κίνηση αρχίζει να θεωρείται σαν μοναδική μορφή εργατικής κίνησης και αναπτύσσονται βαθμιαία μέσα στην κομματική γραφειοκρατία οι πιο αντιμαρξιστικές σκέψεις για τα συνδικάτα, αντανάκλαση άμεση της γενικής κατάπτωσης του συνδικαλιστικού κινήματος. **Αν στην περίοδο της πρώτης ανόδου το κόμμα έκανε το σφάλμα να υποτιμήσει τον ρόλο των Συνδικάτων στην περίοδο της τρίτοπεριοδικής τακτικής των εξορμήσεων και των μαχητικών διαδηλώσεων το αρχικό λάθος καταλήγει στην απάρνηση κάθε οργανωμένης συνδικαλιστικής εργασίας.** Και ενώ η χρεοκοπία των εργατοκαπλήλων και οι προδοσίες τους γίνονται ολοφάνερες, αναπτύσσεται δε μέσα στο στρατόπεδο της κίτρινης Συνομοσπονδίας η νέα τάση των ανεξαρτήτων συνδικάτων, η Ενωτική όχι μόνο δεν έχει οργανωτικά ωφέληματα, μα και βλέπει να ελαττώνονται οι δυνάμεις της, σε μερικές δε Ομοσπονδίες να κατέχει η αντίδραση ισχυρές θέσεις (ομοσπονδ.. Ηλεκτρισμού, Τύπου). Οι προσπάθειές της για την αναδιοργάνωση των Εργατικών Κέντρων καταλήξανε στην κατάργηση κάθε συνδικαλιστικής δημοκρατικής λειτουργίας των Κέντρων, στην επικράτηση μέσα σ' αυτά του πνεύματος της απολυταρχικότητας και της αυθαιρεσίας, στη διάλυση τους. **Πουθενά αλλού δεν ήτανε τόσο διαλυτική η τακτική της κομματικής γραφειοκρατίας όσο στο συνδικαλιστικό κίνημα.** Τα αποτελέσματά της έγιναν φανερά τώρα με τη μεταστροφή των μαζών κάτω από την πίεση των συνθηκών της κρίσης.

Μία εικόνα της συνδικαλιστικής κατάπτωσης ζωηρή και συμπερασματική μας δίνει η Θεσ/νίκη. Στην πόλη αυτή η διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος συνετέλεσε στη δημιουργία 4 Κέντρων. Των Εργατών, του Πανεργατικού, των Καλομοίρηδων και άλλου των Στρατηδων, της πανεργατικής, του Πανυπαλληλικού, με σύνολο δυνάμεων 4000 - 5000 εργατών έναντι 18000 που είχε το ενιαίο κέντρο στα 1927.

* * *

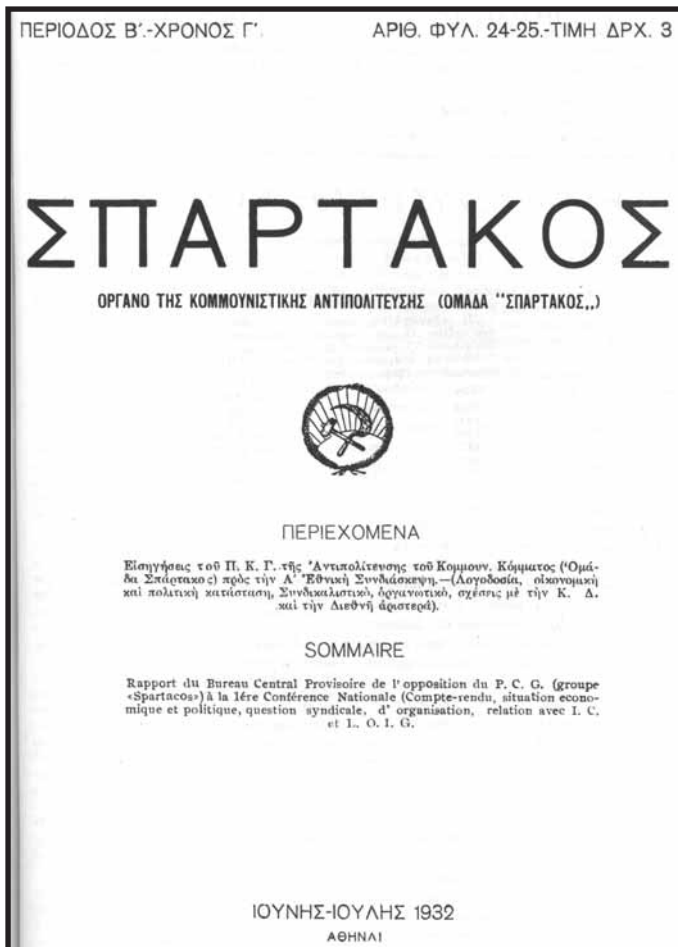
Οι επαγγελματικές θέσεις μας του 1930 ολοκληρώνονται γύρω από την ανασυγκρότηση της Ενωτικής. Την ανασυγκρότηση την εννοούμε μέσα στη δράση και σε μία διαλεκτική συσχέτιση μαζί της. Οι κομματικοί γραφειοκράτες και όταν την δέχονται, την χωρίζουν από τη δράση. Λένε: πρώτα δράση και μετά ανασυγκρότηση. Αυτό δε για να αποφεύγουνε το συγκεκριμένο πρόβλημα της άμεσης ανασυγκρότησης της Ενωτικής που συνθέτει μέσα του τα μεγάλα ζητήματα της οργάνωσης των ανοργάνωτων, του ενιαίου μετώπου, της συνδικαλιστικής ενότητας, την πάλη για τις άμεσες διεκδικήσεις, κατά της ανεργίας, για τις συνδικαλιστι-

κές ελευθερίες κλπ. Όταν λένε πρώτα δράση και μετά ανασυγκρότηση, όταν θέτουνε αντιμετώπια το ένα μετά το άλλο τα δύο αυτά ζητήματα, θέλουν στην ουσία ν' αποφύγουν και την δράση και την ανασυγκρότηση, γιατί είναι γνωστό πως ή δράση του προλεταριάτου παρουσιάζεται στην εποχή μας σαν εκδήλωση της ταξικής πάλης οργανωμένη συνδικαλιστικά. Αν ο προλεταριακός συνδικαλιστικός αγώνας ήτανε ενστικτώδης και αυτοματιστικός, τότε τα συνδικάτα δεν θα είχανε καμιά θέση μέσα στην ιστορία και κάθε συζήτηση για την τακτική και τους στρατηγικούς σκοπούς της συνδικαλιστικής πάλης θα ήτανε περιττή. Ποια μπορεί να είναι η σημασία της συνδικαλιστικής ανασυγκρότησης φαίνεται από την εικόνα που έχουμε μπροστά μας σήμερα, όπου ενώ οι συνθήκες σπρώχνουνε αντικειμενικά τις εργατικές μάζες προς την πάλη, ο συνδικαλιστικός αγώνας των εργατών σταματά στα ανυπέβλητα εμπόδια της σταλινικής εφεύρεσης "ταξικού" συνδικάτου, δηλαδή του συνδικάτου φράξιας, που συγκεκριμένα ή γενικά θέτει όρους για την προσέλευση των εργατών. Δεν είναι, κατά συνέπεια, η ανασυγκρότηση της Ενωτικής μία ανάγκη για την επαναστατική μόνο μειονοψηφία, που χωρισμένη σε συμπολίτευση και αντιπολίτευση ζητά, την συνδικαλιστική δημοκρατία και μια αναλογική εκπροσώπηση των τάσεων. **Είναι ανάγκη γενική για το προλεταριάτο** που στερείται σήμερα κάθε δυνατότητας συνδικαλιστικής δράσης, γιατί οι μεν εργατοκαπληλοι το προδίνουνε συστηματικά, η δε κομματική γραφειοκρατία θέτει μπροστά του φραγμούς. Περικλείει μέσα της μία από τις πιο άμεσες και τις πιο βασικές προϋποθέσεις της μαζικοποίησης της Ενωτικής, του μετασχηματισμού της σε μια μεγάλη οργάνωση μαζών, οι οποίες πρέπει να βρουνε στον οργανισμό της τη δυνατότητα της επαναστατικής διαπαιδαγώγησης κατά τη δράση τους.

Εφ' όσον το βασικό καθήκον μας είναι πάντα η κατάκτηση των μαζών στην υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης, δηλαδή η ιδεολογική, οργανωτική και πολιτική προπαρασκευή της επανάστασης, η συνδικαλιστική πάλη είναι ένα από τα κυριότερα μέσα στην επιτυχία της όλης επαναστατικής εργασίας μας και κατά συνέπεια το πρόβλημα της οργανωτικής λειτουργίας των συνδικάτων, ένα από τα πιο άμεσα και τα πιο ζωτικά. Η παραγνώρισή του θα μας οδηγήσει στην ουσιαστική εγκατάλειψη της μαζικής προλεταριακής πάλης και θα καταλήξουμε σιγά σιγά στην θεωρία ότι η Ενωτική Συνομοσπονδία θα γίνει μαζική οργάνωση μόνο μετά την επανάσταση. Και πράγματι σ' αυτή τη θεωρία καταλήγουνε όλες οι τριτοπεριοδικές φόρμουλες περί έξωσωματειακού αυθόρμητου μαζικού κινήματος.

* * *

Οι αρχειομαρξιστές πάλι περάσανε αλληλοδιάδοχα από την προπαγάνδα κατά των σωματείων στην τακτική της συννεργασίας με τους κίτρινους ηγέτες (Κέντρο Αθηνών) και μετά απ' αυτό στην παλιά αντιπολιτευτική άποψη της συνδικαλιστικής ενότητας, που πρακτικά την αναιρούν με ανεξάρτητες διασπαστικές καθοδηγήσεις, όπως στην ανεργία, με την πεντηκονταμελή, όπως στη Θεσσαλονίκη με την Πα-

νεργατική, όπως τώρα στην Αθήνα με την προσωρινή επιτροπή των συμβουλίων. Η αρχαιομαρξιστική τακτική στο επαγγελματικό στερείται μιας βάσης, δεν ξεκινά από καμιά αρχή, υποτάσσεται στη σκοπιμότητα και γι' αυτό εμφανίζεται αλλού ενωτική και αλλού διασπαστική, αλλού υπέρ της Ενωτικής και αλλού κατά. Ο καθαρά γραφειοκρατικός ανταγωνισμός κομματικής και αρχαιομαρξιστικής γραφειοκρατίας οδηγεί τόσο την πρώτη όσο και την δεύτερη στην αντιμετώπιση του συνδικαλιστικού ζητήματος, κάτω από το πρίσμα του φραξιονιστικού συμφέροντος, στο οποίο υποτάσσουν το γενικό συμφέρον του επαναστατικού αγώνα. Προκειμένου να εμφανίσουν π. χ. μια ιδιαίτερη κίνηση άνεργων χωριστή δική τους παραμελούν το γενικό ζήτημα της πάλης του προλεταριάτου κατά της ανεργίας και αντί να διοχετεύσουν την επιρροή τους μέσα σε μια γενική επαναστατική συνδικαλιστική πάλη κατά των άνεργων, αντί να πιέσουν την Ενωτική στο να οργανώσει μία πάλη κατά της ανεργίας, εμφανίζουν χωριστά τις δυνάμεις τους σε μία επιτροπή ζύμωσης και καλούνε κατόπι την Ενωτική και το Κόμμα να τους υποστηρίξουν ή να συνεργασθούν. Αν το κόμμα αναλάβει μία πρωτοβουλία οργάνωσης, σπεύδουν και αυτοί να εμφανίσουν στον ίδιο τομέα μία κίνηση που αντί να τη διοχετεύουν στα οργανωτικά πλαίσια της πρώτης την αντιτάσσουν. Εννοείται πως η κομματική γραφειοκρατία ανταποδίδει τα ίσα και περισσότερα. Θέτει ζήτημα διαγραφής των αρχαιομαρξιστών και στο τέλος η στενή φραξιονιστική πάλη μετατρέπεται σ' ένα αμειλικτο πόλεμο που φθάνει μέχρι της επιθυμίας ν' αποτύχει μια εργατική συγκέντρωση, ή μια εργατική απεργία, προκειμένου να κα-

ταδειχθεί η αδυναμία της κομματικής ή αρχαιομαρξιστικής γραφειοκρατίας. Σ' αυτό το ελεεινό κατόντημα έχουν φθάσει οι γραφειοκρατικοί ανταγωνισμοί μεταξύ κομματικής γραφειοκρατίας και αρχαιομαρξιστικής.

Οι αρχαιομαρξιστές, άλλωστε δεν παραδέχονται την Ενωτική, δεν την αναγνωρίζουν, γι' αυτό φυσικά δεν ενδιαφέρονται για την οργανωτική της κατάσταση. Όταν μιλάνε για ενότητα δεν την εννοούν με την προϋπόθεση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά με την διάλυσή του σ' ένα νέο πανελλαδικό συνδικαλιστικό οργανισμό.

* * *

Για την ενότητα πάνω στη βάση της αρχής της δημοκρατίας αγωνίζονται λέγει τώρα τελευταία και τα ανεξάρτητα συνδικάτα, δηλαδή η συνδικαλιστική εκείνη τάση που έχει την βάση της στην Ομοσπονδία σιδηροδρομικών και είναι γνωστή από τα παλιά ακόμα με τις θεωρίες της για ουδετερότητα και ανεξαρτησία. Τα ανεξάρτητα συνδικάτα εκπροσωπούν την παλιά ρεφορμιστική αντιπολίτευση της Γενικής Συνομοσπονδίας που όπως αναφέραμε συνεμμάχησε με τα αντιδραστικά φασιστικά εργατοκαπιηλικά στοιχεία για να αποσπάσουν την Συνομοσπονδία από την επαναστατική παράταξη. Τα ανεξάρτητα συνδικάτα στέκονται στη βάση της συνεργασίας των τάξεων και αποτελούν το έρεισμα της σοσιαλιστικής κίνησης, που εμφανίζεται τώρα τελευταία με την προσπάθεια της συνένωσης των σοσιαλδημοκρατών. Είναι κατά συνέπεια όχι ανεξάρτητα μα εξηρημένα από το ψευτοσοσιαλιστικό κόμμα και από τον ρεφορμισμό σαν ιδεολογία της πιο συντηρητικής σιδηροδρομικής γραφειοκρατίας.

Η τακτική των επαναστατών απέναντι στην κίνηση των ανεξάρτητων συνδικάτων πρέπει να είναι : κριτική του ρεύματος της ουδετερότητας και ανεξαρτησίας μέσα στο επαγγελματικό κίνημα και του ρόλου της Ομοσπονδίας σιδηροδρομικών έξω και μέσα στη Γενική Συνομοσπονδία προ και μετά το Πανελλαδικό Συνέδριο. Πολεμική ενάντια στην ιδεολογία του ρεφορμισμού και στην πρακτική της υποταγής στο "γενικό συμφέρον", προσχώρηση των ανεξάρτητων συνδικάτων στην Ενωτική Συνομοσπονδία πάνω στις ίδιες αρχές που οι ρεφορμιστές επικαλούνται, να υποστηρίξουν την άποψή τους για την ενότητα.

* * *

Το ότι η κίτρινη Γεν. Συνομοσπονδία των εργατών εξαρτάται ολοένα και περισσότερο από το υπουργείο Εθν. Οικονομίας και συμμετέχει ολοένα και περισσότερο στην εφαρμογή των πιο υποδουλωτικών για την εργατική τάξη σχεδίων της ελληνικής μπουρζουαζίας, (σταθεροποίηση, κοινωνικές ασφαλίσσεις κλπ.) δεν φανερώνει καθόλου πως δεν έχει συγκεντρώσει ακόμα γύρω της εργάτες. Αντίθετα. Τα τελευταία απεργιακά κινήματα των Πατρών, του Βόλου κλπ. αποδείξανε πως ο καταπιεστικός αυτός για το προλεταριάτο εργατοκαπιηλικός μηχανισμός όχι μόνο συγκε-

ντρώνει εργάτες, αλλά και τους κινητοποιεί κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Κατά συνέπεια δεν μπορεί να αγνοούμε την Συνομοσπονδία των εργατοκαπήλων, γιατί αυτό στοίχισε ακριβά ως σήμερα. Επιβάλλεται να οργανώσουμε στις γραμμές της μια συνδικαλιστική επαναστατική αντιπολίτευση που να αγωνισθεί για τις αρχές και την τακτική της Ενωτικής, για το ενιαίο μέτωπο της πάλης. Μα και γενικότερα τόσο το Κόμμα όσο και η Αντιπολίτευση εγκαταλείψανε σχεδόν την πάλη κατά του εργατοκαπηλισμού και της προδοσίας και αφήσανε ανυπεράσπιστες τις χιλιάδες των εργατών της κίτρινης Συνομοσπονδίας απέναντι στις δολοπλοκίες και προδοσίες των διοικήσεών της. Η πολεμική κατά του ρεφορμισμού και του εργατοκαπηλισμού αποτελεί ένα από τα κύρια σημεία της συνδικαλιστικής μας εργασίας που δεν μπορεί να παραμεληθεί σε καμία περίπτωση.

* * *

Βασικά καθήκοντα των κομμουνιστών μέσα στο επαγγελματικό κίνημα στέκονται σήμερα: Η ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΤΙΚΗΣ, Η ΟΡΘΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ, Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΟΡΓΑΝΩΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ. Για να εκτελεσθούν με επιτυχία τα καθήκοντά μας, χρειάζεται να συσχετισθούμε από την μία μεριά με τον αγώνα για τις άμεσες γενικές διεκδικήσεις του προλεταριάτου (αύξηση ημερομισθίων, ασφαλίσεις, πάλη κατά της ανεργίας, θωρο) και από την άλλη με την ιδεολογική και πολιτική καταπολέμηση του ρεφορμισμού, των ανεξάρτητων συνδικάτων, της εργατοκαπηλίας των κιτρίνων, του αρχεομαρξιστικού οππορτουισμού. Μα η πολεμική κατά του ρεφορμισμού και της εργατοκαπηλίας αποδεικνύεται κούφια αν δεν συνοδεύεται με μια σοβαρή και άμεση στροφή της τακτικής του Κ.Κ.Ε. στο συνδικαλιστικό. Γι' αυτό κοντά στα άλλα της καθήκοντα η Αντιπολίτευση πρέπει να αγωνισθεί για την καταπολέμηση του γραφειοκρατικού τυχοδιωκτισμού μέσα στα συνδικάτα, για την αναθεώρηση της κομματικής γραμμής που οδηγεί στην τελειωτική διάλυση των συνδικάτων.

Έχει πια γίνει ολοφάνερο πως η κομματική γραφειοκρατία παρημέλησε τόσο πολύ την συνδικαλιστική εργασία, ώστε κανένας αγώνας άμεσων διεκδικήσεων να μην είναι δυνατός. Στην Θεσσαλονίκη π.χ. σ' ολόκληρη την περίοδο από την απεργία των τριατατικών ως τα σήμερα, το Εργατικό Κέντρο δεν κάλεσε ούτε μία συνεδρίαση της Εκτελεστικής, παρά το γεγονός ότι στην πόλη αυτή έγιναν πέντε απεργίες σε πέντε διάφορα επαγγέλματα (τροχοδρομικοί, σιδηροδρομικοί, τριατατικοί, οικοδόμοι, αρτεργάται). Όλη η κίνηση για την πάλη κατά της ανεργίας περιορίστηκε σε μερικές προκηρύξεις και αν εξαιρέσουμε μερικές αυθόρμητες εκδηλώσεις ανέργων σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδας, κανένα σοβαρό κίνημα ανέργων δεν κατορθώθηκε και καμία σύνδεση του προβλήματος της ανεργίας προς τα άμεσα ζητήματα των εργαζομένων. Οι προτάσεις της Αντιπολίτευσης για μία συστηματικότερη οργάνωση της πάλης κατά της ανεργίας απορριφθήκανε χωρίς να υιοθετηθεί ένα πρό-

γραμμα δουλειάς, έστω και αντίθετο.

Τα ίδια και χειρότερα ακόμα όσο για την πάλη κατά του φασισμού. Εδώ η κομματική γραφειοκρατία έφθασε μέχρι εξαπάτησης του ίδιου του εαυτού της. Από τις στήλες του κεντρικού οργάνου ανέλαβε να εμφανίσει την πάλη κατά του φασισμού στα χαρτιά, ενώ στη πράξη περνούσε αλληλοδιάδοχα από τις αντιφασιστικές ενώσεις στις αντιφασιστικές δεκαρχίες και από τις δεκαρχίες στις αντιφασιστικές επιτροπές στα συνδικάτα. Όσο δε ο φασιστικός κίνδυνος γινότανε και γίνεται και τώρα μεγαλύτερος, τόσο η κομματική γραφειοκρατία εγκαταλείπει το έδαφος της πάλης κατά του φασισμού ελεύθερο στις ορδές των τριών έψιλον και άλλες μισοφασιστικές ή φασιστικές οργανώσεις.

Ιούλης 1932

“Σπάρτακος”, Νο 24-25, Ιούνης-Ιούλης 1931

Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ

του Παντελή Πουλιόπουλου

"Χτυπάμε μαζί, προχωράμε χωριστά"

67. Το λενινικό ταχτικό μέσο που είναι γνωστό μ' αυτό το όνομα και που ο σ. Σ(τίνας) απασχολείται μαζί του τόσο πολύ, ενώ είναι εξαιρετικό και δευτερεύον, το συγχέει περίεργα με το ενιαίο εργατικό μέτωπο για να το ανακατέψει στο τέλος με το... λαϊκό μέτωπο! Αν ο σ. Σ. έχει υπόψη του το σχετικό άρθρο του "Προλετάριου" για τις επαναστατικές κινήσεις δημοκρατών κατά της βασιλικής δικτατορίας (σ' αυτό παραπέμπει η Εισήγηση παραγρ. 18), τότε η σύγχυση που κάνει είναι αδικαιολόγητη, τερατώδης (8).

Τον Αύγουστο 1917 ο Λένιν μπροστά στην απειλή πραξικοπήματος του τσαρικού στρατηγού Κορνίλωφ κάλεσε το Κόμμα να "χτυπήσει μαζί" με όλους τους μικροαστούς δημοκράτες και μενσεβίκους "προχωρώντας χωριστά" για την ανατροπή της προσωρινής τους κυβέρνησης. Εφάρμοσε και δω την παλιά ταχτική του μπολσεβικισμού, των μεμονωμένων πρακτικών για συγκεκριμένες πράξεις συμφωνιών, όχι πολιτικού μπλοκ, απέναντι σε διάφορες επαναστατικές κατά του τσαρισμού πολιτικές μερίδες και οργανώσεις. Έτσι αποκρούστηκε τον Αύγουστο του 1917 ο άμεσος κίνδυνος από την παλινόρθωση και ετοιμάστηκε το έδαφος για τον Οκτώβριο.

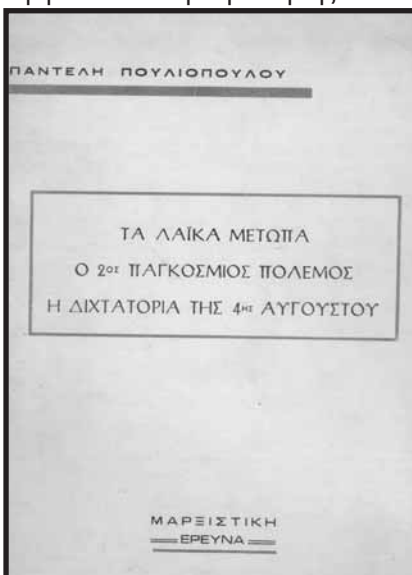
68. Το 1937 και το πρώτο μισό του 1938 έβαλαν μπροστά μας αλληπάλληλες συνωμοσίες και αποτυχημένα αντιμεταξικά κινήματα, μέσα και έξω από το στρατό. Η θέση του σταλινισμού ήταν: βοηθός και πράκτορας σ' όλες αυτές τις κινήσεις, μόνιμο πολιτικό μπλοκ μαζί τους που το παρουσίαζε σαν "λαϊκό" μέτωπο "αντιφασιστικό", "όλων των αντιδικτατορικών δυνάμεων", κατά τη διατύπωση της αρθρογραφίας της "Πάλης των Τάξεων" που ανοικτά υιοθέτησε τότε την πολιτική αυτή. Ένα μπλοκ δηλαδή που, από τον ταξικό χαρακτήρα και τους πολιτικούς σκοπούς της ηγετικής μέσα σ' αυτό τάξης, της φιλελεύθερης δημοκρατικής μπουρζουαζίας και των αξιωματικών της, αν νικούσε, θα εγκαθίδρυε στη χώρα μια "δημοκρατική" δικτατορία του κεφαλαίου στη θέση της βασιλικής. Όλη η αντιδικτατορική πάλη της ΕΟΚΔΕ ήταν ταυτόχρονα ένα ακατάπαυτο ξεσκέπασμα του προδοτικού χαρακτήρα μιας τέτοιας ταξικής συνεργασίας. Ποτέ δεν πάψαμε να διακηρύσσουμε με όλες τις προκηρύξεις μας, με το παράνομό μας όργανο και με τη ζύμωση των σχηματισμών μας και των οπαδών μας ότι τη Δικτατορία θα την ανατρέψει η κινητοποίηση των μαζών και όχι αυτά τα παζαρέματα.

Με την ίδια σφοδρότητα χτυπήσαμε τον ανόητο και αδιάντροπο ενθουσιασμό με τον οποίο ο σταλινισμός υποδέχτηκε τις ακίνδυνες και αντεργατικές προκηρύξεις των αστών ηγετών κατά του Μεταξά (Δεκέμβρης 1937 - Γενάρης 1938).

Οι δημοκρατικές ομάδες του εσωτερικού και εξωτερικού (Αμερική, Γαλλία), με τα φύλλα τους τα παράνομα και με τις προκηρύξεις τους κατά του Θρόνου και υπέρ του Πλαστήρα και της Δημοκρατίας, μάζευαν όπλα και οργανώνανε μια "λαϊκή" και προσφυγική ένοπλη βοήθεια για όσους στρατώνες είχανε συνωμοτικά πλησιαστεί από την κίνησή τους. Τυπογραφεία παράνομα έβγαζαν το "Δημοκράτη" κι άλλα τέτοια φύλλα. Τέλος στα Χανιά ένα ένοπλο και αληθινά παλλαϊκό συλλαλητήριο, παρ' όλη την αντίδραση του κοινοβουλευτικού ηγέτη Σοφοκλή Βενιζέλου, που δημόσια αποδοκιμάστηκε στην πλατεία από τις μάζες, κατέλυε τις αρχές, έπαιρνε για λίγο την τοπική εξουσία και έστειλε στην Αυλή τελεσίγραφο.

69. Μπαίνει το ερώτημα: Θάπρεπε η επαναστατική προλεταριακή οργάνωση να στείλει τους οπαδούς της να πάρουνε κι αυτοί όπλα μαζί με τους δημοκράτες και να τα χρησιμοποιήσουνε για τους δικούς τους ταξικούς σκοπούς; Θάπρεπε, αν τους δινότανε ευκαιρία, να πάνε και να βγάλουνε το παράνομο όργανό τους στα τυπογραφεία πούβγαίνε η παράνομη εφημερίδα των δημοκρατών και θάπρεπε να συμφωνήσουνε μαζί μ' αυτούς για μια κοινή φρούρηση του παράνομου τυπογραφείου ενάντια στις επιδρομές των χαφιέδων; Θάπρεπε, αν χρειαζότανε, να συμφωνήσουνε για την κοινή οργάνωση της φρούρησης των αποστολών παράνομης φιλολογίας από πόλη σε πόλη; Θάπρεπε επιτέλους να πάρουνε μέρος στα ένοπλα συλλαλητήρια κατά της Δικτατορίας, σαν εκείνο των Χανιών, και με τους δικούς τους ρήτορες να προσπαθήσουνε να δώσουνε τη δική τους ταξική σφραγίδα στις μαζικές εκείνες ενέργειες φωνάζοντας στις συγκεντρωμένες μάζες ότι πρέπει, να πέσει ο Μεταξάς, μα όχι για νάρθει ο Πλαστήρας, αλλά η εργατοαγροτική σοσιαλιστική κυβέρνηση; Δηλαδή θάπρεπε να κάνουμε ό,τι και οι Μπολσεβίκοι απέναντι στον Κορνίλωφ χωρίς ούτε μια στιγμή να συγχύσουμε το πρόγραμμά μας με τους δημοκράτες;

70. Εμείς απαντούμε: Ναι! Κι αυτή μονάχα την έννοια έχουν οι τρεις σχετικές λέξεις που εντελώς παρεκβατικά αναφέρει η Εισήγηση και που δίχως σοβαρό λόγο επεκτάθηκε η πολεμική πάνω σ' αυτές. Αντικρίζοντας εξαιρετικές και ασυνήθιστες περιστάσεις, ζητούμε να συνεννοηθούμε ανάμεσά μας ώστε κάθε ανάλογο μελλοντικό ενδεχόμενο, αν και εφόσον η εξέλιξη μάζ το παρουσιάσει, να μην το ιδούμε μηχανικά και παθητικά. Όποιος στ' όνομα ενός σχήματος σβήνει με το νου του όλα αυτά τα γεγονότα του παρελθόντος, αυτός θα δυσκολεύεται να ξεχωρίσει καθαρά όλες τις περίπλοκες εσωτερικές καταστάσεις που ετοιμάζει το μέλλον στο εχθρικό ταξικό στρατόπεδο.

Ενιαίο εργατικό μέτωπο

71. Το ενιαίο ταξικό μέτωπο είναι πολύ διαφορετικό και ευρύτερο από το εξαιρετικό τακτικό μέσο που προαναλύθηκε, μόλο που και στις δυο περιπτώσεις απόλυτη τακτική προϋπόθεσή μας στέκει πάντα η αδιάλλακτη ταξική ανεξαρτησία της πολιτικής φυσιογνωμίας και της σημαίας του Κόμματος.

Στο πολιτικό μπλοκ του ΚΚΕ με την αστική τάξη εμείς αντιτάσσουμε το ενιαίο εργατικό μέτωπο πάλης για την ανατροπή της Δικτατορίας. Τι καθαρότερο; Ο σ. Σ. το αρνιέται. Γιατί, λέει, καταρρεύσανε το μέτωπο των εργατών και οι μαζικές τους οργανώσεις. Ένα νέο μηχανικό σχήμα που πρακτικά μπορεί να γίνει επικίνδυνο. Το σχήμα συμπληρώνεται με τη δήλωση ότι υπάρχουνε περιπτώσεις όπου το ενιαίο μέτωπο γίνεται φρένο της ταξικής πάλης για όφελος του ρεφορμισμού και του κεντρισμού. Ποιες είναι αυτές οι περιπτώσεις ο σ. Σ. δε μας το καθορίζει, απaráλλαχτα όπως, καθώς είδαμε, φροντίζει να αφήνει ακαθόριστα κι όλα τ' άλλα σημεία όπου το χάρτινο καλούπι του φέγγει από την ισχύτητα.

Ο κίνδυνος που λέει είναι πάντοτε υπαρκτός. Η τακτική του ενιαίου μετώπου χαρακτηρίστηκε ανέκαθεν δίκωπο μαχαίρι και εξαρτάται όχι από το σχήμα, το καλούπι, αλλά από τη συγκεκριμένη μέθοδο της πρακτικής του εφαρμογής αν το ενιαίο μέτωπο θα ωφελήσει τελικά τους κομμουνιστές - έμπρακτο με τη ζωντανή πείρα των μαζών ξεσκέπασμα της ρεφορμιστικής και κεντριστικής ηγεσίας, κέρδισμα πλατύτερης μαζικής βάσης με την ορθότερη καθοδήγηση των αμέσων μερικών αγώνων - ή τους ρεφορμιστές, τους άσπονδους ιδεολογικούς μας αντιπάλους και προσωρινούς συμμάχους. Στη Σαξωνία έγινε το ενιαίο μέτωπο, ωφέλησε όμως την αντίδραση. Είναι αυτονόητο πως οι κίνδυνοι από μια τακτική δε μπορούν αυτοί και μόνοι να αντιταχούνε σαν επιχείρημα κατά της εφαρμογής της. Μια τέτοια λογική θάχε για κατάληξή της τη θεωρητική δικαιολόγηση της πολιτικής αδράνειας του επαναστατικού κόμματος, αφού καμιά γενικά δράση του δεν είναι δίχως κινδύνους λαθών και αποτυχιών.

72. Αν όμως υπάρχουν οι συνθήκες που αυτές καθ' εαυτές βοηθάνε ιδιαίτερα το ρεφορμισμό και τον κεντρισμό να κάνουνε φρένο του προλεταριάτου το ενιαίο μέτωπο, αυτές δεν είναι οι συνθήκες της αντίδρασης και της παρανομίας. Σε τέτοιες περιπτώσεις το ενιαίο μέτωπο μονάχα τους επαναστάτες ευνοεί (με την προϋπόθεση, καθώς είπαμε, να μην κόψουνε μονάχοι τα χέρια τους από την άλλη κόψη του μαχαιριού). Κάτι παραπάνω. Και μόνο το γεγονός ότι αποκαταστάθηκε μια οποιαδήποτε ενιαιομετωπική σύμπραξη ενάντια στην αντίδραση κάτω από τέτοιες συνθήκες, θα είτανε ένα καθαρό σύμπωμα προοδευτικής ανόδου της επιρροής του επαναστατικού κόμματος. Να γιατί οι ρεφορμιστές και οι σταλινικοί το αποκρούουν και το Αρχείο θεωρεί τώρα το ενιαίο μέτωπο περιττό με τις εργατικές οργανώσεις, αναγκαίο όμως με τις "αντιδικτατορικές" αστικές. Να γιατί το πράγμα είναι εξαιρετικά δύσκολο σήμερα και χρειάζονται επίμονες και υπομονητικές προσπάθειές μας για να φτάσουμε σε κάποια επιτυχή αποτελέσματα. Και να ο λόγος που μόνον όσοι δεν έχουν αντιληφτεί την ουσία του ζητήματος μπορούνε να αντιτάξουν αφελώς σαν επιχείρημα: Και τι έκανε η ΕΟΚΔΕ τόσο καιρό με την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου;

73. Η πάλη της Κ.Δ. πριν απ' τον εκφυλισμό της στα χρόνια της προσωρινής και μερικής σταθεροποίησης του καπιταλισμού, η ίδια πάλη της Δ.Α.Α. για το ενιαίο εργατικό μέτωπο έμεινε, καθώς είναι γνωστό, δίχως σπουδαίες άμεσες επιτυχίες για μια σειρά ετών. Κανένας ωστόσο απ' αυτό δεν έβγαλε το επιχείρημα ότι η τακτική εκείνη είτανε εσφαλμένη και ότι δε στάθηκε ένα καλό τακτικό όπλο για τη διαπαιδαγώγηση καθυστερημένων εργατικών μαζών και για την επαναστατική τους κινητοποίηση. Μπορούμε να είμαστε λιγότερο ανυπόμονοι για τις πρακτικές επιτυχίες σε μια περίοδο σαν τη σημερινή.

74. Όσο ξέρω, είναι η πρώτη φορά που μπαίνει σε συζήτηση ανάμεσα σε κομμουνιστές αν κατ' αρχήν είναι σκόπιμο και δυνατό να εφαρμοστεί το ενιαίο μέτωπο σε περιόδους που επικρατεί η αντίδραση και που οι παλιές μαζικές οργανώσεις των εργατών έχουνε διαλυθεί. Ο σ. Σ. δίνει κατηγορηματικά αρνητική απάντηση: δίχως τις μαζικές αυτές οργανώσεις είναι ακατανόητη η τακτική του ενιαίου μετώπου.

Ένα από τα δυο: Ή η τακτική αυτή μπορεί να εφαρμοστεί και τώρα ακόμα σε μια κάποια έκταση, ας είναι πολύ μικρή, και ο σ. Σ. την αποκρούει για τους κινδύνους της. Ή δε μπορεί καθόλου να εφαρμοστεί, αλλά τότε δε δικαιολογείται η εντελής ιδιαίτερη επιμονή του στη σχετική πολεμική, εκτός αν εδώ φτιάνομε από το τίποτα μια σοβαρή διαφωνία, έτσι για να συζητάμε, και δε συζητάμε, επειδή ακριβώς υπάρχει μια σοβαρή διαφωνία.

75. Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό τακτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών. Από τον καιρό που υποχώρησε το πρώτο επαναστατικό κύμα (1921) ο Λένιν, και ο Τρότσκι ίσαμε τώρα, δεν κουραστήκανε ποτέ να το διακηρύττουνε στους κομμουνιστές του κόσμου, ποτέ, ούτε όταν η επανάσταση ανέβαινε, ούτε όταν η αντίδραση είχε επικρατήσει σε διάφορες χώρες. Πουθενά δε μπήκε από κανέναν οποιοσδήποτε περιορισμός για το είδος και την έκταση των μαζικών οργανώσεων του ενιαίου μετώπου, μόλο που φυσικά οι πλατιές και όσο το δυνατό πιο μαζικές οργανώσεις μάς ενδιαφέρουνε περισσότερο πάντοτε και η κατάκτηση των πιο πλατιών μαζών είναι ο σκοπός κάθε τακτικού μας μέσου, όχι μονάχα του ενιαίου μετώπου. Στην πιο μαύρη τσαρική παρανομία οι Μπολσεβίκοι εφαρμόσανε την τακτική αυτή με τους αντιπάλους τους στο εργατικό κίνημα πολλές φορές.

76. Με καθαρή επίγνωση για το ότι η αποτελεσματικότητα της τακτικής αυτής για την κινητοποίηση των μαζών είναι προς το παρόν σε πολύ χαμηλό βαθμό, η Εισήγηση καθορίζει ότι ξεκινούμε μ' ένα σωστό τακτικό όργανο για να πλατύνουμε μέσον και αυτού σιγά-σιγά την ακτίνα επαφής μας με τις μάζες. Η θεωρία και η πράξη παντού επιβεβαίωσε την αναγκαιότητα και τη σκοπιμότητα της τακτικής αυτής και γι' αυτό με λύσσα την αποκρούουν οι αντεπαναστάτες ηγέτες μέσα στο εργατικό κίνημα. Ο σταλινισμός, παρά την πολιτική του κατάρρευση, επηρεάζει ακόμη ένα τμήμα καθυστερημένων εργατών που αυταπατώνται συγχέοντας τις κατακτήσεις του Οκτώβρη με τους σημερινούς δυνάστες του Κρεμλίνου. Ακόμα περισσότεροι εργάτες, που οι διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες θ' αρ-

χίσουν αύριο να τους βάζουν σε κίνηση, δεν πρόκειται όλοι να τραβηχτούν αμέσως, απευθείας στις δικές μας σημαίες. Θα χρειαστεί και μ' αυτούς να κάνουμε ενιαίο μέτωπο πάνω στη βάση αμέσων διεκδικήσεων ώσπου να κατορθώσουμε να τους κινητοποιήσουμε στα συνθήματα της κοινωνικής επανάστασης. Και με τους αρχαίους εργάτες, όπου έστω και λίγο υπάρχουν, θα το επιδιώξουμε το ενιαίο μέτωπο. Είτε με τους ηγέτες, είτε παρά τη θέλησή τους, είτε ενάντιά τους. Τόνη ρεζιλευσαν στην πράξη το λενινικό αυτόν ορισμό οι σταλινικοί, μα δεν έπαψε νάναι σωστός.

Μην περιφρονάμε το λίγο πούναι τώρα δυνατό, όσο λιγοστό

κι αν είναι, περιμένοντας άπραγα το πολύ που θάρθει αύριο. Γιατί δε θάρθει μοιραία μόνο του. Πρέπει να το ετοιμάσαμε και μεις από τώρα.

(Από την μπροσούρα: *Τα Λαϊκά Μέτωπα - Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος - Η Δικτατορία της 4ης Αυγούστου*, σελ. 101-105)

Με ποια τακτική θα κερδίσει τους φτωχούς συμμάχους η εργατική τάξη

του Π. Πουλιόπουλου

Όπως είναι τα πράγματα σήμερα στην Ελλάδα (και στις άλλες αστικές χώρες) μονάχα ένα κόμμα, οι κομμουνιστές, είναι αποφασισμένοι να παλέψουν και να πραγματοποιήσουν όλες εκείνες τις ριζικές μεταβολές που θα βγάλουν αμέσως τους εργαζόμενους, μισθωτούς και μη, από την αθλιότητα. Αυτά τα μέτρα δεν τα θέλουν μόνο οι εργάτες που είναι με τη σοσιαλιστική επανάσταση. Τα θέλει και τα βλέπει ότι είναι σωστά και αναγκαία, ακόμα και κάθε φτωχός βιοπαλαιστής, χωρικός και μικροεπαγγελματίας. Δηλαδή όλη η μικροαστική μάζα που υποφέρει, βρίσκεται σε απελπισία, μα δεν είναι κομμουνιστική στο φρόνημα.

Η μάζα αυτή όμως ούτε δικό της ανεξάρτητο κόμμα έχει, ούτε μπορεί μονάχη της να αγωνιστεί αποτελεσματικά, ούτε ποτέ θα τα επιβάλει τέτοια μέτρα στην Αστική Δημοκρατία και στο Αστικό Κοινοβούλιο, αφού αυτό είναι παιγνίδι στα χέρια των Χρηματιστών και των μεγάλων Βιομηχάνων και Εμπόρων. Με ποιους πρακτικούς τρόπους σήμερα, με ποια τακτική θα τραβηχτεί αυτή η διασκορπισμένη φτωχολογιά σε μία συμμαχία πολιτική με τη συμπαγή και ομοιογενή εργατική τάξη; Ένα μέσο μόνο υπάρχει: Αν πρώτα η ίδια η εργατική τάξη, που ναι χωρισμένη σε χίλια κομμάτια και προδομένη από τους πράκτορες των αστικών κομμάτων, αν αυτή πρώτα κάνει το δικό της Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Αν δείξει στους άλλους φτωχούς εργαζόμενους, ότι είναι μια γερή δύναμη στα μεγάλα κέντρα. Γιατί ποτέ οι διστακτικοί, οι δύσπιστοι και οι ταλαντευόμενοι μικροαστοί δε θα πάνε με την εργατική τάξη, αν δεν πεισθούνε μονάχοι τους ότι αυτή είναι μια παράταξη ισχυρή, που μπορεί με τη δύναμή της να επιβάλει τα παραπάνω ριζικά μέτρα για όλους τους εργαζόμενους. (Υπογράμμιση Εργ. Δημοκρ.) Αυτό που προσπάθησαν να κάνουν οι σταλινικοί του ΚΚΕ, με το ΕΜΕΑ, το "Παλλαϊκό Μέτωπο" και το "Δημοκρατικό Συνασπισμό", είναι η πιο μεγάλη κοροϊδία και στους εργάτες και στην αγροτική και μικροαστική φτωχολογιά.

Οι σταλινικοί, με εξαρθρωμένες τις οργανώσεις της εργατικής τάξης, όπως τις κατάντησαν τόσα χρόνια, δίκως καμιά γερή εργατική δύναμη, καλούνε διάφορες ανεύθυνες προσωπικότητες, λόγιους, δικηγόρους, έργατοκάπηλους και κατεργαρίους αγροτοπατέρες - όργανα των αστικών κομμάτων -, που τους παριστάνουν ψεύτικα για "εκπρόσωπους των μικροαστικών μαζών", και έτσι νομίζουν πως έκαναν το... συνασπισμό της εργατικής τάξης με τους χωρικούς και τους μικροαστούς! Τι με-

γάλη πολιτική απάτη είναι όλα αυτά μας το δείχνει καθαρά η συμμαχία η ανοικτή του ΚΚΕ με τους βενιζελοπλαστηρικούς. Αυτό δεν είναι συνασπισμός των δυο τάξεων, εργατών και μικροαστών, παρά είναι προδοτική συμμαχία με την αστική τάξη και με το ένα δικτατορικό της συγκρότημα. Ούτε τη Δημοκρατία μπορεί να υπερασπίσει, ούτε τις ζωτικές διεκδικήσεις των εργαζόμενων να επιβάλει. Και το κατάντημα του ένα θά 'ναι: Οι μικροαστοί θα τότε σικαθούν, γιατί τους εξαπάτησε. Και τότε απογοητευμένοι θα πέσουν εύκολη βορά στα νύχια της Φασιστικής Δημαγωγίας!

Αντίθετα. Ένα γερό Εργατικό Ενιαίο Μέτωπο, οι "Εργατικές Συμμαχίες" που προτείνει σήμερα η Οργάνωση των Κομμουνιστών Διεθνιστών της Ελλάδας (ΟΚΔΕ), θα έχει μέσα στα φαρδιά λαϊκά στρώματα - που είναι στο βάθος δύσπιστα και στη Βασιλεία και στην πλαστηροβενιζελική "Δημοκρατία" - την πιο βαθιά απήχηση, θα παρουσιαστεί σ' αυτά σαν η πραγματική Τρίτη Κατάσταση. Με την ταξική του ενότητα, τη συγκέντρωση ισχυρών προλεταριακών μαζών μέσα στα κέντρα τα οικονομικά και πολιτικά της χώρας, με την ορμητικότητά του και την καθαρότητα του προγράμματός του, θ' αποκτήσει σύντομα κύρος και θα εμπνεύσει ενθουσιασμό κι εμπιστοσύνη σ' όλη τη φτωχολογιά. Θα δείξει ότι είναι η μοναδική δύναμη που σαν πρωτοπορία με αυτοθυσία αγωνίζεται για τις πολιτικές ελευθερίες και τις κοινωνικές διεκδικήσεις όλων των εργαζόμενων μαζών. Η έκκληση που θα κάνει τότε μια τέτοια Ενιαία Εργατική Παράταξη προς τις μαζικές οργανώσεις και προς τις μάζες των φτωχών βιοπαλαιστών, θα βρει την πιο ζωηρή απήχηση στα χωριά και στις πόλεις. Έτσι θα σχηματιστεί, γύρω από το προλεταριάτο σαν οδηγική και κύρια τάξη, ένα αληθινό επαναστατικό μέτωπο, που θα 'ναι, με την εσωτερική του δυναμικότητα και με την καθαρότητα του προγράμματός του, ένας αληθινός βράχος αντίστασης στην Παλινόρθωση, στη Δικτατορία και στο Φασισμό.

Και οι σημερινές στιγμές είναι οι πιο κατάλληλες που μπορούσαν ποτέ να παρουσιαστούν στη χώρα μας για μία τέτοια συμμαχία των φτωχών χωρικών με την εργατική τάξη. Οι σταλινικοί με το ΚΚΕ πάνε να εκμηδενίσουν την ευκαιρία που δίνει η ιστορία σήμερα στο προλεταριάτο. Αυτό είναι το πιο μεγάλο έγκλημα απ' όσα έκαναν μέχρι σήμερα στο εργατικό μας κίνημα.

(Από το: *Βασιλεία, Δημοκρατία, Κομμουνισμός*, Ιούλης 1935)

Προς οργάνωση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΡΓΑΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ

Η οργανωτική κατάσταση του εργατικού κινήματος κατά την κατάρρευση και την κατάληψη της χώρας μας από τον αξονικό ιμπεριαλισμό ήταν τραγική.

Κάμποσα χρόνια πριν από την επιβολή στη χώρα της εστεμμένης δικτατορίας Γκλύξμπουργκ - Μεταξά στις προλεταριακές δυνάμεις είχε αρχίσει ένας επικίνδυνος διασκορπισμός. Και το ελληνικό προλεταριάτο, έπειτα από τις αλληπάλληλες ήττες του, έπεσε σε μαρασμό και σε παθητικότητα, ενώ η αντίδραση και το κράτος εντείνανε την πίεσή τους δραστήρια πάνω του και τους διωγμούς ενάντια στην επαναστατική πρωτοπορία. Έτσι οι περισσότερες σημαντικές οργανώσεις μαζί με τη Γενική Συνομοσπονδία των Εργατών περάσανε στα χέρια των εργατοκάπηλων και των ρεφορμιστών που τους συνέδεε το κίτρινο μίσος τους ενάντια στο Κομμουνιστικό Κόμμα. Οι εργάτες απογοητευμένοι έφευγαν από τα σωματεία μέσα στα οποία παρέμεναν κύκλοι μονάχα επηρεασμένοι από την αντίδραση. Τα περιθώρια δράσης των επαναστατών μέσα στις εργατικές οργανώσεις ολοένα και περιοριζόνταν.

Κατά την αντιμετώπιση της κατάστασης αναβλύσανε οι πρώτες ριζικές διαφωνίες σταλινισμού και αντιπολίτευσης.

Η μηχανική σταλινική γραφειοκρατία, βοηθούμενη από τους συνδικαλιστές φωστήρες της, πήρε τα δύσκολα για αδύνατα και έθεσε τα θεμέλια της διάσπασης του εργατικού κινήματος με την ίδρυση της αριστερής παράταξης των Ομοσπονδιών.

Αντίθετα η οργάνωση του Πειραιά, πριν ακόμα εκδηλωθούνε συγκεκριμένα οι αντιπολιτευτικές τάσεις, θέλοντας να ξεφύγει το Κόμμα οριστικά από την παιδική κομμουνιστική αρρώστια, από τον επαναστατικό πρωτογονισμό, αγκάλιασε την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Το Γ' Συνέδριο του Κόμματος καταδίκασε τη σταλινική συνδικαλιστική γραμμή και υιοθέτησε το πρόγραμμα της αντιπολίτευσης. (Υπογράμμιση Εργατικής Δημοκρατίας)

Ενισχυμένη η αντιπολιτευτική Οργάνωση του Πειραιά από τις αποφάσεις του Γ' Συνεδρίου στο συνδικαλιστικό, προχώρησε πρακτικά στην εφαρμογή της τακτικής του ενιαίου μετώπου.

Το ενιαίο μέτωπο τέθηκε τότε από μια οργάνωση του Κόμματος, όχι από το Κόμμα, η σταλινική διοίκηση του οποίου περιφρόνησε τις αποφάσεις του Γ' Συνεδρίου και συνέχισε τη διασπαστική πολιτική με την οργάνωση νέων συνδικάτων που δεν μπόρεσαν να περιλάβουν στους κόλπους τους ούτε το σύνολο της επαναστατικής πρωτοπορίας. Δυσχέρειες κατά συνέπεια στην Οργάνωση του Πειραιά ορθώθηκαν πολλές. Σοβαρότερες απ' όλες στάθηκαν η πτώση του κινήματος και η πολεμική του σταλινισμού ενάντια στην αντιπολίτευση. Έτσι η πολιτική εργασία της Οργάνωσης Πειραιά για το ενιαίο μέτωπο που συνεχίστηκε και κατόπιν, μετά τη διαγραφή των αντιπολιτευομένων, έμεινε ιστορική

προσπάθεια που μας δίνει αρκετή πείρα.

Υπάρχουνε, συγκριτικά με την περίοδο εκείνη και τη σημερινή, στοιχεία βασικά κοινά και διαφορετικά τα οποία οφείλουμε να λάβουμε υπόψη.

1) Το βασικότερο κοινό στοιχείο είναι ότι τα συνδικάτα αποτελούνε παράδοση για τους εργάτες. Δυνατό να δείχνουν σ' αυτά μικρή ή μεγάλη αδιαφορία, αλλ' αυτά συγκεντρώνουν την παράδοση των αγώνων τους.

2) Άλλο βασικό στοιχείο είναι ότι οι εργάτες Μεταφορών εξακολουθούν να αποτελούν τον άξονα του προλεταριακού κινήματος. Όχι μονάχα είναι το περισσότερο συγκεντρωμένο προλεταριάτο και ασκεί με την τέτοια η τέτοια θέση του ανάλογη επίδραση πάνω στο κίνημα, αλλά ακόμα δέχτηκε πολύ ελαφρότερα τη συνέπεια των ηττών του προλεταριάτου.

3) Διαφορετικό στοιχείο αξιοσημείωτο και αξιοπρόσεχτο είναι ότι στην περίοδο εκείνη είχαμε πτώση γενική του κινήματος ενώ σήμερα βρισκόμαστε σε περίοδο ανόδου. Η διαφορά αυτή, ουσιωδέστατη, μας υποχρεώνει να ριζούμε όλο το βάρος των προσπαθειών μας στην πραγματοποίηση του ενιαίου μετώπου.

Και σήμερα η εργασία της πραγματοποίησης του ενιαίου μετώπου αρχίζει με την οργάνωση της πάλης των εργατών για την εξασφάλιση αυτής της ζωής τους, που κινδυνεύει από την πείνα. Οι διορισμένες διοικήσεις είναι εμπόδιο. Η οργάνωση θα γίνει και γίνεται με επιτροπές εργατών, εκλεγόμενες απ' αυτούς, ενάντια στη θέληση των διοικήσεων -σκιών και πρέπει να συνδυάζεται με τον οργανωτικό σκοπό της κατάκτησης των διοικητικών πόστων των Σωματείων από τους εργάτες. Καλό παράδειγμα τέτοιας εργασίας, έστω με δισταγμούς, παρέχουν σ' όλο το προλεταριάτο οι λιμενεργάτες. (Υπογράμμιση Εργατικής Δημοκρατίας)

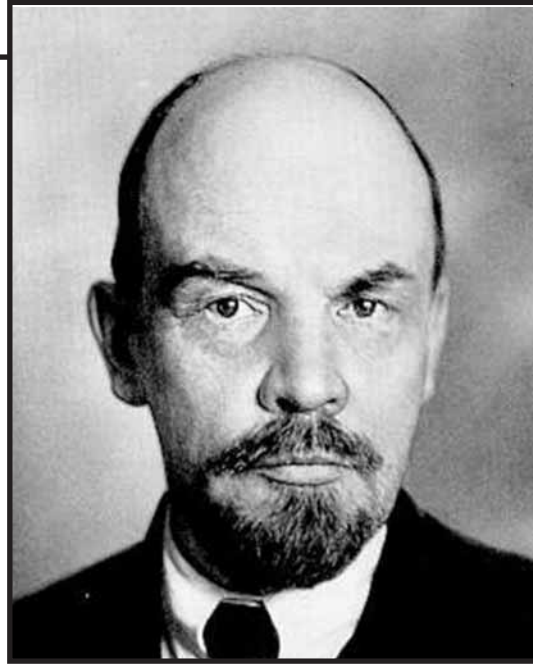
Η πραγματοποίηση της οργάνωσης της πάλης των εργατών πάνω στην πιο πάνω βάση αποτελεί την κύρια προϋπόθεση της πραγματοποίησης του ενιαίου μετώπου τουλάχιστο τοπικά, κατά πόλη. Οι εργάτες Μεταφορών μπαίνουν και πάλι στο κέντρο αυτής της προσπάθειας.

Λιμενεργάτες, Σιδηροδρομικοί, ΣΕΚ, ΣΠΑΠ, ΣΑΠ, Ηλεκτροτεχνίτες, Τροχιοδρομικοί και Φωταεριοεργάτες, συγκεντρώνουν σήμερα όχι μόνο δυνατότητες αντικειμενικές και υποκειμενικές να οργανώσουν τον αγώνα τους, να κατακτήσουν ακόμα τις διοικήσεις των οργανώσεων τους, αλλά και συνδυάζοντας τον αγώνα τους σ' ένα αδιάσπαστο μέτωπο ταξικής πάλης, να επιδράσουν σ' όλο το προλεταριάτο.

Γι' αυτό την οργάνωση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου πρέπει να την αρχίσουμε από την οργάνωση του Ενιαίου Μετώπου των Εργατών Μεταφοράς.

(*"Διεθμιστής"*, Οκτώβρη 1943, φύλλο 4)

"Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηχτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμη και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2 ½ Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη..."

(Ν. Λένιν, Άπαντα, τόμ. 45, σελ.131)